

Γ. ΜΑΥΡΙΑ - Α. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΜΥΘΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γ' τάξη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ Ο.Ε.

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

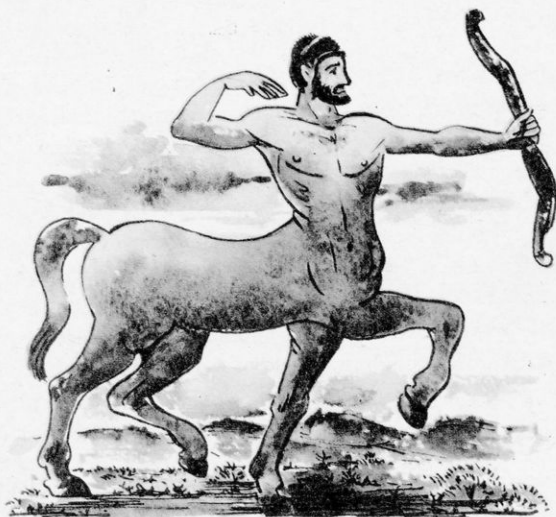

ΓΕΩΡ. ΜΑΥΡΙΑ - ΑΝΔ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ
Α. ΑΘΗΝΑΣ ΤΟΥ ΛΟΥ

ΜΥΘΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Για την Τρίτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ Ο.Ε.

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 536.553

1875

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Copyright by: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ Ο.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ 1966

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Τὸ βιβλίον πὸν κρατᾶτε στὰ χέρια σας θὰ σᾶς διηγηθῆ πολλὲς ἁμορφες παλιὲς ἱστορίες καὶ μύθους. Θὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ θεοὺς καὶ γιὰ ἥρωες, γιὰ τὰ κατορθώματά τους, γιὰ παράξενες χῶρες, γιὰ μεγάλους πολέμους, γιὰ θηρία καὶ τέρατα.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ πιστεύομε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ παραμύθια τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιάς. Γιατί, τὸν παλιὸ ἐκεῖνον καιρὸ, οἱ πρόγονοὶ μας, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐπίστευαν σὲ πολλοὺς θεοὺς, πὸν τοὺς φαντάζονταν ὡς τὸν ἑαυτὸ τους.

Μόνον πὸν οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεές τους ἦσαν μεγαλόσωμοι, πιδ ὠραῖοι καὶ πιδ δυνατοὶ ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἦσαν ἀθάνατοι...

Κατοικοῦσαν ἐπάνω στὸ ψηλότερον βουνὸ τῆς Ἑλλάδας, τὸν Ὀλυμπο, μὰ συχνὰ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ κατέβαιναν καὶ κοντὰ στοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους.

Τότε εἶχαν καὶ μερικοὶ ἀτρόμητοι καὶ γενναῖοι ἄνδρες, πὸν τοὺς ὀνόμασαν ἥρωες. Αὐτοὶ ἔκαναν μεγάλα κατορθώματα, πὸν κανεῖς ἄλλος μέχρι σήμερα δὲ μπόρεσε νὰ κάμῃ.

Ὅλα, λοιπὸν, αὐτὰ πὸν θὰ μάθετε ἐφέτος γιὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς ἥρωες καὶ τοὺς ἄλλους ἀνδρειωμένους Ἕλληνες, ἀποτελοῦν τὴ μυθολογία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, δηλαδὴ τὰ Μυθικὰ χρόνια.

Ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου, στὴν ἡλικία σας, μαθαίνουν τοὺς μύθους αὐτοὺς τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, γιὰτὶ ὠραιότερους δὲν ἔχει πλάσει κανένας λαός.

Οἱ συγγραφεῖς

Ἄρχαϊὸς Ἑλληνικὸς Ναός.

Οί θεοί

1. Οί θεοί τών αρχαίων Έλλήνων

Ασήμερα πιστεύομε εις Έναν Άληθινόν Θεόν, ό όποίος έπλασε τόν κόσμο σέ έξι ήμέρες.

Στά πολύ παλιά χρόνια, πρò Χριστοῦ, οί πρόγονοί μας, οί αρχαίοι Έλληνες, έπίστευαν σέ πολλούς θεούς.

Παρατηροῦσαν τή γῆ, τόν οὐρανό, τήν άπέραντη θάλασσα, τόν ήλιο, τò φεγγάρι και τ' άστρα με πολύ θαυμασμό.

Έβλεπαν τή βροχή, τò χιόνι, τò χαλάζι, τισ άστραπές κι άκουαν τισ βροντές και τούς κεραυνούς και τρόμαζαν.

Έβλεπαν τισ έποχές: άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο και χειμώνα και δέ μπορούσαν νά έξηγήσουν, πώς συνέβαιναν όλα αυτά.

Έτσι φαντάστηκαν πώς κάποιοι άλλοι δυνατότεροι άπ' αυτούς, πού τούς όνόμασαν θεούς, θα κυβερνοῦσαν όλα αυτά τά άνεξήγητα γι' αυτούς πράγματα.

Και σιγά - σιγά έπλασαν με τή φαντασία τους πολλούς θεούς, πού ό ένας κυβερνοῦσε τόν ήλιο, άλλος τήν άπέραντη και πολυκύμαντη θάλασσα, άλλος φρόντιζε τά σπαρτά, άλλος τò έμπόριο, άλλος τισ τέχνες και τά γράμματα κ.τ.λ.

Τούς θεούς τους, οί αρχαίοι πρόγονοί μας, τούς φαντάζονταν σάν τόν έαυτό τους, αλλά πιδ μεγαλόσωμους, πιδ δυνατούς, πιδ ώραίους και άθάνατους.

Κάθε τόπος είχε τούς δικούς του θεούς, πού τούς λάτρευε πιδ πολύ. Είχαν όμως και θεούς πού ήσαν Πανελλήνιοι, γιατί τούς έπίστευαν και τούς λάτρευαν σέ δλη τήν Έλλάδα. Α

2. Οἱ δώδεκα ὀλύμπιοι θεοὶ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν ὅτι οἱ πρὸ μεγάλοι καὶ πρὸ σπουδαῖοι θεοὶ ἦσαν δώδεκα. Κατοικοῦσαν ἐπάνω στὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδας, τὸν Ὀλύμπιο, καὶ γι' αὐτὸ λέγονταν καὶ Ὀλύμπιοι Θεοί.

Οἱ δώδεκα Ὀλύμπιοι θεοὶ ἦσαν:

1) Ὁ **Ζεὺς**, ἢ **Δίας**, πρὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερος καὶ ἰσχυρότερος ἀπ' ὅλους, βασιλεὺς καὶ πατέρας ὅλων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ θρόνον του τὸν εἶχε στὴν ψηλότερη κορυφῆ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἦταν ὁ Κύριος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν ἀστραπή, τὴ βροντὴ καὶ τὸν κεραυνό. Ἔτσι μποροῦσε νὰ τιμωρῆσῃ κάθε θεὸ καὶ κάθε ἄνθρωπο, πρὸς παρέβαινε τὴν ἐντολή του.

Κανένας, οὔτε θεός, οὔτε ἄνθρωπος δὲν τολμοῦσε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση στὸ θέλημά του, γιατί ἦταν παντοδύναμος.

Προστάτευε τοὺς καλοὺς καὶ τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς. Ἰδιαίτερα προστάτευε τοὺς ταξιδιωτῆς. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν πολὺ φιλόξενοι. Ἐπίστευαν ὅτι οἱ ξένοι ἦσαν ἀπεσταλμένοι τοῦ Δία.

2) Ἡ **Ἥρα**, ἡ γυναίκα τοῦ Δία, ἡ προστάτισσα ὅλων, μὰ περισσότερο τῶν παντρεμένων γυναικῶν.

3) Ὁ **Ἀπόλλων**, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς μαντικῆς.

4) Ἡ **Ἄρτεμις**, ἡ θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ κυνηγίου.

5) Ὁ **Ἑρμῆς**, ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου.

6) Ὁ **Ἥφαιστος**, ὁ θεϊκὸς σιδηρουργός, πρὸς δούλευε τὰ μέταλλα στὸ καμίνι του, ἐχτιζε τὰ παλάτια τῶν θεῶν καὶ ἐτοίμαζε τὸν κεραυνὸ τοῦ Δία. Ἦταν κουτσός καὶ ὁ πρὸς ἄσχημος ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς.

7) Ὁ **Ποσειδῶνας** ὁ θεὸς τῆς θάλασσας, πρὸς κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν τρίαινα. Ὄταν θυμῶνε χτυποῦσε μ' αὐτὴ τὴ θάλασσα καὶ σήκωνε φουρτοῦνες μὲ ἄγρια κύματα.

8) Ἡ **Δήμητρα**, ἡ θεὰ τῆς γεωργίας καὶ προστάτισσα τῶν γεωργῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευαν ὅτι αὐτὴ ἐδίδαξε στοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ κάλλιεργοῦν τὸ σιτάρι, τὸ κριθάρι καὶ ὅλα τὰ σπαρτά. Γι' αὐτὸ ἐπῆραν τ' ὄνομά της καὶ λέγονται δημητριακά.

9) Ἡ Ἄφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμορφιάς. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευαν ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας καὶ πρωτοφανερώθηκε στὴ νῆσο Κύπρο.

10) Ὁ Ἄρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς.

11) Ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀγαπημένη κόρη τοῦ Δία, ποὺ ἦταν ἡ θεὰ τῆς σοφίας καὶ τῶν γραμμάτων.

12) Ἡ Ἑστία, ἡ προστάτισσα θεὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς οἰκογένειας...

3. Οἱ ἄλλοι μικρότεροι θεοὶ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα Ὀλύμπιους θεοὺς, ἐπίστευαν καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους μικρότερους θεοὺς.

Οἱ πῶο σπουδαῖοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν:

1) Ὁ Πλούτωνας, ὁ θεὸς τοῦ Κάτω κόσμου, ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ Ἄδη. Σ' αὐτὸν ἐπῆγαινε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ὁ Χάρος, ὅταν τοὺς ἔπαιρνε τὴ ζωή.

Ὁ Πλούτωνας τὶς καλὲς ψυχὲς τὶς ἐπῆγαινε στὰ Ἡλύσια, δηλαδὴ στὸν παράδεισο τῶν ἀρχαίων καὶ τὶς κακὲς στὰ Τάρταρα, δηλαδὴ στὴν κόλαση.

2) Ὁ Διόνυσος, ἡ Βάκχος, ὁ θεὸς τῶν ἀμπελιῶν καὶ τοῦ κρασιοῦ. Ἦταν ἀκόμη ὁ θεὸς τῶν διασκεδάσεων, τῶν γλεντιῶν καὶ τῶν χορῶν.

3) Ὁ Ἀσκληπιός, ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς.

4) Ἡ Θέτιδα, ἡ θεὰ ποὺ κατοικοῦσε στὸ βυθὸ τοῦ Ὠκεανοῦ.

5) Ὁ Αἴολος, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν καταιγίδων, καὶ ἄλλοι μικρότεροι θεοί...

4. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ θεοὶ τους

Ὅπως εἶπαμε, οἱ δώδεκα μεγαλύτεροι θεοὶ κατοικοῦσαν στὸν Ὀλυμπο, τὸ ψηλότερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδας.

Ἐκεῖ ἐπάνω ποὺ ἔμεναν οἱ θεοί, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν, «ὅτι ἄνεμος δὲν φυσᾷ ποτέ, οὔτε ἀγγίζει τὸ χιόνι. Ὁ ἀέρας εἶναι πάντα κατακάθαρος καὶ σύννεφο δὲν πλησιάζει. Καὶ οἱ θεοὶ ζοῦν μέσα σὲ ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ διαρκεῖ ὅσο καὶ ἡ ἀτέλειωτη ζωὴ τους...»

Ἐκεῖ, ὁ Ἡφαιστος, ὁ θεϊκὸς τεχνίτης κατασκεύασε ἀπὸ ἕνα

όλόχρυσο παλάτι για κάθε θεό. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως καὶ ὠραιότερο παλάτι ἦταν τοῦ Δία, ποὺ βρισκόταν ψηλότερα ἀπὸ τὰ παλάτια τῶν ἄλλων θεῶν.

Οἱ θεοὶ ἔτρωγαν τὴν ἀμβροσία (τὸ φαγητὸ τῶν θεῶν) καὶ ἔπιναν τὸ νέκταρ (τὸ θεϊκὸ ποτό), ποὺ τοὺς πρόσφερε ἡ Ἥβη, ἡ ὠραιότατη κόρη τοῦ Δία, μέσα σὲ χρυσὰ κύπελλα.

Ὁ θεὸς Ἀπόλλωνας τοὺς διασκέδαζε μὲ τὴ λύρα του καὶ οἱ μοῦσες τοὺς τραγουδοῦσαν τὰ ὠραιότερα τραγούδια.

Ἀπὸ τὶς ἀπάτητες κορυφές τοῦ Ὀλύμπου οἱ θεοὶ ἀγνάντευαν ὅλη τὴ Γῆ: Τὴν ξηρά, τὴ θάλασσα, τὰ ψηλὰ βουνά, τὶς καταπράσινες πεδιάδες, τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά.

Πολλές φορὲς κατέβαιναν κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους καὶ συνομιλοῦσαν μαζί τους. Εἶχαν καὶ αὐτοὶ ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Δηλαδή, ζήλευαν, ἀγαποῦσαν καὶ μισοῦσαν, ὅπως καὶ οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι.

Μὲ ὅλες, ὅμως, τὶς ὁμοιότητες ποὺ εἶχαν οἱ θεοὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ διαφορὲς ἦσαν μεγάλες: Οἱ θεοὶ ἦσαν ἀθάνατοι, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν θνητοί. Οἱ θεοὶ ἦσαν πάντα νέοι, ὠραῖοι καὶ δυνατοί. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ὄχι, γιατί γέραζαν, ἀδυνατίζαν καὶ πέθαιναν...

5. Ἡ λατρεία τῶν ἀρχαίων θεῶν

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν στὴν παντοδυναμία τῶν θεῶν τους καὶ γι' αὐτὸ τοὺς σέβονταν, τοὺς ἀγαποῦσαν, μὰ καὶ τοὺς φοβοῦνταν. Ἐφρόντιζαν πάντα νὰ κάνουν καλὲς πράξεις, γιατί ἤξεραν πὼς οἱ θεοὶ τιμωροῦσαν τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν μὲ τὸ μέρος τους καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείχνουν τὸ σεβασμὸ τους, τοὺς πρόσφεραν θυσίες.

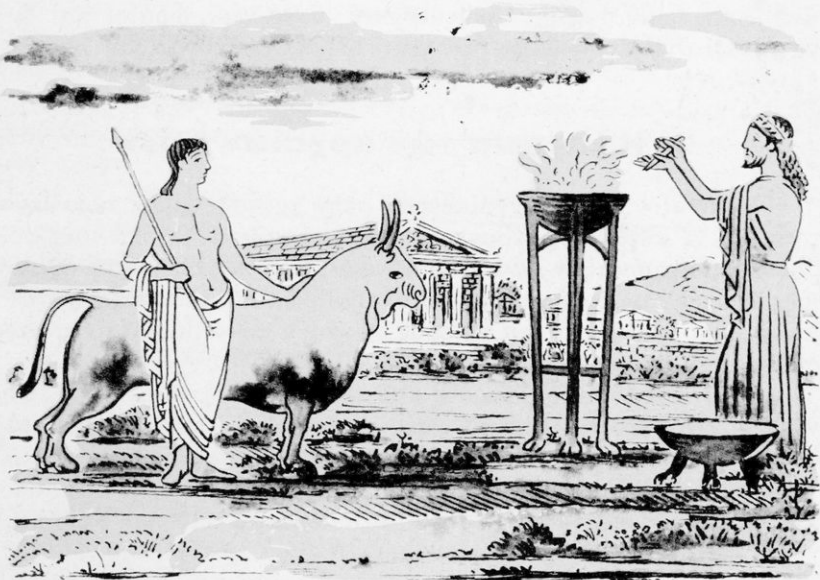
Τοὺς πρόσφεραν διάφορους καρπούς, ἀλλὰ καὶ ζῶα, ποὺ τὰ ἔψηναν στοὺς βωμοὺς. Ἀπὸ τὰ ψητὰ αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν μόνον τὰ ψαχνὰ κρέατα, καὶ τ' ἄλλα, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἄκρα, τὰ λίπη καὶ τὰ κόκκαλα τὰ ἔκαιγαν. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς βωμούς, ἔχιζαν μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ τοὺς στόλιζαν μὲ ἀγάλματα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ναοὺς αὐτοὺς σώζονται μέχρι σήμερα ἢ εἶναι ἐρειπωμένοι.

Οἱ πιὸ σπουδαῖοι ναοὶ ἦσαν τοῦ Ὀλύμπιου Δία στὴν Ὀλυμπία, ὁ Παρθενὼνας ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολη, ὁ ναὸς τοῦ Δία στὴν Ἀθήνα, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνα στοὺς Δελφοὺς καὶ ἄλλοι.

Κάθε χρόνο στις μεγάλες πόλεις, για να τιμήσουν τους θεούς τους, έκαναν μεγάλες γιορτές και πανηγύρια. Στην Αθήνα έκαναν μια μεγάλη γιορτή, προς τιμήν της Αθηνᾶς, τὰ Παναθηναίαι.

Έκτος ἀπὸ τὰ τοπικὰ εἶχαν καὶ πανελλήνια ἱερά, πὸν τὰ σέβονταν καὶ τὰ προσκυνοῦσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Στὰ ἱερά αὐτὰ ἐπῆγαιναν ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔκαναν μεγάλες θυσίες ζώων. Πολλοὶ πλούσιοι θυσίαζαν κι ἑκατὸ βόδια σὲ μιὰ θυσία.

Τέτοια ἱερά ἦσαν: οἱ Δελφοί, ἡ Δωδώνη, ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Ἐλευσίνα... Μ

Οί ἥρωες

Μ Εἰσαγωγή

Τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια ἔζησαν στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα μερικοὶ ἄνθρωποι, τόσο δυνατοὶ καὶ ρωμαλέοι, ποὺ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοὺς ὀνόμασαν ἥρωες.

Οἱ ἥρωες ἦσαν πολὺ πιὸ μεγαλόσωμοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ εἶχαν μεγάλη σωματικὴ δύναμη.

Τῆ δύναμή τους, ὅμως, αὐτὴ τὴ χρησιμοποίησαν πάντοτε γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκαμαν μεγάλα κατορθώματα καὶ σὲ πολλὰ πράγματα πλησίασαν τοὺς θεούς. Γι' αὐτὸ τοὺς ἔλεγαν καὶ «ἡμίθεους», δηλαδή μισοὺς θεούς.

Γιὰ τὰ κατορθώματά τους αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι τοὺς λάτρευαν ὅπως καὶ τοὺς θεούς. Τοὺς ἔχιζαν ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τους ἔκαναν γιορτὲς καὶ πανηγύρια.

Τέτοιοι ἥρωες ὑπῆρξαν πολλοί, μὰ ὀνομαστότεροι σὲ ὀλόκληρὴν τὴν Ἑλλάδα ἦσαν: Ὁ **Ἡρακλῆς**, ὁ **Θησέας**, ὁ **Ίάσωνας**, ὁ **Ἀχιλλέας** καὶ ὁ **Ὀδυσσεύς**.

Γιὰ τοὺς ἥρωες καὶ ἡμίθεους αὐτούς, ποὺ ἔζησαν τὰ παλιὰ χρόνια στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, θὰ μιλήσωμε στὰ παρακάτω κεφάλαια.

‘Ο ‘Ηρακλής πνίγει τὰ φίδια στὴν κούνια του.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

‘Ο ‘Ηρακλῆς

1. ‘Η γέννηση τοῦ ‘Ηρακλῆ

‘Ο ‘Ηρακλῆς ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἦρωας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τὰ κατορθώματά του ἦσαν τόσο μεγάλα καὶ θαυμαστά, ὅσο κανε- νὸς ἄλλου ἦρωα.

‘Υπῆρξε ὁ ἔθνικὸς ἦρωας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας καὶ λατρευό- ταν παντοῦ σὰν θεός.

Γεννήθηκε στὴ Θήβα. Πατέρα εἶχε τὸν ‘Αμφιτρύωνα καὶ μη- τέρα τὴν ‘Αλκμήνη.

‘Ο ‘Ηρακλῆς ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε τὸ τί θὰ γινόταν, ὅταν θὰ με- γάλωνε. Ἦταν ὀκτὼ μηνῶν, ὅταν ἡ ‘Ηρα, πού τὸν μισοῦσε πολὺ, τοῦ ἔστειλε δυὸ φίδια νὰ τὸν πνίξουν στὴν κούνια του.

‘Ο ‘Ηρακλῆς μόλις τὰ εἶδε τὰ ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του καὶ τὰ ἔπνιξε. Ἔτσι ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε τὴ μεγάλῃ δύναμή του.

Ἡ μητέρα του ‘Αλκμήνη ἔβλεπε τὴ δύναμη τοῦ ‘Ηρακλῆ καὶ μὲ τὶς συμβουλές της φρόντιζε νὰ τὸν κάμῃ καλὸ καὶ δίκαιο.

Ὅταν μεγάλωσε, ὁ πατέρας του, τοῦ πῆρε τοὺς καλύτερους δα- σκάλους τῆς ἐποχῆς. Αὐτοὶ τοῦ δίδαξαν πῶς νὰ παίξῃ τὴ λύρα, πῶς νὰ παλεύῃ, καὶ πῶς νὰ ρίχνῃ τὸ τόξο καὶ τὸ δόρυ.

‘Ο πατέρας του τὸν ἔμαθε νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα καὶ νὰ παίρῃη στροφές μὲ ἐπιδειξιότητα. Ἀκόμη πῶς νὰ προφυλάσσεται, πῶς νὰ ἐπιτίθεται καὶ πῶς νὰ ἀποκρούῃ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του.

‘Ο ‘Ηρακλῆς γυμναζόταν καθημερινά. Ἐτρεχε, πηδοῦσε, ἔ- ριχνε τὸ ἀκόντιο, τὸ δίσκο καὶ τὸ λιθάρι. Ἔτσι ἔκαμε δυνατὸ καὶ γιγάντιο κορμὶ μὲ ἀτρόμητη καρδιά.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἔκαμε τὸ πρῶτο κατόρθωμά του. Ἐπάνω στὸ βουνὸ Κιθαιρώνα, ὅπου φύλαγε τὰ κοπάδια του, ἦταν ἓνα λιοντάρι πού κατασπάραζε τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια τῶν βο- σκῶν. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ κυνηγῆσῃ τὸ λιοντάρι καὶ ὅλοι ἔφευ- γαν τρομαγμένοι, μόλις ἄκουαν τοὺς βρυχηθμούς του.

‘Ο ‘Ηρακλῆς τὸ κυνήγησε, τὸ σκότωσε, φόρεσε τὸ δέρμα του καὶ κατέβηκε στὴ Θήβα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμαζε τὸν ‘Ηρακλῆ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα. M

2. Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας

Ὅταν ἔγινε 18 χρονῶν ὁ Ἡρακλῆς, καθόταν μὰ μέρα σὲ κάποιον σταυροδρόμι καὶ σκεπτόταν: «Τώρα μεγάλωσα πιά. Εἶμαι ὁ δυνατότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τί πρέπει νὰ κάνω; Πῶς νὰ χρησιμοποιήσω τὴ δύναμή μου;».

Σκεπτόταν ἔτσι πολλὴ ὥρα, μὰ δὲν ἔπαιρνε καμιὰ ἀπόφαση. Ξαφνικά, νὰ καὶ τοῦ παρουσιάζονται μπροστά του δύο νέες γυναῖκες. Ἡ μία ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ἡ μία ἦταν φτωχικὰ ντυμένη, ἀλλὰ φαινόταν σεμνὴ καὶ φρόνιμη. Ἡ ἄλλη ἦταν ντυμένη μὲ φανταχτερὰ φορέματα, γεμάτῃ στολίδια στὰ μαλλιά, τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, καὶ φαινόταν πολὺ περὴφανη.

Ἡ γυναῖκα μὲ τ' ἀκριβὰ φορέματα καὶ τὰ στολίδια τὸν πλησίασε πρῶτῃ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὴ σκοτίζεσαι παλικάρι μου. Εἶσαι ὁ δυνατότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν μὲ ἀκολουθήσης, δὲ θὰ χρειαστῇ ποτὲ νὰ δουλέψῃς καὶ νὰ κοπιήσῃς. Ὅ,τι πρᾶγμα ποθήσῃς, θὰ τὸ παίρῃς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ τὴ δύναμή σου. Ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ σοῦ ἀντισταθῇ;

—Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρωτᾷ ὁ Ἡρακλῆς. Κι ἐκεῖνη τοῦ ἀπαντᾷ.

—Οἱ φίλοι μου μὲ λένε Εὐτυχία καὶ οἱ ἐχθροί μου Κακία.

Ὁ Ἡρακλῆς γύρισε τὰ μάτια του στὴν ἄλλη γυναῖκα. Τότε ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

—Ἡρακλῆ, τὴ δύναμη ποὺ σοῦ ἔδωκαν οἱ ἀθάνατοι θεοί, πρέπει νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃς γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἐτσι καὶ τοὺς θεοὺς θὰ εὐχαριστήσῃς καὶ τοὺς ἀνθρώπους θὰ κάμῃς νὰ σὲ

τιμοῦν και νὰ σὲ δοξάζουν. Ἄν μὲ ἀκολουθήσης θὰ βρῆς τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ θὰ κουραστῆς και θὰ πονέσης. Θὰ κερδίσης ὁμως τὴν ἀθανασία και τ' ὄνομά σου θὰ μείνη ἀξέχαστο στὸν κόσμο.

— Ποιὰ εἶσαι σύ; τὴ ρωτᾷ ὁ Ἡρακλῆς.

— Εἶμαι ἡ Ἄρετή, εἶπε και τράβηξε τὸ δρόμο της.

Ὁ Ἡρακλῆς δὲ σκέφθηκε πολὺ. Σὲ λίγο σηκώθηκε και τὴν ἀκολούθησε.

3. Οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ὁ Ἡρακλῆς ἔπεσε σὲ κάποιο ἀμάρτημα και ὁ ἱδιος καταδίκασε τὸν ἑαυτό του σὲ ἔξορία. Ἐπῆγε στὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν και ρώτησε, ποῦ νὰ πάη νὰ κατοικήση και τί νὰ κάμη.

Τὸ Μαντεῖο, τότε, τὸν διάταξε νὰ μπῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τύρινθας και τῶν Μυκηνηῶν **Εὐρυσθέα**.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε ὅ,τι τὸν διάταξε τὸ Μαντεῖο κι ἐπῆγε σὲ Μυκῆνες. Ὁ Εὐρυσθέας ἦταν ἐξάδελφός του, μὰ ἄνθρωπος ἀδύνατος και δειλός. Γι' αὐτὸ ἔτρεμε στὴν ἰδέα μήπως ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἀνδρειότερος τῶν ἡρώων, τοῦ πάρη τὴ βασιλεία του.

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ, λοιπόν, ἀπ' αὐτόν, τὸν διάταξε νὰ ἐκτελέση δώδεκα δύσκολα ἔργα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἡρακλῆς σὲ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ θὰ εὔρισκε τὸ θάνατο.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐκτέλεσε και ἔφερε σὲ πέρας, ὅ,τι τὸν διάταξε ὁ Εὐρυσθέας, χωρὶς νὰ πάθη κακό, σὲ ὀκτὼ χρόνια κι ἓνα μῆνα.

Τὰ ἔργα αὐτὰ ἦσαν μεγάλα κατορθώματα και λέγονται οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ. Μ

Μ Πρῶτος ἄθλος: Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας

Τὸ πρῶτο ἔργο, ποὺ ὁ Εὐρυσθέας ἀνάθεσε στὸν Ἡρακλῆ, ἦταν νὰ σκοτώσῃ τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας. Τὸ λιοντάρι αὐτὸ ἦταν ἓνα φοβερὸ ζῶο, ποὺ ζοῦσε μέσα στὸ δάσος κι ἔκανε μεγάλες καταστροφὲς στὰ κοπάδια τῆς χώρας. Οἱ ἄνθρωποι τὸ ἔτρεμαν καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ κυνηγήσῃ.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε τὸ τόξο μὲ τὰ βέλη του, ἔριξε καὶ τὸ ρόπαλό του στὴν πλάτη καὶ ξεκίνησε νὰ βρῆ τὸ θηρίο.

Γύρισε παντοῦ στὸν κάμπο, μὰ δὲν τὸ βρῆκε πουθενά. Προχώρησε τότε καὶ μπῆκε στὸ δάσος. Κόντευε νὰ βραδιάσῃ, ὅταν εἶδε τὸ θηρίο νὰ πλησιάζῃ στὴ σπηλιά του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνέβηκε σ' ἓνα βραχάκι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρῶτο βέλος. Τὸ μυτερὸ σίδερο δὲν μπόρεσε νὰ τρυπήσῃ τὸ σκληρὸ δέσμα του κι ἔπεσε στὰ χορτάρια. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ ρίξῃ τὸ δεύτερο βέλος, τὸ λιοντάρι τὸν εἶδε, καὶ ἀγριεμένο ἔκαμε νὰ ριχτῆ ἐπάνω του.

Ὁ Ἡρακλῆς δὲν τᾶχασε. Σήκωσε τὸ ρόπαλό του καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου.

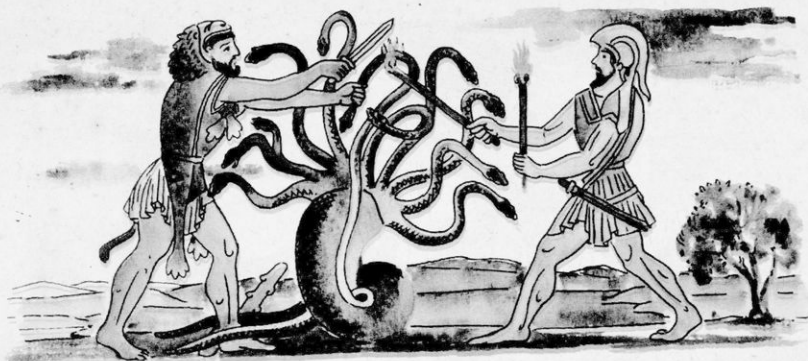
Ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἔχασε καιρό. Βλέποντας ζαλισμένο τὸ λιοντάρι, πέταξε τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη καὶ ἔπεσε ἐπάνω του.

Μὲ δύναμη ἔσφιξε τὸ λαιμὸ του ὥσπου τὸ ἐπνίξε.

Κατόπιν τὸ ἔγδαρε, ἔπῃρε τὸ δέσμα του, ποὺ ἦταν σκληρότερο κι ἀπὸ τὸ σίδηρο καὶ τὸ φόρεσε στὴν πλάτη του. Μὲ τὸ δέσμα αὐτό, τὴ λεοντή, ἀπόχτησε ἓνα θώρακα ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὰ βέλη.

Ὅταν γύρισε στὸ παλάτι καὶ τὸν εἶδε ἔτσι ντυμένο ὁ Εὐρυσθέας τρόμαξε καὶ κρύφτηκε ἀπὸ τὸ φόβο του...

Δεύτερος άθλος: 'Η Λερναία "Υδρα

Μετά από τὸ σκότωμα τοῦ λιονταριοῦ τῆς Νεμέας, ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ τὴ Λερναία "Υδρα.

Αὐτὴ ἦταν ἓνα μεγάλο καὶ τρομερὸ ζῶο μὲ ἔννια κεφάλια, πού ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀκτὼ ἦταν θνητὰ καὶ τὸ ἓνα ἀθάνατο.

Ζοῦσε μέσα στὴ λίμνη Λέρνη, πού βρίσκεται κοντὰ στὸ Ἄργος καὶ συχνὰ ἔβγαινε κι ἔκανε καταστροφὲς στὶς γύρω περιοχές.

— Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε μαζί του τὸν ἀνηψιό του, τὸν Ἴόλαο, καὶ ξεκίνησαν. Βρῆκαν τὴν "Υδρα ἐπάνω σ' ἓνα μικρὸ ὕψωμα στὸ μέσο τῆς λίμνης. Ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ βγῆ στὴν ξηρὰ, ρίχνοντάς της πυρωμένα βέλη.

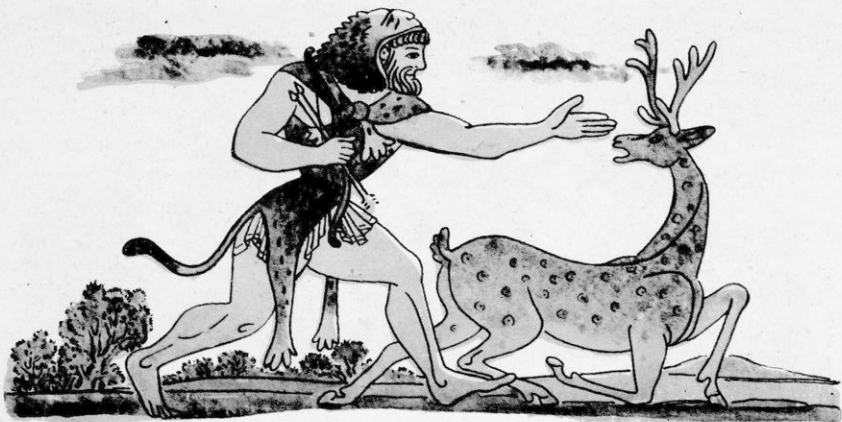
Μόλις βγῆκε ἡ "Υδρα, τὴν ἔπιασε ὁ ἥρωας καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὰ κεφάλια της μὲ τὸ ρόπαλο. Τὸ θηρίο τυλίχτηκε στὸ ἓνα πόδι του καὶ βοηθιόταν ἀπὸ ἓναν κάβουρα, πού δάγκωνε τὸ ἄλλο πόδι τοῦ Ἡρακλῆ. Ὁ ἥρωας ἀφοῦ σκότωσε πρῶτα τὸν κάβουρα, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ κεφάλια τῆς "Υδρας.

Τί παράξενο ὅμως! Ἀπὸ κάθε κεφάλι πού ἔκοβε ξεφύτρωναν δύο! Τότε ὁ Ἡρακλῆς φώναξε τὸν Ἴόλαο ν' ἀνάψῃ φωτιά.

Μόλις ὁ Ἡρακλῆς ἔκοβε ἓνα κεφάλι, ὁ Ἴόλαος ἔκαιγε μὲ ἀναμμένα δαυλιὰ τὰ κεφάλια πού ξεφύτρωναν καὶ τὰ κατάστρεφε.

Ἀφοῦ τῆς ἔκοψε ὅλα τὰ κεφάλια, ὁ Ἡρακλῆς ἔθαψε τὸ ἀθάνατο κεφάλι της κι ἔβαλε ἀπὸ πάνω μιὰ μεγάλη πέτρα. Κατόπιν ἄνοιξε τὴν κοιλιά της καὶ βούτηξε τὰ βέλη του στὸ δηλητήριό της.

Νικητῆς ὁ ἥρωας γύρισε στὸ βασιλιά Εὐρυσθέα, ὅπου ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρὰ, γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού τοῦ ἔκαμε. M

Τρίτος ἄθλος : Τὸ ἐλάφι μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα

Ἀφοῦ σκότωσε τὴν Ὑδρα, ὁ Ἡρακλῆς πῆρε καινούρια διαταγή. Ὁ Εὐρυσθέας τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φέρῃ ζωντανό, τὸ ἐλάφι μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα καὶ τὰ χάλκινα πόδια, πού ζοῦσε στὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας.

Ἦταν ἓνα ὄμορφο ζῶο, ἀκούραστο στὸ τρέξιμο, πού κανένας ποτὲ δὲν κατόρθωνε νὰ τὸ φθάσῃ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνέβηκε στὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας καὶ σὲ λίγες ἡμέρες συνάντησε τὸ ἐλάφι. Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πιάσῃ, μὰ στάθηκε ἀδύνατο.

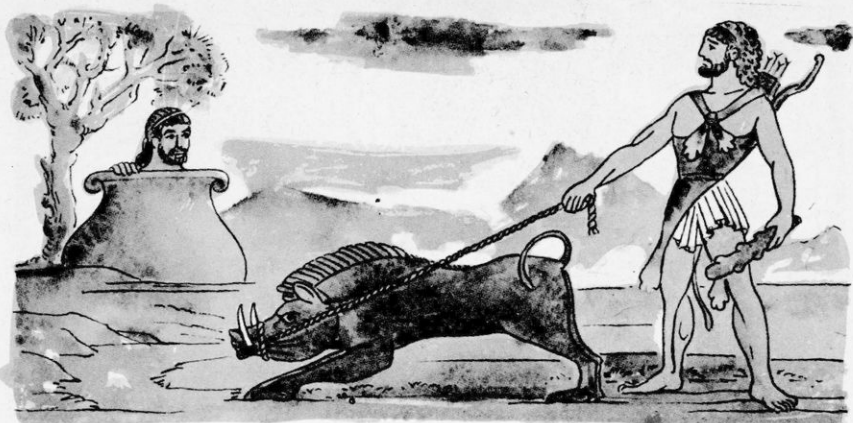
Ἐνα χρόνον ἔτρεχε κοντὰ στὸ ἐλάφι, ὥσπου στὸ τέλος τὸ ἔπιασε.

Τὸ φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ ξεκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ. Στὸ δρόμο συναντήθηκε μὲ τὴ θεὰ Ἄρτεμη. Ἡ θεὰ τὸν μάλωσε γιατί ἔπιασε τὸ ἱερὸ ζῶο, πού ἦταν ἀφιερωμένο σ' αὐτὴ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ ἐλάφι.

Ὁ Ἡρακλῆς τότε διηγῆθηκε στὴ θεὰ γιατί τὸ ἔπιασε καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὸ ἁμάρτημα δὲν ἦταν δικό του, ἀλλὰ τοῦ Εὐρυσθέα.

Ἡ Ἄρτεμη τοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάῃ τὸ ἐλάφι στὸν Εὐρυσθέα, ἀλλὰ τὸν διάταξε νὰ εἰπῇ στὸ βασιλεῖα νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀμέσως ἐλεύθερο. Γιατί, ἂν τὸ κρατήσῃ, θὰ πάθῃ μεγάλο κακό.

Καὶ πραγματικά, μόλις ὁ Εὐρυσθέας ἔμαθε ὅτι τὸ χρυσοκέρατο ἐλάφι ἦταν τῆς θεᾶς, τὸ ἄφησε πάλι ἐλεύθερο.

Τέταρτος ἄθλος : Ὁ κάπρος τοῦ Ἐρύμανθου

Μετὰ τὸ χρυσοκέρατο ἐλάφι, ὁ Εὐρυσθέας ἔδωσε νέα διαταγὴ στὸν Ἡρακλεῖ. Τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φέρῃ ζωντανὸ τὸν κάπρο (ἀγριό-χοιρο), ποὺ ζοῦσε στὸ βουνὸ Ἐρύμανθο τῆς Ἀρκαδίας.

Ὁ κάπρος αὐτὸς ἦταν ἓνα ἄγριο καὶ τρομερὸ ζῶο. Κατάστρεφε τὰ σπαρτὰ καὶ σκότωνε τὰ ζῶα. Ὅλη ἡ περιοχὴ ἦταν ἀνάστατη, γιὰτι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὅσοι θέλησαν νὰ τὸν κυνηγήσουν, βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ σουβλερὰ δόντια του.

Ὁ Ἡρακλεῖς ἄφοβα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸν Ἐρύμανθο. Μέρη καὶ μέρη προσπαθοῦσε νὰ τὸν βρῇ. Ἐψαξε τὰ δάση, τὶς σπηλιὲς καὶ περπάτησε ὅλες τὶς πλαγιὰς τὶς ράγες καὶ τὶς ρεμματιὰς.

Στὸ τέλος τὸν συνάντησε. Μὰ πῶς νὰ τὸν πιᾶσῃ; Ἄν ἦταν νὰ τὸν σκοτώσῃ, αὐτὸ θὰ τοῦ ἦταν εὐκόλο. Ἡ διαταγὴ, ὅμως, ἦταν νὰ φέρῃ τὸ ἄγριο θηρίο ζωντανό. Τί νὰ κάμῃ;

Ὁ ἥρωας μεταχειρίστηκε ὅλα τὰ τεχνάσματα, μὰ τοῦ κάκου. Στὸ τέλος τὸν κυνήγησε μὲ φωνὲς μέσα στὸ χιόνι, γιὰτι ἦταν χειμώνας, ὥσπου τὸν κούρασε. Τὸν ἔπιασε τότε καὶ τὸν πῆγε στὶς Μυκῆνες. Στὸ δρόμο ὁ κόσμος θαύμαζε τὸν Ἡρακλεῖ, ποὺ ἔφερε στὸς ὤμους του ζωντανὸ τὸν ἄγριο κάπρο. Μὰ ὅταν τὸν εἶδε ὁ Εὐρυσθέας, τόσο φοβήθηκε, ποὺ τρύπωσε μέσα σ' ἓνα πιθάρι!

Μ Πέμπτος ἄθλος : Οἱ σταύλοι τοῦ Αὐγείας

Στὸν κάμπο τῆς Ἡλείας ἦταν βασιλιάς ὁ Αὐγείας. Αὐτὸς εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια ἀπὸ πρόβατα καὶ βόδια.

Τὰ λιβάδια καὶ τὰ χωράφια του ἦταν, φυσικά, πλούσια καὶ γόνιμα καὶ δὲν χρειάζονταν νὰ τὰ κοπρίσουν, Ἐτσι ἡ κοπριά ἀπὸ τὰ ζῶα ἔμεινε καὶ σιγὰ - σιγὰ σχημάτισε λόφους ὀλόκληρους.

Ὁ κόσμος γύρω ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴ βρωμιὰ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάη νὰ τὴν καθαρίσει.

Ὁ ἥρωας παρουσιάστηκε στὸν Αὐγεία καὶ τοῦ πρότεινε νὰ καθαρίσει σὲ μιὰ μέρα τοὺς σταύλους του ἀπ' τὴν κοπριά, ἂν δεχόταν νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δέκατο ἀπ' τὰ ζῶα του. Ὁ Αὐγείας δέχτηκε καὶ ὁ Ἡρακλῆς πῆρε γιὰ μάρτυρα τὸ γιὸ τοῦ Αὐγεία, τὸ Φιλέα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ - πρωί, ἄρχισε τὴ δουλειὰ του. Γκρέμισε ἕναν τοῖχο ἀπ' τοὺς σταύλους καὶ ἔσκαψε βαθιὰ αὐλάκια. Ὑστερα ἔριξε μέσα τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν Ἀλφειοῦ καὶ Πηνειοῦ, καὶ ἔτσι ὡς τὸ βράδυ καθάρισε τοὺς σταύλους.

Χαρούμενος ὁ Ἡρακλῆς ζήτησε ἀπὸ τὸν Αὐγεία τὴν ἀμοιβή του. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἠθέλε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ζῶα. Ὁ Ἡρωας θυμωσε τότε, ἔδωξε τὸν Αὐγεία καὶ ἔβαλε βασιλιὰ τὸ γιὸ του Φιλέα.

Στὸ γυρισμὸ του πέρασε ἀπὸ μιὰ ὄμορφη κοιλάδα. Τὸ μέρος τοῦ ἄρρεσε πολὺ καὶ ἔχτισε ἐκεῖ ἕνα ναὸ στὸ Δία. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἡ Ὀλυμπία. Ἀργότερα οἱ κάτοικοι, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν Ἡρακλῆ, ὄρισαν νὰ γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια ἀγῶνες.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας καὶ λέγονταν Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Ἐκτος ἄθλος : Οἱ στυμφαλίδες ὄρνιθες

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν Ἥλεια ὁ Ἡρακλῆς, δὲν πρόφθασε νὰ ξεκουραστῆ. Ὁ Εὐρυσθέας τοῦ ἔδωσε καινούρια διαταγή.

Κοντὰ στὸ βουνὸ Κυλλήνη ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ λίμνη, ἡ Στυμφαλίδα. Μέσα σ' αὐτὴ, πού σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνὰ βοῦρλα καὶ καλάμια, ζοῦσαν κάτι πελώρια καὶ παρὰξενα πουλιά, πού λέγονταν στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἡ μύτη, τὰ φτερὰ καὶ τὰ νύχια τους ἦσαν σιδερένια. Κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὰ σκοτώσῃ, γιὰτὶ κρύβονταν μέσα στὰ καλάμια.

Ἐκαναν μεγάλες καταστροφὲς στὰ σπαρτὰ καὶ στὰ κοπάδια (γιὰτὶ ἔτρωγαν καὶ κρέατα) καὶ ὁ κόσμος ὑπόφερε πολὺ.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάῃ νὰ τὶς σκοτώσῃ.

Ὁ ἥρωάς μας ξεκίνησε καὶ πῆγε κοντὰ στὴ λίμνη. Πῶς ὅμως νὰ σκοτώσῃ τὰ πουλιά αὐτά, πού δὲν ἔβγαιναν ἀπ' τὶς φωλιές τους;

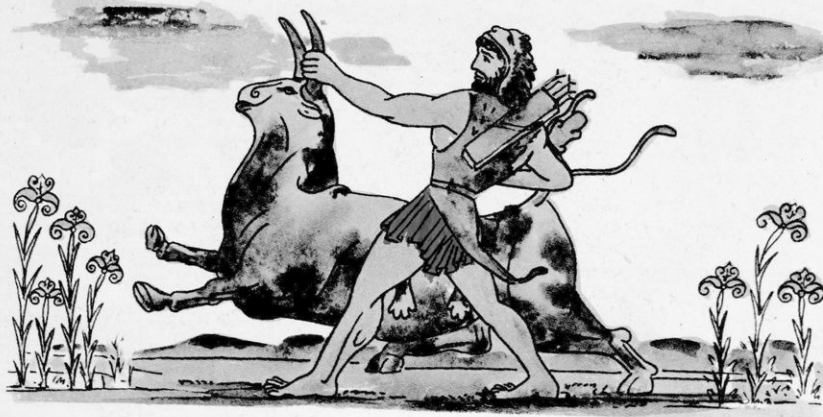
Ἀπὸ τὴ δυσκολία αὐτὴ τὸν ἔβγαλε ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, πού τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Τοῦ ἔφερε δυὸ μεγάλα κρόταλα, πού τὰ ἔφτιαξε ὁ θεὸς Ἥφαιστος.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνέβηκε στὸ γειτονικὸ βουνὸ καὶ χτυπώντας τὰ κρόταλα ἔκανε μεγάλο θόρυβο.

Τὰ πουλιά φοβήθηκαν τότε κι ἄρχισαν νὰ πετοῦν.

Ὁ Ἡρακλῆς τὰ σημάδευε μὲ τὸ τόξο του κι ἕνα-ἕνα τὰ σκότωνε. Λίγα πού σώθηκαν ἔφυγαν μακριὰ καὶ δὲν ξαναφάνηκαν.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονοῦσαν καὶ δόξαζαν τὸν Ἡρακλῆ, γιὰ τὸ καλὸ πού τοὺς ἔκαμε. Μ

Μ Ἑβδομος ἄθλος : Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης

Στὴν Κρήτη, τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια, ζοῦσε ὁ μεγάλος βασιλιάς **Μίνωας**. Αὐτὸς ἔταξε μιὰ μέρα στὸ θεὸ Ποσειδῶνα, νὰ θυσιάσῃ ὅ,τι θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ Ποσειδῶνας ἔκαμε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα ἓνας ταῦρος. Τὸ ζῶο ἦταν τόσος ὠραῖο, ποὺ ὁ βασιλιάς Μίνωας δὲ θέλησε νὰ τὸ θυσιάσῃ καὶ πρόσφερε θυσιά στὸ θεὸ ἓνα ἄλλον ταῦρο ἀπὸ τὸ κοπάδι του.

Ὁ θεὸς θύμωσε πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἀπάτη κι ἔκαμε τὸν ταῦρο μανιακό. Κάθε μέρα γύριζε στοὺς κάμπους καὶ κατὰστρεφε τὰ σπαρτά. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ ὁ κόσμος βρισκόταν σὲ πολὺ μεγάλη στενοχώρια.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Εὐρυσθέας, διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάη στὴν Κρήτη καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν ταῦρο ζωντανό.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους τὸν ἔπιασε, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἔφερε στὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ βασιλιάς μόλις τὸν εἶδε τρόμαξε καὶ διάταξε νὰ τὸν πάρῃ ὁ Ἡρακλῆς καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο στὸ δάσος.

Ὁ ταῦρος περιπλανήθηκε ἀρκετὸν καιρὸ στὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου. Ὑστερα πέρασε τὸν Ἴσθμό κι ἔφθασε στὸ **Μαρθώνα** τῆς Ἀττικῆς. Ἐκεῖ ἔκανε πολλὲς καταστροφὲς καί, ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, σκοτώθηκε ἀργότερα ἀπὸ ἓναν ἄλλο ἥρωα, τὸ **Θησέα**.

“Ογδοος άθλος : Τά άλογα του Διομήδη

Στη Θράκη, τὰ παλιὰ χρόνια, ζούσε ένας βασιλιάς, ὁ Διομήδης. Ήταν άνθρωπος κακὸς καὶ βάρβαρος. Ὅποιος περνοῦσε ἀπὸ τὸ βασιλείο του, ἀντὶ γιὰ φιλοξενία, εὗρισκε τὸ θάνατο.

Ὁ σκληρόκαρδος βασιλιάς τοὺς σκότωνε ὅλους καὶ τοὺς ἔριχνε νὰ τοὺς φάνε τ' ἄλογά του. Τὰ ἄλογα αὐτὰ ἦσαν ἄγρια καὶ ἔτρωγαν ἀνθρώπινα κρέατα. Τὰ σαγόνια τους ἦσαν χάλκινα καὶ οἱ ὀπλὲς τῶν ποδιῶν τους σιδερένιες. Γι' αὐτὸ τὰ κρατοῦσαν πάντα ἀλυσσοδεμένα.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάη καὶ νὰ τοῦ φέρη τὰ ἄλογα αὐτὰ ζωντανά.

Ξεκίνησε ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀφοῦ διάβηκε τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, τὴ Θεσσαλία καὶ τὴ Μακεδονία, ἔφθασε στὴ Θράκη. Μόλις ὁ Διομήδης ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἡρακλῆ, ἔστειλε ἀνθρώπους του νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν τροφὴ στ' ἄλογά του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀντιστάθηκε στοὺς κακούργους, τοὺς σκότωσε ὅλους καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι. Ἐπίασε τὸ βασιλιά Διομήδη καὶ τοῦ φέρθηκε μὲ τὸν τρόπο ποὺ φερνόταν αὐτὸς στοὺς ξένους ἀνθρώπους, ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ.

Ἔστερα πήρε τὰ ἄλογα καὶ γύρισε στὶς Μυκῆνες. Ὁ Εὐρυσθέας φοβήθηκε ὅταν τὰ εἶδε καὶ τὰ ἄφησε ἐλεύθερα. Λέγουν ὅτι τὰ ἄλογα αὐτά, ἔστερα ἀπὸ καιρὸ ἀνέβηκαν στὸν Ὀλυμπο καὶ ἐκεῖ τὰ κατασπάραξαν τὰ ἄγρια θηρία. Μ

Μ Ένατος αθλος : 'Η ζώνη τής 'Ιππολύτης, βασίλισσας τών 'Αμαζόνων

Στὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὸς τὸν Εὐξείνιο Πόντο, ἦταν ἓνα βασίλειο, πού εἶχε μόνο γυναῖκες. Τὶς ἔλεγαν Ἀμαζόνες.

Ἦταν ὅλες ὠραῖες, ἀνδρειωμένες καὶ ζοῦσαν πάντα ὄπλισμένες μὲ τόξα καὶ σαῖτες. Στὴν ἰπασσία ἦσαν ἀφθαστες.

Κανένας ἄνδρας δὲ ζοῦσε στὸ βασίλειό τους καὶ κανένας λαὸς δὲν τολμοῦσε νὰ τὶς πειράξῃ. Ὅποιος τὰ ἔβαλε μαζί τους νικήθηκε, γιὰτὶ οἱ Ἀμαζόνες ἦταν ἀνίκητες καὶ πολεμοῦσαν ἀφοβα, πάνω στὰ γρήγορα ἄλογά τους.

Ἡ βασίλισσά τους λεγόταν Ἰππολύτη, καὶ στὴ μέση τῆς φοροῦσε μιὰ ὀλόχρυση ζώνη, πού λαμποκοποῦσε, γιὰτὶ ἦταν γεμάτη διαμάντια καὶ ἄλλα πολύτιμα πετράδια.

Γιὰ τὴν περὶφημη αὐτὴ ζώνη εἶχε ἀκούσει καὶ ἡ κόρη τοῦ Εὐρουσθέα, Ἀρρήτη καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἀποχτήσει. Γι' αὐτὸ ὁ Εὐρουσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάῃ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὶς Μυκῆνες.

Ἡ Βασίλισσα Ἰππολύτη δέχτηκε καλὰ τὸν Ἡρακλῆ καὶ ἤθελε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ ζώνη.

Μὰ οἱ ἄλλες Ἀμαζόνες δὲν τὸ ἤθελαν. Ἔτσι ἄρχισε φοβερὴ μάχη, καὶ οἱ Ἀμαζόνες πολέμησαν ἥρωϊκά.

Στὸ τέλος, ὅμως, ὁ Ἡρακλῆς τὶς νίκησε, πῆρε τὴ ζώνη καὶ γύρισε στὶς Μυκῆνες.

Δέκατος ἄθλος: Τὰ βόδια τοῦ Γηρυόνη

Μετὰ τὴ ζώνη τῆς Ἴπολύτης, ὁ Ἡρακλῆς διατάχτηκε νὰ κάμῃ καί τὸ ἀκατόρθωτο. Ἀκοῦστε το:

Πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, σ' ἓνα νησί τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ζοῦσε ὁ γίγαντας **Γηρυόνης**. Αὐτὸς εἶχε μορφή τέρατος. Εἶχε δυὸ πόδια, τρία σώματα, τρία κεφάλια καὶ ἕξι χέρια.

Ὁ γίγαντας αὐτὸς εἶχε κοπάδια μὲ τὰ ωραιότερα βόδια τοῦ κόσμου. Τὰ φύλαγε ἄγρυπνα καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ στὸ νησί του. Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ βόδια αὐτὰ μὲ κάθε τρόπο.

Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἔφερε ἀντίρρηση καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ μεγάλο καὶ δύσκολο ταξίδι. Διάβηκε πολλές γῶρες καὶ πέρασε πολλοὺς κινδύνους. Σὲ κάποια χώρα ὁ ἥλιος ἔκαιγε τόσο, πὺ κινδύνεψε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζέστη. Μετὰ ἔφθασε στὸ στενὸ πὺ χωρίζει τὴν Εὐρώπῃ ἀπ' τὴν Ἀφρική καὶ ἔχτισε στὴν κάθε στεριά ἀπὸ μιὰ στήλη γι' ἀνάμνηση. Οἱ στήλες αὐτὲς ὀνομάστηκαν **Ἡράκλειες στήλες**.

Ὑστερα πέρασε τὸν Ὠκεανὸ καὶ ἔφθασε στὸ νησί τοῦ Γηρυόνη. Βρῆκε τὸ κοπάδι, σκότωσε τοὺς βοσκούς, τὸν πολὺ ἄγριο σκύλο, τὸν **Ὀρθρο**, καὶ μάζεψε τὰ βόδια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ἀγριεμένος ὁ γίγαντας Γηρυόνης καὶ τοῦ ἐπετέθηκε. Ὁ Ἡρακλῆς τότε τὸν σκότωσε μὲ τὰ βέλη του.

Στὸ γυρισμὸ συνάντησε πολλὲς δυσκολίες καὶ πάλεψε μὲ πολλοὺς πὺ θέλησαν νὰ τοῦ πάρουν τὰ βόδια. Τοὺς νίκησε ὅμως ὅλους καὶ ἔφθασε μὲ τὸ κοπάδι στὶς Μυκῆνες.

Ὁ Εὐρυσθέας θυσίασε τὰ βόδια στὴ θεὰ Ἥρα... Μ

Ἐνδέκατος ἄθλος : Τὰ χρυσά μῆλα τῶν Ἑσπερίδων

Δὲν πρόφθασε νὰ ξεκουραστῆ ὁ Ἡρακλῆς καὶ νὰ ὁ Εὐρυσθέας τοῦ ετοίμασε καινούριο μακρινὸ ταξίδι.

Στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ζοῦσαν οἱ Νύμφες Ἑσπερίδες. Αὐτὲς εἶχαν τὸ ὠραιότερο περιβόλι τοῦ κόσμου, μὲ τὰ πιὸ σπάνια δέντρα, φυτὰ καὶ λουλουδία.

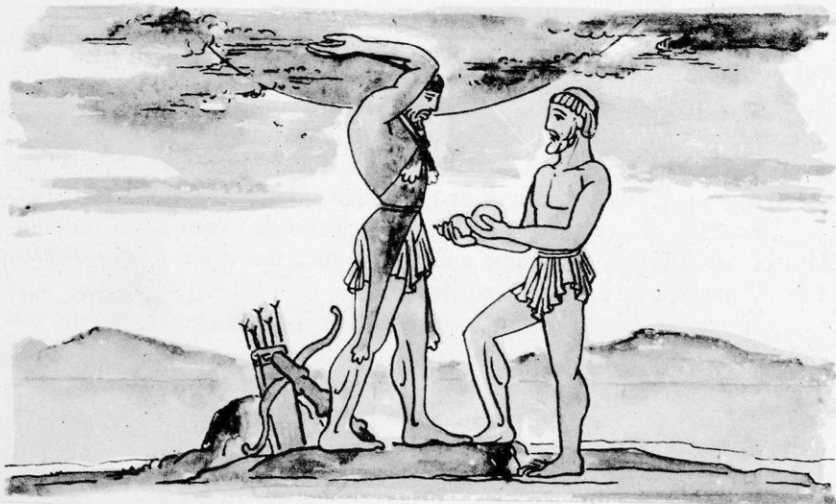
Στὴ μέση τοῦ περιβολιοῦ ἦταν ἓνα δένδρο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μηλιά καὶ ἔκανε χρυσὰ μῆλα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζήλευαν τὰ μῆλα αὐτά, μὰ κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὰ πλησιάσῃ, γιὰ τὴ φύλαξη ἄγρυπνα ἓνας φοβερὸς δράκοντας.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάῃ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρυσὰ μῆλα.

Ὁ Ἡρακλῆς ξεκίνησε πρόθυμα. Γύρισε παντοῦ, ρώτησε χιλιάδες ἀνθρώπους, μὰ κανένας δὲν ἤξειρε, ποῦ βρισκόταν ἡ χώρα τῶν Ἑσπερίδων.

Ἔτσι ὁ Ἡρῶας ξεκίνησε καὶ προχωροῦσε σὶτὸ ἄγνωστο.

Περνώντας ἀπὸ κάποια χώρα συνάντησε ἓνα γίγαντα, ποὺ τὸν ἔλεγαν **Ἄνταϊο**. Ἦταν ψηλὸς ὡς 50 μέτρα καὶ πολὺ δυνατός. Ὅποιος περνοῦσε ἀπὸ τὸ τόπο του, τὸν καλοῦσε νὰ παλέψουν. Ὅλους τοὺς νικοῦσε, γιὰ τὴν ἀνίκητος. Μόλις κουραζόταν, πατοῦσε τὴ γῆ μὲ τὸ πόδι του καὶ ἔπαιρνε καινούρια δύναμη.

Ὁ Ἡρακλῆς ἤξαιρε τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔκαμε τοῦτο τὸ τέχνασμα: Ἐκεῖ πού πάλευαν, τὸν σήκωσε ψηλά, τὸν ἔσφιξε μὲ τὰ σιδερένια χέρια τοῦ καὶ τοῦ ἔσπασε τὰ πλευρά. Ἔτσι τὸν νίκησε.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸν συνάντησε τὸ γίγαντα **Ἄτλαντα**, πού κρατοῦσε στὴν πλάτη τοῦ τὸν Οὐρανὸν.

Ὁ Ἄτλας τοῦ εἶπε ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα, ἂν ἤθελε νὰ κρατήσῃ αὐτὸς τὸν Οὐρανόν. Ὁ Ἡρακλῆς δέχτηκε καὶ πῆρε τὸν Οὐρανὸν στὴν πλάτη τοῦ.

Ὅταν γύρισε ὁ Ἄτλας μὲ τὰ χρυσὰ μῆλα, εἶπε στὸν Ἡρακλῆ πὼς θὰ τὰ πῆγαινε ὁ ἴδιος στὶς Μυκῆνες. Ὁ Ἡρακλῆς φοβήθηκε μὴ μείνῃ γιὰ πάντα στὴ θέσῃ πού βρισκόταν καὶ εἶπε μὲ πονηριὰ στὸν Ἄτλαντα:

—Κράτησε σὲ παρακαλῶ μιὰ στιγμὴ τὸν Οὐρανόν, γιὰ νὰ κάμω ἓνα μαξιλαράκι γιὰ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ Ἄτλας ξεγελάστηκε καὶ πῆρε πάλι τὸν Οὐρανὸν στὴν πλάτη τοῦ. Τότε ὁ Ἡρακλῆς πῆρε τὰ μῆλα καὶ γύρισε στὶς Μυκῆνες.

Ὁ Εὐρυσθέας φοβήθηκε, δὲν κράτησε τὰ μῆλα καὶ τὰ δώρησε στὸν Ἡρακλῆ. Αὐτὸς τὰ ἔδωσε στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ καὶ ἐκεῖνη τὰ ξαναπῆγε στὸν κῆπο τῶν Ἑσπερίδων.

Δωδέκατος ἄθλος: Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὸν Κέρβερο ἀπὸ τὸν Ἄδη

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε κάνει ὡς τώρα ἕνδεκα ἄθλους. Ἐνδεκα μεγάλα κατορθώματα. Ἀκόμη ἓναν ἄθλο καὶ τελείωναν τὰ βάσανά τοῦ. Μὰ τί ἄλλο θὰ τοῦ ζητοῦσε τώρα ὁ Εὐρυσθέας;

Δὲν πρόφθασε νὰ ξεκουραστῇ καὶ τὸν κάλεσε πάλι ὁ βασιλιάς.

—Ἡρακλῆ, νὰ πᾶς στὸν Κάτω κόσμον, στὸν Ἄδη, καὶ νὰ μού φέρῃς ζωντανὸν τὸν **Κέρβερο**.

Αὐτὸ ἦταν κάτι ἀφάνταστα δύσκολο. Ποιὸς ζωντανὸς ἐπῆγε ποτὲ στὸν Κάτω κόσμον; Κι ἔπειτα, ὁ Κέρβερος, ἦταν ἓνας φοβερὸς σκύλος, πού φύλαγε τὴν πόρτα τοῦ Ἄδη.

Ὁ Κέρβερος εἶχε τρία κεφάλια, οὐρὰ δράκοντα, καὶ ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ ἀντί γιὰ τρεῖς εἶχε κεφάλια μικρῶν φιδιῶν!

Κι ὁμως ὁ ἥρωας δὲ δειλίμασε. Ἀπὸ ἓνα βάραθρο πού βρισκόταν κοντὰ στὸ ἀκρωτήριο Ταίναρο τῆς Λακωνίας προχώρησε, καί, μὲ πολλὰς δυσκολίες, ἔφθασε στὸ σκοτεινὸ ποταμὸ Ἀχέρωντα.

Ἐκεῖ, συνάντησε τὸ Χάρο, ποὺ τὸν πέρασε μὲ τὴ βάρκα του στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τοῦ θεοῦ Πλούτωνα.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Πλούτωναξ ξαφνιάστηκε καὶ τὸν ρώτησε, πῶς ἦρθε ζωντανὸς στὸν Ἄδη. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐξήγησε τὸ σκοπὸ του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ πάρῃ τὸν Κέρβερο.

Ὁ Πλούτωναξ τοῦ ἀπάντησε :

—Νὰ τὸν πάρῃς, ἂν μπορέσης, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χρησιμοποίησῃς τὰ ὄπλα σου.

Ὁ Ἡρακλῆς φόρεσε τὸ θώρακα καὶ τὴ λεοντὴ καὶ προχώρησε. Συνάντησε τὸν Κέρβερο στὴν πόρτα τοῦ Ἄδη. Ὁρμησε ἐπάνω του, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιξε δυνατά. Ὁ Κέρβερος, γιὰ νὰ μὴν πιγῆ, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Ἡρακλῆς τὸν πήρε μαζί του, ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ἀπὸ ἓνα ἄνοιγμα κοντὰ στὴν Τροιζήνα, καὶ τὸν πήγε στὸν Εὐρυσθέα.

Μόλις εἶδε τὸν Κέρβερο ὁ βασιλιάς, τρόμαξε τόσο πολὺ, ποὺ διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὸν κατεβάσῃ πάλι στὸν Κάτω κόσμο. Ἔτσι κι ἔγινε.

Μ' Ο θάνατος του Ἡρακλή

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε δώδεκα ἀθλους, δώδεκα μεγάλα κατορθώματα. Τὴ συμβουλή πὸν τοῦ ἔδωσε τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, δηλαδή νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ τοῦ ἔλεγε ὁ Εὐρυσθέας, τὸ ἔκαμε. Τώρα πιά ὁ ἥρωας ἦταν ἐλεύθερος ἀλλὰ καὶ δοξασμένος.

Ὁλος ὁ κόσμος τὸν θαύμαζε καὶ τὸν προσκυνοῦσε σὰ θεό.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε κι ἄλλα κατορθώματα καὶ πάντοτε προστάτευε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε κακὸ πὸν τοὺς εὕρισκε.

Πρὶν ὅμως ἀνεβῆ στὸν Ὀλυμπο, σὰν ἴσος σχεδὸν μὲ τοὺς ἄλλους θεούς, πέρασε φοβερὰ βάσανα.

Ὅταν πέθανε ἡ πρώτη γυναίκα του, παντρεύθηκε τὴ **Δηιάνειρα**. Αὐτὴ ἦταν ζηλιάρα γυναίκα καὶ νόμιζε πὸς ὁ Ἡρακλῆς δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Κι αὐτό, γιατί πολλές φορὲς ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ ταξίδια του.

Κάποτε ὁ **Κένταυρος Νέσσος** θέλησε νὰ κάμῃ κακὸ στὴ Δηιάνειρα κι ὁ Ἡρακλῆς τὸν σκότωσε μὲ ἓνα βέλος.

Οἱ Κένταυροι, εἶχαν κορμὶ καὶ κεφάλι ἀνθρώπου καὶ πόδια ἀλόγου. Οἱ περισσότεροι ζοῦσαν στὸ βουνὸ Πήλιο.

Πρὶν ξεψυχήσῃ ὁ Κένταυρος Νέσσος, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ἡρακλῆ, εἶπε στὴ Δηιάνειρα:

— "Ἄν θέλῃς νὰ σ' ἀγαπάῃ ὁ Ἡρακλῆς, πάρε τὸ χιτώνα μου.

Ὅταν ἀργήσῃ καμιά φορὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ ταξίδια του, νὰ τοῦ στείλῃς ἓνα χιτώνα φτιαγμένο μὲ τὶς κλωστὲς τοῦ δικοῦ μου. Τότε θὰ γυρίζῃ ἀμέσως κοντὰ σου.

Ἔτσι κι ἐγίνε. Ὅταν κάποτε ἄργησε ὁ Ἡρακλῆς στὰ ξένα, ἡ Δηιάνειρα τοῦ ἔστειλε ἓνα χιτώνα φτιαγμένο μὲ τὶς κλωστὲς τοῦ χιτώνα τοῦ Νέσσου.

Ὁ Ἡρακλῆς φόρεσε τὸ χιτώνα, χωρὶς νὰ ξαίρῃ ὅτι ἦταν δηλητηριασμένος. Ὅταν ὅμως ξεστάθῃκε ὁ χιτώνας, τὸ δηλητήριο μπηκε στὶς σάρκες του καὶ τὶς ἔκαμε νὰ σαπίζουν καὶ νὰ πέφτουν.

Ὁ Ἡρακλῆς προσπάθησε νὰ βγάλῃ τὸν χιτώνα, μὰ εἶχε κολλήσει ἐπάνω του κι ἔβγαινε μαζί μὲ τὶς σάρκες του, καθὼς τὸν τραβοῦσε.

Μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε τὰ βουνὰ κι ἀνέβηκε στὴν Οἶτη. Οἱ πόνοι του ἦσαν ἀβάσταχτοι καὶ ὁ ἥρωας ζήτησε ἀπὸ τὸν Δία νὰ τὸν λυπηθῇ.

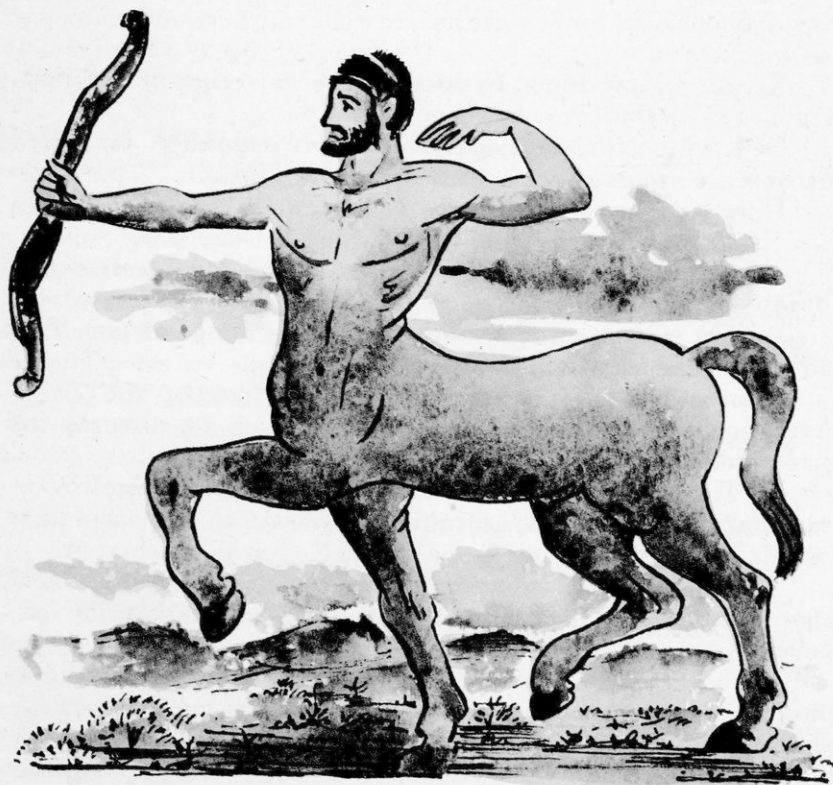
Γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ξερίζωσε ὁ ἴδιος δρυς (βαλα-

νιδιές) και ἔλατα και τὰ ἔστησε σωρό. Ἔπειτα ἔπεσε ἐπάνω στὰ ξύλα και ζήτησε ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ βάλουν φωτιά. Μὰ κανένας δὲν ἤθελε, γιατί ὄλοι τὸν σέβονταν και τὸν ἀγαποῦσαν.

Λένε πὼς τὴ φωτιά τὴν ἀναψε ὁ Φιλοκτήτης και γι' αὐτὸ ὁ Ἡρακλῆς τοῦ χάρισε τὸ τόξο του μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη.

Ἐνῶ ἔκαιε ἡ φωτιά, ἓνα σύννεφο σκέπασε τὸν Ἡρακλῆ και μέσα σὲ δυνατὲς βροντὲς τὸν μετέφερε στὸν Ὀλυμπο. Ὁ ἥρωας ἔμεινε πιά ἐκεῖ κοντὰ στοὺς ἀθάνατους θεοὺς.

Ἀκόμη και σήμερα τιμοῦμε τὸν ἥρωα Ἡρακλῆ. Τὴν εἰκόνα του τὴν ἔχομε δίπλα στὸ Ἑλληνικὸ βασιλικὸ στέμμα γιατὸ νὰ δείχνη τὴ δύναμη ποὺ ἔχει ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Μ

‘Ο Θησέας

1. Ἡ γέννηση τοῦ Θησέα

Ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ, ποὺ ἦταν ὁ Ἐθνικὸς ἥρωας ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἦταν καὶ ἄλλοι μικρότεροι ἥρωες. Ὁ μόνος, ὅμως, ποὺ τὸν ἔφθασε σὲ φήμη καὶ δόξα, ἦταν ὁ **Θησέας**, ὁ μέγας ἥρωας τῆς Ἀθῆνας.

Ὁ Θησέας γεννήθηκε στὴν Τροιζήνα τῆς Ἀργολίδας. Πατέρας του ἦταν ὁ **Αἰγέας**, βασιλεὺς τῆς Ἀθῆνας καὶ μητέρα του ἡ **Αἶθρα**, κόρη τοῦ **Πιθέα**, βασιλεῦς τῆς Τροιζήνας.

Ἐπειδὴ φοβόταν ὁ Αἰγέας μήπως σκοτώσουν τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννοῦσε ἡ Αἶθρα, γιατί εἶχε πολλοὺς ἐχθροὺς στὴν Ἀθήνα, τὴν ἐπῆγε κοντὰ στὸν πατέρα της, στὴν Τροιζήνα.

Πρὶν ν’ ἀναχωρήσῃ ὁ Αἰγέας γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἄφησε στὴν Αἶθρα («ἓνα σπαθὶ κι ἓνα ζευγάρι σανδάλια»). Τὰ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ τῆς εἶπε :

— “Ἄν γεννήσῃς ἀγόρι καὶ γίνῃ γερὸ παλικάρι, νὰ τὸ φέρῃς σ’ αὐτὴ τὴν πέτρα. Ἄν τὴ σηκώσῃ, νὰ πάρῃ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ κάτω καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Αἶθρα, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, γέννησε τὸ Θησέα καὶ τὸν ἀνέθρεψε μὲ κάθε φροντίδα. Τοῦ πῆρε τοὺς καλύτερους δασκάλους, ποὺ τοῦ γύμνασαν τὸ σῶμα καὶ τοῦ δίδαξαν τὴν πάλη. Ἀκόμη τοῦ ἔμαθαν πῶς νὰ ρίχνῃ τὸ τόξο καὶ τὸ δόρυ καὶ πῶς νὰ χειρίζεται τὸ σπαθί.

Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς, ἔτσι κι ὁ Θησέας, ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε τι θὰ γινόταν. Ἦταν ἑπτὰ χρονῶν, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς πέρασε ἀπὸ τὴν Τροιζήνα. Ὅλα τὰ παιδιά, ὅταν εἶδαν «τὴ λεοντή», κρύφτηκαν φοβισμένα. Μόνον ὁ Θησέας δὲ φοβήθηκε. Πῆρε ἓνα τσεκούρι καὶ ὄρμησε νὰ σκοτώσῃ τὸ λιοντάρι, γιατί τὸ νόμισε ζωντανό!..

Ὅταν πιά μεγάλωσε, ἡ μητέρα του τὸν πῆγε κοντὰ στὸ βράχο καὶ τοῦ φανέρωσε τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα του.

2. Τὸ ταξίδι τοῦ Θησέα στὴν Ἀθήνα

Ὁ Θησέας τότε σήκωσε τὸ βράχο μὲ πολλὴ εὐκολία, φόρεσε τὰ σανδάλια καὶ ζώστηκε τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του.

Μὲ τὸ σήκωμα τοῦ βράχου ὁ ἥρωας ἔδειξε, πὼς ἦταν πιά ἓνα πολὺ δυνατὸ παλικάρι.

Ἀμέσως σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα του, ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ ταξίδι στὴν Ἀθήνα.

Ἡ μητέρα του καὶ ὁ παππὺς του ἤθελαν νὰ ταξιδέψῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα μὲ καράβι. Ἔτσι θὰ εἶχε ἀσφάλεια. Ὁ δρόμος τῆς ξηρᾶς ἦταν γεμάτος ληστὲς καὶ κακούργους καὶ ὁ κίνδυνος ἦταν μέγανος γιὰ κάθε ταξιδιώτη.

Ὁ Θησέας τὰ ἤξαιρε αὐτὰ καὶ ὅμως προτίμησε τὸ δρόμο τῆς ξηρᾶς. Ἦταν μιὰ εὐκαιρία γι' αὐτόν. Θὰ σκότωνε τοὺς ληστὲς καὶ τοὺς κακούργους καὶ θὰ ἔσωζε τὸν κόσμον. Ἔτσι θὰ δοξαζόταν καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἡ μητέρα καὶ ὁ παππὺς του καμάρωναν κρυφὰ τὸ Θησέα γιὰ τὸ τόσο θάρρος πὺ ἔδειχνε καὶ δὲ μίλησαν. Τὸν ἄφησαν ν' ἀποφασίσῃ μόνος του.

4

3. Τὰ πρῶτα κατορθώματα τοῦ Θησέα

α) Ὁ ληστής Περιφήτης

Ὁ Θησέας ξεκίνησε ἄφοβος γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ξηρᾶς. Κόντευε νὰ φθάσῃ στὴν Ἐπίδαυρο, ὅταν συνάντησε τὸν πρῶτο κακοῦργο, ποὺ τὸν ἔλεγαν **Περιφήτη**.

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς καθόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου κι ὅποιος περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ, τὸν σκότωνε μὲ τὸ ρόπαλό του.

Ὁ Θησέας μόλις τὸν εἶδε ὄρμησε ἐπάνω του, τὸν ἔριξε κάτω καὶ τὸν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ρόπαλο. Ἀπὸ τότε τὸ ρόπαλο αὐτὸ τὸ ἔφερνε πάντα μαζί του, σὰν ἐνθύμιο τοῦ πρώτου ἄθλου του.

β) Σίνης ὁ Πιτυοκάμπτης

Μετὰ τὸν Περιφήτη, ὁ Θησέας συνέχισε τὸ δρόμο του κι ἔφθασε κοντὰ στὸν Ἴσθμό. Ἐκεῖ συνάντησε τὸ **Σίνη** τὸν **Πιτυοκάμπτη**.

Ὁ ληστής αὐτός, ποὺ εἶχε μεγάλη σωματικὴ δύναμη, παραφύλαγε κοντὰ στὸ δρόμο. Ἐπιανε τοὺς διαβάτες καὶ τοὺς σκότωνε μ' ἓναν ἄγριο καὶ περίεργο τρόπο.

Πρῶτα τοὺς ἐγδυνε καὶ τοὺς ἔπαιρνε ὅ,τι εἶχαν. Ὑστερα λύγιζε τὶς κορυφές δύο μεγάλων δέντρων μέχρη τὸ ἔδαφος κι ἔδενε στὴ μιὰ κορυφῇ τὸ ἓνα πόδι τους καὶ στὴν ἄλλη τὸ ἄλλο.

Ἐπειτα ἄφηνε ἐλεύθερες τὶς κορυφές καὶ ὁ διαβάτης ξεσκιζόταν στὰ δύο. Πολλοὶ διαβάτες εἶχαν πεθάνει μὲ αὐτὸ τὸν φρικτὸ θάνατο.

Ὅταν ἔφθασε ὁ Θησέας, ὁ Σίνης πρόβαλε μπροστά του. Μὰ ὁ ἥρωας δὲν ἔχασε καιρό. Πάλεψε μὲ τὸ Σίνη, τὸν νίκησε καὶ τὸν θανάτωσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ αὐτὸς θανάτωνε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

γ) Ὁ Σκείρωνα

Ἀφοῦ σκότωσε τὸ Σίνη ὁ Θησέας συνέχισε τὸ δρόμο του. Πρὶν νὰ φθάσῃ στὰ Μέγαρα, στὸ μέρος ποὺ λέγεται σήμερα **Κακιὰ Σκάλια**, συνάντησε ἐκεῖ ἓναν ἄλλο γίγαντα κακοῦργο, τὸ **Σκείρωνα**.

Αὐτός, ἀφοῦ πρῶτα λήστευε τοὺς διαβάτες καὶ ταξιδιωτῆς, ποὺ

περνούσαν ἀπ' ἐκεῖ, τοὺς ὑποχρέωνε νὰ τοῦ πλύνουν τὰ πόδια, ἐπ' αὐτὸν σ' ἓναν ἀπότομο βράχο.

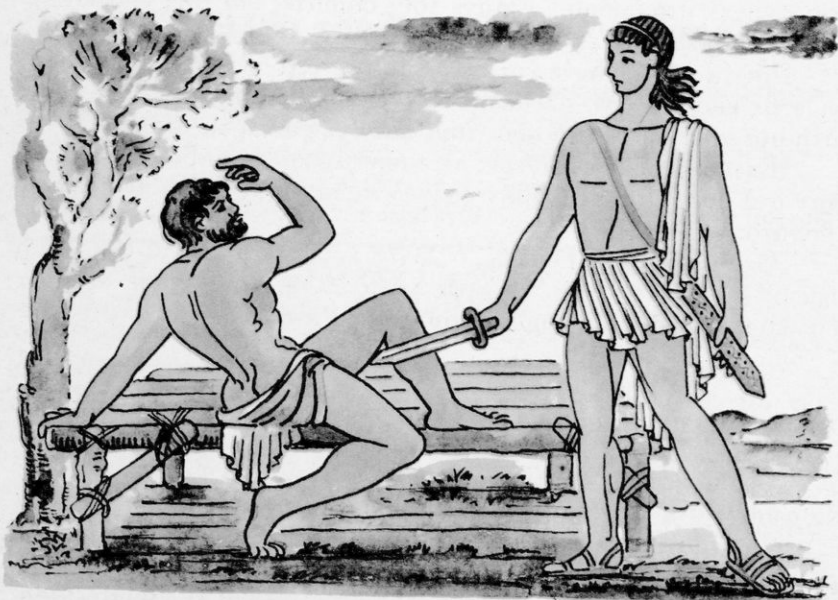
Ἐνῶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔπλεναν τὰ πόδια, αὐτὸς ξαφνικά, μὲ μιὰ κλωτσιὰ τοὺς γκρέμιζε κάτω στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ τοὺς περίμενε μιὰ μεγάλη θαλάσσια χελώνα καὶ τοὺς ἔτρωγε. Δὲν μπόρεσε ὁμως νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ στὸ Θησέα. Ὁ Θησέας πάλεψε μαζί του, τὸν σκότωσε μὲ τὸ ρόπαλο τοῦ Περιφήτη καὶ τὸν ἔριξε στὴ θάλασσα.

Ἔστερα συνέχισε τὸ δρόμο του.

δ) Ὁ Προκρούστης

Προχωρώντας ὁ Θησέας ἔφθασε κοντὰ στὴν Ἐλευσίνα. Ἐκεῖ συνάντησε ἓναν ἄλλο κακοῦργο, τὸν Προκρούστη.

Κι αὐτὸς λήστευε πρῶτα τοὺς ταξιδιωτὲς κι ἔστερα τοὺς ξάπλωνε πάνω σ' ἓνα κρεβάτι. "Ἄν τὰ πόδια τους ἐξεῖχαν ἀπ' αὐτό, τοὺς τὰ ἔκοβε. "Ἄν δὲν ἔφθαναν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, τὰ τραβοῦσε νὰ μακρύνουν, ὥσπου τὰ ξεκολλοῦσε. "Ἔτσι πέθαιναν ὅλοι καὶ σπάνια ζοῦσε κανένας.

Τὸ ἴδιο δοκίμασε νὰ κάμῃ καὶ στὸ Θησέα. Μὰ ὁ Θησέας τὸν νίκησε, τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι καὶ τὸν σκότωσε μὲ τὸ σπαθὶ του.

Μὲ τὸ σκότωμα τῶν τεσσάρων αὐτῶν ληστῶν ὁ κόσμος ἀνακουφίστηκε καὶ ταξίδεψε ἄφοβα.

Ὅλοι εὐγνωμονοῦσαν καὶ θαύμαζαν τὸν ἥρωα Θησέα γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τοὺς ἔκαμε.

4. Ὁ Θησέας στὴν Ἀθήνα

Ὁ Θησέας ἀφοῦ νίκησε ὅλους τοὺς κακούργους, ἔφθασε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐπῆγε στὸ παλάτι.

Ὁ Αἰγέας τὸν δέχτηκε μ' εὐχαρίστηση καὶ τὸν φιλοξένησε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πὼς εἶναι ὁ γυιὸς του. Ὁ Θησέας δὲν φανερώθηκε ποιοὺς ἦταν καὶ περιέμενε. Σὲ κάποια στιγμή, ὅταν ἄρχισε τὸ σεφίρισμα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Θησέας ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ κόψῃ τὸ κρέας. Τράβηξε ὁμως κατὰ λάθος τὸ ξίφος του.

Ὁ Αἰγέας τὸ γνώρισε ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ κἀνῃ διάφορες ἐρωτήσεις στὸ Θησέα. Μὲ τίς πρῶτες ἀπαντήσεις κατάλαβε πὼς ἦταν τὸ παιδί του, σηκώθηκε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε. Ὁ Αἰγέας ἦταν πολὺ εὐτυχησμένος ποῦ εἶχε πιά τὸ γυιό του κοντά του.

Ὅλοι χάρηκαν στὸ παλάτι. Καὶ ὅταν ἔφθασαν οἱ εἰδήσεις γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέα, ὅλη ἡ Ἀθήνα σηκώθηκε στὸ πόδι.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ καμαρώσουν τὸν ἥρωα Θησέα, ποῦ θὰ τὸν εἶχαν βασιλιά μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, Αἰγέα.

5. Ὁ Θησέας πιάνει τὸν ταῦρο τοῦ Μαραθῶνα

Τὸν ταῦρο ποῦ ἔφερε ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Εὐρυσθέας, ὅπως εἶπαμε, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Αὐτὸς ἀφοῦ γύρισε τὴν Πελοπόννησο, πέρασε τὸν Ἴσθμό καὶ ἔφθασε στὸ Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἔκανε μεγάλες καταστροφές.

Οἱ κάτοικοι ὑπόφεραν πολὺ καὶ παρακάλεσαν τὸν Θησέα νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ κακό.

Ὁ Θησέας ἐπῆγε στὸ Μαραθῶνα καὶ χωρὶς νὰ μεταχειριστῆ ὄπλα ἔπιασε τὸν ταῦρο, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἔφερε στὴν Ἀθήνα. Τὸν

γύρισε μέσα στην πόλη, για να τον ιδῆ ὅλος ὁ κόσμος καὶ ὕστερα τὸν θυσιάσει στὸ θεὸ Ἀπόλλωνα.

6. Ὁ Θησέας πηγαίνει στὴν Κρήτη

Σὲ κάποιον πόλεμο οἱ Ἀθηναῖοι νικῆθηκαν ἀπὸ τὸ βασιλιὰ Μίνωα τῆς Κρήτης. Γιὰ τιμωρία ὁ Μίνωας τοὺς ὑποχρέωσε νὰ στέλνουν στὴν Κρήτη, ἐπὶ 9 χρόνια, ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κορίτσια, ἡλικίας 20 χρονῶν. νὰ τὰ τρώῃ ὁ Μινώταυρος.

Ὁ Θησέας ἦταν στὴν Ἀθήνα, ὅταν ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σταλῆ ἡ τρίτη δόση τῶν παιδιῶν.

Ἡ στενοχώρια τοῦ λαοῦ ἦταν μεγάλη, γιατί δὲν ἤξαιραν σὲ ποιανοῦ παιδιὰ θὰ ἔπεφτε ὁ κλῆρος.

Ὁ Θησέας, χωρὶς νὰ κληρωθῆ, προσφέρθηκε νὰ πάῃ μόνος του. Οἱ Ἀθηναῖοι θαύμασαν τὸ μεγαλεῖο τοῦ νέου καὶ τὸν ἀγάπησαν περισσότερο. Ὁ βασιλιὰς Αἰγέας προσπάθησε μὲ παρακλήσεις νὰ τὸν μεταπείσῃ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Τὴ στιγμή πού ἔμπαιναν στὸ καράβι ὁ Θησέας μὲ τ' ἄλλα παιδιά, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Κρήτη, ὁ Αἰγέας τοὺς εἶπε :

— "Ἄν γυρίσετε μὲ τὸ καλὸ ν' ἀλλάξετε τὰ πανιά καὶ νὰ βάλετε λευκά.

Τὸ καράβι πὸν πήγαινε τοὺς νέους καὶ τὶς νέες εἶχε μαῦρα πανιά, γιατί τὸ μαῦρο ἦταν σημάδι, πὼς πήγαιναν σὲ βέβαιο θάνατο.

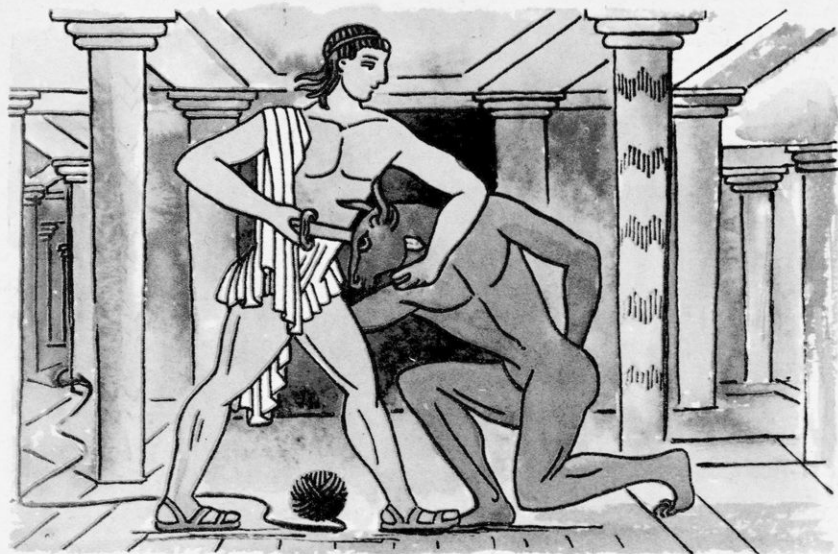
7. Ὁ Θησέας σκοτώνει τὸ Μινώταυρο

Ὅταν ἔφθασαν στὴν Κρήτη, ὁ Θησέας τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι. Παρουσιάστηκε στὸ Μίνωα καὶ τοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο.

Ὁ Μίνωας δὲν τοῦ ἔφερε ἀντίρρηση, γιατί πίστευε πὼς κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ Μινώταυρος ἦταν ἓνα τέρας πολὺ δυνατό, μὲ σῶμα ἀνθρώπινο καὶ κεφάλι βοδιοῦ. Ἦταν κλεισμένος μέσα στὴν ὑπόγεια αἶθουσα τοῦ παλατιοῦ κι ἔτρωγε ἀνθρώπινο κρέας.

Τὸ ὑπόγειο αὐτὸ εἶχε τόσες κάμαρες καὶ τόσους διαδρόμους, πὸν ὅποιος ἔμπαινε μέσα, ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβγῆ. Γι' αὐτὸ τὸν ἔλεγαν Λαβύρινθο. Τὸν εἶχε φτιάσει ὁ Ἀθηναῖος τεχνίτης Δαίδαλος.

Στὸ λαβύρινθο αὐτὸ ἔριχναν τοὺς νέους καὶ τὶς νέες ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς ἔτρωγε ὁ Μινώταυρος.

Ὁ Θησεύς ἦταν βέβαιος πὼς θὰ σκότωνε τὸ θηρίο, ἀλλὰ πῶς θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Λαβύρινθο; Εὐτυχῶς ποὺ βρέθηκε κάποιος νὰ τὸν βοηθήσει.

Ὁ Μίνωας εἶχε μιὰ κόρη, τὴν Ἀριάδνη. Αὐτὴ συμπόνεσε τὸ Θησεά καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήσει. Τὸν πλησίασε κουφά ἀπὸ τὸν πατέρα της, τοῦ ἔδωσε ἓνα κουβάρι κλωστή καὶ τοῦ εἶπε:

—Θησεά, ὅταν θὰ μῆς στὸ Λαβύρινθο, νὰ δέσης τὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς στὴν πόρτα. Καθὼς θὰ προχωρῆς νὰ ξετυλίγῃς τὸ κουβάρι. Ὅταν σκοτώσῃς τὸ Μινώταυρο, τότε νὰ μαζεύῃς τὴν κλωστή. Ἔτσι μόνο θὰ μπορέσῃς νὰ βγῆς ἔξω.

Ὁ Θησεύς ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ἡ Ἀριάδνη καὶ μῆγε στὸ Λαβύρινθο μὲ τ' ἄλλα παιδιά. Τὸ θηρίο τοὺς κατάλαβε κι ἄρχισε νὰ μουγκρίζει, μὰ ὁ ἦρωας δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ὁρμησε ἐπάνω του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ κέρατα. Τ' ἄλλα παιδιά πάγωσαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Πάλεψαν ὥρες πολλές, ὥσπου στὸ τέλος ὁ Θησεύς κάρφωσε τὸ θηρίο μὲ τὸ κοφτερὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά καὶ τὸ σκότωσε.

M

8. Ὁ Θησεύς βασιλεὺς τῆς Ἀθήνας

Ὁ Θησεύς μὲ τὸν συντρόφον του γύριζαν τώρα χαρούμενοι ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὸ εἶχαν ρίξει στὸ γλέντι. Γι' αὐτὸ ξέχασαν νὰ ἀλλάξουν τὰ μαῦρα πανιά τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ βάλουν λευκά.

Ὁ Αἰγέας, βλέποντας νὰ πλησιάζη τὸ καράβι μὲ μαῦρα πανιά πίστεψε πὸς χάθηκε ὁ γυιὸς του καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε τὸ πέλαγος ὀνομάστηκε **Αἰγαῖον Πέλαγος**.

Ὁ Θησεύς λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ ἀκόμη, γιὰτὴν ὁ ἴδιος ἔφταιξε λίγο γιὰ τὸ θάνατό του.

Οἱ Ἀθηναῖοι τότε ἔκαμαν βασιλεὺς τὸν Θησεύς, πού τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν θαύμαζαν πολὺ.

Ὁ Θησεύς κυβέρνησε πολλὰ χρόνια τὴν Ἀθήνα καὶ ἔκαμε πολλὰ ἔργα. Τὸ πρῶτο ὅμως καὶ τὸ σπουδαιότερο ἔργο του ἦταν τοῦτο: Ἐνωσε τοὺς δώδεκα Δῆμους πού ἦταν τότε στὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς ἔκαμε ἓνα Δῆμο καὶ ἓνα Κράτος. Ἔτσι ἡ Ἀθήνα προόδευσε πολὺ καὶ ἔγινε ἡ πρὸς μεγάλη πόλη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας.

Οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ καλὸ πού ἔκαμε, νὰ ἐνώσῃ ὅλους τοὺς Δῆμους σὲ μιὰ πόλη, ὄρισαν νὰ γίνεται κάθε χρόνο ἓνα μεγάλο πανηγύρι, τὰ Παναθηναῖα.

Ἐκαμε καὶ ἄλλα καλὰ στὴν Πόλη ὁ Θησεύς, ἀλλὰ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν τὰ ἐκτίμησαν ὅσο ἔπρεπε. Κι ἔτσι, ὅταν ἀργότερα παρουσιάστηκαν δυσκολίες στὴν Πόλη, τὸν θεώρησαν ὑπεύθυνον καὶ τὸν ἐξόρισαν.

Ὁ Θησεύς κατέφυγε τότε στὸ νησὶ Σκυροῦ, ὅπου ἦταν βασιλεὺς ὁ φίλος του **Λυκομήδης**.

Αὐτὸς στὴν ἀρχὴ τὸν φιλοξένησε, μὰ ἀργότερα τὸν φθόνησε γιὰ τὴ δόξα του καὶ μὲ πονηριὰ τὸν γκρέμισε ἀπὸ ἓνα βράχο καὶ τὸν σκότωσε.

Ἐπειὴ ἀπὸ χρόνια ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κίμων ἔψαξε, βρῆκε τὰ κόκκαλά του καὶ τὰ ἔφερε στὴν Ἀθήνα.

Οἱ Ἀθηναῖοι μετάνιωσαν γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκαμαν στὸ μεγαλύτερο ἥρωά τους καὶ ἔθαψαν τὰ ὀστά του σ' ἓνα μεγαλοπρεπὴ τάφο. Γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν περισσότερο, στὸ ἴδιο μέρος ἔχτισαν ἓνα ναό, τὸ Θησεῖο, πού βρῖσκεται μέχρι σήμερα.

Γιὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα ὁ Θησεύς ὀνομάστηκε ἥρωας ἴσος μὲ τὸν Ἡρακλῆ. Τ' ὄνομά του ἦταν γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλὲς πόλεις τοῦ εἶχαν ἀφιερῶσει ναοὺς καὶ ἔκαναν πρὸς τιμὴν του γιορτὲς καὶ πανηγύρια.

”Αδμητος και ”Αλκηστη

1. Ο θάνατος τῆς ”Αλκηστης

Στὰ παλιὰ χρόνια, στὴν πόλη Ἴωλκὸ τῆς Θεσσαλίας, (κοντὰ στὸ σημερινὸ Βόλο), ἦταν βασιλιάς ὁ **Πελίας**. Ζοῦσε εὐτυχισμένος καὶ εἶχε μιὰ κόρη, τὴν **”Αλκηστη**, ποὺ ἦταν ἡ ὠραιότερη βασιλοπούλα τῆς Ἑλλάδας.

Γιὰ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν καλὸ σὺνη της πολλὰ βασιλόπουλα τῆ ζήτησαν νὰ τὴν παντρευτοῦν. Ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ **”Αδμητος**, ὁ βασιλιάς τῶν Φερρών (Βελεστίου), μιᾶς γειτονικῆς πολιτείας.

Ὁ Πελίας προτιμοῦσε γιὰ γαμπρό του τὸν ”Αδμητο, μὰ ἤθελε νὰ ἰδῆ πρώτα ἂν ἦταν ἄξιο καὶ γενναῖο παλικάρι. Γι’ αὐτὸ τοῦ εἶπε :

—Θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, ἂν κατορθώσης νὰ ζέψης στ’ ἀμάξι σου ἓνα λιοντάρι καὶ ἓναν ἀγριόχοιρο!

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο, μὰ ὁ ”Αδμητος δὲν ἀπελπίστηκε. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ προστάτη του θεοῦ Ἀπόλλωνα καὶ μὲ τὴ μεγάλη ὑπομονή του κατόρθωσε νὰ ἡμερέψῃ τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, παρουσιάσθηκε στὸν Πελία μὲ τ’ ἀμάξι του, ποὺ τὸ ἔσερναν ἓνα λιοντάρι καὶ ἓνας ἀγριόχοιρος! Ὁ Πελίας χάρηξε πολὺ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ”Αλκηστη μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

Ὁ ”Αδμητος καὶ ἡ ”Αλκηστη ἔγιναν τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι. Ἐκαμαν παιδιὰ, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ ὁ κόσμος τοὺς λάτρευε.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ὁ ”Αδμητος ἔπεσε ἄρρωστος βαρεια. Κανένας γιατρὸς καὶ κανένα γιατρικὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸν γιατρέψῃ. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα χειροτέρευε καὶ ὁ θάνατος ἦταν κοντὰ.

Ὁ θεὸς Ἀπόλλωνας ποὺ τὸν ἀγαποῦσε δὲν μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸ μόνο ποὺ κατόρθωσε ἀπὸ τὶς μοῖρες ἦταν τοῦτο: Θὰ γλύτωνε τότε μόνο, ἂν κάποιος δικὸς του δεχόταν νὰ πεθάνῃ γι’ αὐτόν.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ ”Αλκηστη ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ αὐτὴ καὶ νὰ ζήσει ὁ ἄνδρας της.

Ὁ Χάρος τὴν ἄκουσε καὶ σὲ λίγο ἤρθε καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄρρωστος ”Αδμητος ἔγινε ἀμέσως καλά. ←

2. Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει τὴν Ἄλκηστη ἀπὸ τὸ Χάρο

Ὁ θάνατος τῆς καλῆς βασίλισσας Ἄλκηστης, λύπησε ὅλη τὴν πόλη, καὶ ἡ θυσία τῆς συγκίνησε ὅλες τὶς καρδιές.

Ὁ Ἄδμητος ἦταν ἀπαρηγόρητος. Κλείστηκε στὸ παλάτι του μαζί μὲ τὰ παιδιά του καὶ θρηνοῦσε ἀδιάκοπα.

Γιὰ καλὴ τους τύχη, τὴν ἴδια μέρα πέρασε ἀπ' τὶς Φερρῆς ὁ ἥρωας Ἡρακλῆς, πηγαίνοντας στὴ Θράκη γιὰ τ' ἄλογα τοῦ Διομήδη.

Ἦσαν φίλοι μὲ τὸν Ἄδμητο καὶ μόλις ἔμαθε τί τοῦ εἶχε συμβῆ δὲν ἔχασε καιρό. Ἐτρεξε ἀμέσως νὰ προλάβῃ τὸ Χάρο.

Τὸν συνάντησε πρὶν περάσῃ τὸν Ἀχέροντα ποταμὸ καὶ ὄρμησε ἐπάνω του. Ὁ Χάρος πάλευε γενναῖα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχὴ τῆς Ἄλκηστης. Μὰ ὁ Ἡρακλῆς τὸν νίκησε καὶ τοῦ πήρε πάλι τὴ βασίλισσα.

Τὸ τί ἔγινε, ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν Ἄλκηστη, δὲν περιγράφεται. Ὅλος ὁ κόσμος ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὁ Ἄδμητος δὲν ἤξερε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἡρακλῆ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα.

Τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι ἔζησε πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένο καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη τους ἔμεινε ἀξέχαστη στὸν κόσμο. ♣

Ἡ Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία**1. Φρίξος καὶ Ἑλλη**

Τὰ παλιὰ χρόνια, στὴν πόλιν Ὀρχομενόν, τῆς Βοιωτίας (κοντὰ στὴ Λειβαδιά), ἦταν βασιλεὺς ὁ Ἀθάμας καὶ βασίλισσα ἡ Νεφέλη. Ζοῦσαν εὐτυχησμένοι καὶ εἶχαν δυὸ χαριτωμένα παιδιά, τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη. Δυστυχῶς ἡ καλὴ βασίλισσα Νεφέλη πέθανε νέα καὶ ἄφησε μικρὰ τὰ δυὸ τῆς παιδιά.

Ὁ Ἀθάμας ξαναπαντρεύθηκε καὶ πῆρε τὴν Ἰνώ, τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Θήβας. Ἡ νέα βασίλισσα δὲν ἦταν καλὴ μητροιᾶ, δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὰ παιδιά τῆς Νεφέλης καὶ ζητοῦσε τρόπο νὰ τὰ θανατώσῃ.

Γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ φοβερὸ αὐτὸ σκοπὸ τῆς, κάλεσε ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς εἶπε: «Ἄν θέλετε νὰ κάμουν πολλοὺς καρπούς τὰ χωράφια σας, πρέπει πρῶτα νὰ ψήνετε στὸ φούρνο τοὺς σπόρους καὶ ὕστερα νὰ τοὺς σπέρνετε». Τὴν πίστεψαν οἱ ἀθῶες γυναῖκες καὶ ἔκαμαν ὅπως τὶς συμβούλεψε. Μὰ τὸ κακὸ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ. Οἱ σπόροι φυσικὰ δὲ φύτρωσαν καὶ ἡ πείνα ἄρχισε νὰ θερίζῃ τὸν κόσμο ἐκεῖνη τὴ χρονιά.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε νὰ ρωτήσῃ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν γιατί τοὺς ἦρθε αὐτὴ ἡ συμφορὰ. Μὰ ἡ κακιὰ καὶ πονηρὴ Ἰνώ πλήρωσε τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ ἐκεῖνοι γυρίζοντας εἶπαν ψέματα στὸ βασιλιά. Πὼς τάχα, γιὰ νὰ καρπίσουν τὰ χωράφια ἔπρεπε νὰ θυσιαστοῦν ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη.

Ὁ βασιλεὺς τρόμαξε ὅταν τὸ ἄκουσε. Τί νὰ κάμῃ, ὅμως, ποὺ ὁ λαὸς πεινοῦσε:

Ἔτσι μὲ βαριά καρδιὰ ὁ δυστυχισμένος βασιλεὺς ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὰ παιδιά του γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ του.

2. Τὸ χρυσόμαλλο κριάρι

Τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη, τὴν ἄλλη ἡμέρα θὰ θυσιάζονταν στοὺς θεούς. Ἀποβραδὶς ἔπесαν νὰ κοιμηθοῦν ξέγνοιαστα, μὴ γνωρίζοντας τί τὰ περίμενε τὸ πρωί. Μὰ ἡ μητέρα τους Νεφέλη, ποὺ τ' ἀγαποῦσε πολὺ, τὰ προστάτευε καὶ πεθαμμένα ποὺ ἦταν. Τὴ νύχτα παρουσιάστηκε στ' ὄνειρό τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπημένα μου παιδιά. Ἡ Ἰνώ θέλει νὰ σᾶς σκοτώσῃ. Μὴ χά-
νετε καιρό. Καθῆστε στὴ ράχη αὐτοῦ
τοῦ κριαριοῦ ποὺ σᾶς ἔφερα καὶ κρα-
τηθῆτε καλὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά του. Αὐ-
τὸ θὰ σᾶς πᾶν πολὺ μακριὰ καὶ θὰ
ζήσετε εὐτυχημένα.

Τὰ παιδιὰ ξύπνησαν τρομαγ-
μένα καὶ εἶδαν μπροστά τους ἕνα
κριαριὸ μὲ χρυσαφένια μαλλιά. Τὸ
καβαλλίκεψαν ἀμέσως καὶ χάθηκαν
στὸ σκοτάδι. Τὸ κριαριὸ πετοῦσε σὰν
πουλι καὶ ἀνέβαινε ψηλά. Σὰν ἔφεξε
ὁ θεὸς τὴ μέρα βροῖσκονταν ἐπάνω
ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο Πέλαγος καὶ τραβοῦ-
σαν βορειοανατολικά.

Σὲ κάποια στιγμή βρέθηκαν ἐ-
πάνω ἀπὸ τὴ στενὴ θάλασσα ποὺ χω-
ρίζει τὴ Θράκη ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία.
Ἡ Ἑλλη κοίταξε κάτω καὶ θαύμα-
ζε τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιὰ τῆς γῆς.
Μά, ἴσως τὸ πολὺ φῶς, ποὺ ἔκανε τὴ
θάλασσα νὰ λάμπῃ σὰν καθρέφτης,
ἴσως ἡ μεγάλη ταχύτητα ζάλισαν τὴν
Ἑλλη. Ἔτσι ἔχασε τὴν ἰσορροπία
τῆς, γλύστηκε καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Τὴν Ἑλλη τὴ σκέπασαν γιὰ πάντα τὰ γαλανὰ νερά. Ἀπὸ τότε
τὸ στενὸ αὐτὸ τῆς θάλασσας λέγεται Ἑλλήσποντος.

Μὲ πολλὴ λύπη ὁ Φρίξος συνέχισε τὸ ταξίδι του, ὥσπου ἔφθα-
σε στὴν Κολχίδα, σὲ μιὰ μαγικὴ χώρα, κοντὰ στὸν Καύκασο. Ἐ-
κεῖ ἦταν βασιλεὺς ὁ Αἰήτης. Σὰν ἔμαθε ὁ βασιλεὺς τὰ βάσανα
του, τὸν ἀγάπησε περισσότερο καὶ τὸν κράτησε στὸ παλάτι του.

Ὁ Φρίξος, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς θεοὺς, θυσίασε τὸ κριαριὸ
καὶ χάρισε τὸ χρυσομάλλο δέρμα του στὸν Αἰήτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Αἰήτης τὸ κράμασε σὲ μιὰ βαλανιδιά, μέσα στὸ δάσος καὶ ἔβα-
λε νὰ τὸ φυλάγῃ ἕνας δράκοντας. Ἔτσι κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ
πλησιάσῃ.

3. Ίάσοντας και Πελίας

Είπαμε στὰ προηγούμενα, ὅτι στὴν Ἰωλκὸ βασιλεύει ὁ Πελίας. Αὐτὸς δὲν ἦταν νόμιμος βασιλιάς.

Στὴν ἀρχὴ βασιλιάς ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πελία, ὁ Αἴσοντας. Ὁ Πελίας ὅμως τὸν ἔδιωξε καὶ τοῦ πήρε τὴ βασιλεία.

Ὁ Αἴσοντας εἶχε ἓνα παιδί πού τὸ ἔλεγαν Ἰάσωνα. Γιὰ τὸ φόβο μὴν τὸ σκοτώσῃ ὁ Πελίας, ἔκρυψε τὸ παιδί ἀπὸ μικρὸ καὶ τὸ ἔστειλε νὰ μεγαλώσῃ κοντὰ στὸν Κένταυρο Χείρωνα.

Ὁ Κένταυρος Χείρωνας ζοῦσε ἐπάνω στὸ βουνὸ Πήλιο, κι ἦταν ὁ πιὸ φημισμένος δάσκαλος τῆς ἐποχῆς. Ἐκεῖ σπούδαζαν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς Ἀρχαιότητος.

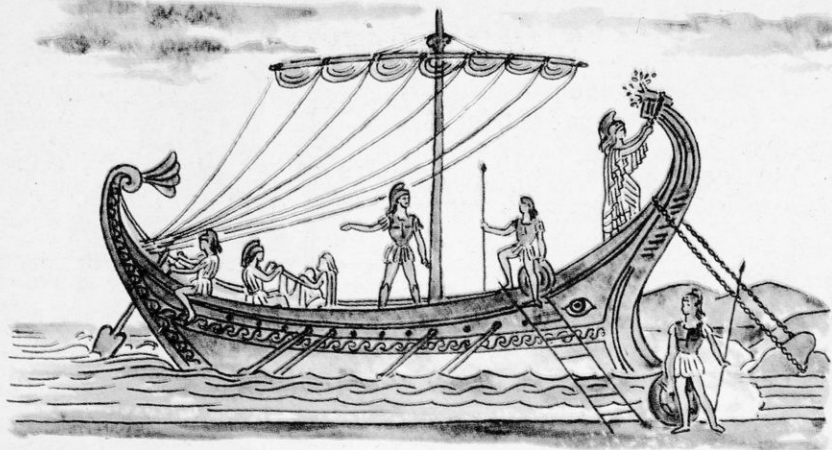
Ὁ Ἰάσοντας ἔμεινε κοντὰ στὸ Χείρωνα εἴκοσι χρόνια. Ἐμαθε πολλὰ πράγματα κι ἔγινε γενναῖο καὶ ἄξιο παλικᾶρι.

Ὁ Πελίας φοβόταν μὴν τοῦ πάρουν τὸ θρόνο καὶ ρώτησε τὸ Μαντεῖο τῶν Λελφῶν. Τὸ Μαντεῖο τοῦ ἀπάντησε: «Προσπάθησε νὰ μὴ συναντήσῃς τὸν ξένο, πού θὰ εἶναι μονοσάνδαλος».

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἰάσοντας κατέβηκε ἀπὸ τὸ Πήλιο γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἰωλκὸ. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού διάβαινε τὸν ποταμὸ Ἄναυρο, ἔχασε ἓνα ἀπὸ τὰ σανδάλια του κι ἔτσι μπῆκε στὴν πόλη μονοσάνδαλος. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Πελίας, τὸν γνώρισε, θυμῆθηκε τὸν χρησμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰάσωνα, ὁ θρόνος σοῦ ἀνήκει. Μὰ ἄκουσέ με. Οἱ θεοὶ μοῦ παράγγειλαν νὰ πάω νὰ πάρω τὰ κόκκαλα τοῦ Φρίξου, καθὼς καὶ τὸ χρυσομάλλο δέρμα ἀπὸ τὴν Κολχίδα καὶ νὰ τὰ φέρω ἐδῶ. Γέρασα, ὅμως, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ταξιδέψω τόσο μακριά. Τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ πρέπει ν' ἀναλάβῃς ἐσὺ καὶ μόλις γυρίσῃς, ὁ θρόνος θὰ εἶναι δικός σου.

4. Ὁ Ἴάσωνας προετοιμάζεται γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι

Ὁ Ἴάσωνας πίστεψε τὰ λόγια τοῦ Πελλία κι ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται.

Ἦξαιρε ὅτι ἡ Κολχίδα ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἦξαιρε ὅτι κανεὶς ὡς τότε δὲν εἶχε κάμει τόσο μεγάλο ταξίδι. Ἡ θάλασσα ἐκεῖ πάνω ἦταν πάντα φουρτουνιασμένη καὶ τὰ κύματα θεόρατα. Κι ἀκόμη τὰ καράβια τῆς ἐποχῆς ἦσαν πολὺ μικρά.

Κι ὁμως δὲν ἀπελπίστηκε. Εἶχε ἀκούσει ὅτι ἡ Κολχίδα ἦταν πλούσια χώρα κι ὁ κόσμος ζοῦσε πολὺ εὐτυχισμένος.

Ἄν κατόρθωνε νὰ πάη καὶ νὰ γυρίσῃ, θὰ ἔκανε ἓνα μεγάλο κατόρθωμα καὶ θὰ δοξαζόταν, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησέας.

Δὲν ἔχασε καιρό. Ἀνέβηκε μὲ πολλοὺς βοηθοὺς στὸ Πήλιο, ἔκοψε γερὰ ξύλα ἀπὸ ὄξυνες καὶ τὰ κατέβασε στὸ λιμάνι. Κάλεσε τοὺς καλύτερους ναυπηγοὺς καὶ στέρωσε ἓνα μεγάλο καὶ δυνατὸ καράβι, ποὺ τ' ὄνομασε «Ἄργω», ἀπ' τ' ὄνομα τοῦ πρωτομάστορα, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἄργο.

Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ τοποθέτησε στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ ἓνα κομμάτι ξύλο, κομμένο ἀπὸ μιὰ βαλανιδιά τοῦ Μαντείου τῆς Λωδῶνης. Τὸ ξύλο αὐτὸ εἶχε δυὸ ιδιότητες: μιλοῦσε καὶ προέλεγε τὸ μέλλον.

5. Οἱ Ἀργοναῦτες

Ἡ «Ἀργώ» ἦταν ἔτοιμη καὶ περίμενε τοὺς ναῦτες γιὰ νὰ ξεκινήσει.

Ὁ Ἰάσωνας ἔστειλε πρόσκληση σὲ ὅλους τοὺς ἥρωες καὶ ἀνδρειωμένους Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ μεγάλο ναυτικὸ ταξίδι.

Πενήντα ἥρωες καὶ γενναῖοι ἄνδρες δέχτηκαν καὶ συγκεντρώθηκαν στὸ λιμάνι τῆς Ἰωλκοῦ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦσαν: ὁ **Ἡρακλῆς**, ὁ **Θησέας**, ὁ **Κάστωρ** καὶ ὁ **Πολυδεύκης**, ὁ **Ἄδμητος**, ὁ **Μελέαγρος**, ὁ **Τελαμών**, ὁ **Αὐγείας**, ὁ γιαιτρὸς **Ἀσκληπιός**, ὁ μουσικὸς **Ὀρφείας** καὶ ἄλλοι πολλοί.

Πρὶν ν' ἀναχωρήσουν ὁ Ἰάσωνας τοὺς ζήτησε νὰ διαλέξουν ἓναν ἀρχηγό. Ὅλοι ἔστρεψαν τὰ μάτια τους πρὸς τὸν Ἡρακλῆ καὶ τοῦ πρόσφεραν τὴν ἀρχηγία.

Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως δὲ δέχτηκε καὶ εἶπε: «Ὁ Ἰάσωνας πρέπει νὰ εἶναι ἀρχηγός, γιατί αὐτὸς ἀποφάσισε καὶ ὀργάνωσε τὸ μεγάλο καὶ δύσκολο αὐτὸ ταξίδι».

Ὑστερα οἱ Ἀργοναῦτες πρόσφεραν θυσία στὸ θεὸ Ἀπόλλωνα καὶ μπῆκαν στὸ πλοῖο.

Ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀργῶς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἠρώων, τὸ ταξίδι αὐτὸ ὀνομάστηκε Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία.

6. Τὸ ταξίδι τῆς Ἀργῶς

Πενήντα γενναῖα παλικάρια, μὲ δυνατὰ κορμιά καὶ γερὰ μπράτσα, πενήντα ἥρωες μὲ ἀτσάλινη καρδιά, ἄρπαξαν τὰ κουπιὰ τῆς Ἀργῶς. Ἦταν καὶ ὁ ἄνεμος πρίμος, φούσκωσε τὰ πανιά καὶ τὸ καράβι ἀνοίχτηκε γρήγορα στὸ πέλαγος.

Ὁ πρῶτος σταθμὸς τους ἦταν τὸ νησὶ **Λῆμνος**. Ἀφοῦ ἐπῆραν τροφίμα καὶ νερὸ ἀνοίχτηκαν πάλι στὸ πέλαγος. Σὲ λίγο πέρασαν τὸν Ἑλλήσποντο καὶ προχώρησαν στὴν **Προποντίδα**.

Σὲ κάποιον λιμάνι συνάντησαν τὸν τυφλὸ μάντη **Φινέα**. Αὐτὸς βασανιζόταν καθημερινά, γιατί οἱ Ἄρπυιες, κἀτι φτερωτὰ τέρατα, τοῦ ἄρπαξαν τὸ φαγητό του, μόλις ἄρχιζε νὰ τρώη.

Οἱ ἥρωες σκότωσαν τίς Ἄρπυιες, καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ὁ μάν-

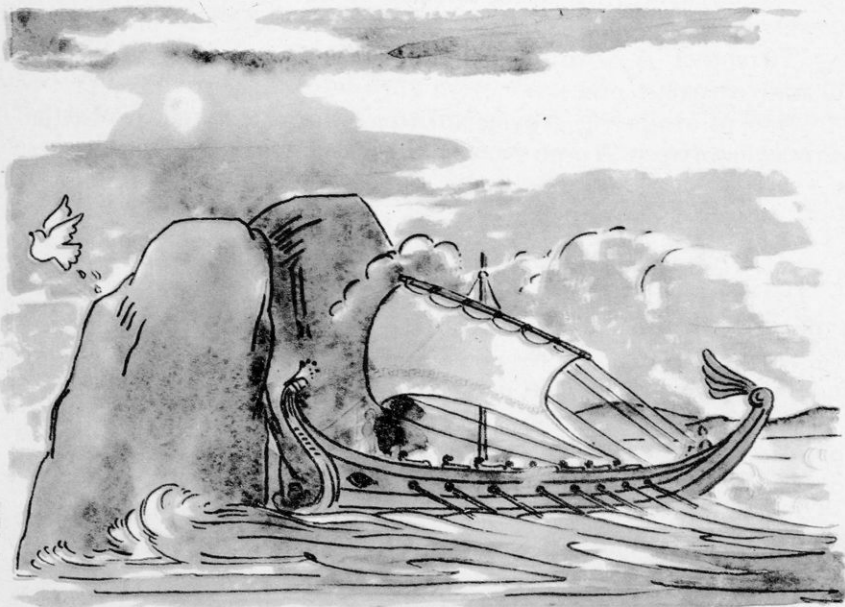
της τούς δίδαξε τὸν τρόπο, γὰρ νὰ περάσουν τὶς Συμπληγάδες Πέτρες.

Οἱ πέτρες αὐτὲς ἦσαν θεόρατοι βράχοι, ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Βοσπόρου. Ὁ ἀέρας ἔκανε τούς βράχους νὰ χτυποῦν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο καὶ ἔτσι ἔκλειναν τὸ πέρασμα. Τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ τούς σκέπαζε πάντα ὀμίχλη καὶ ὁ θόρυβος ἀπὸ τὸ χτύπημα ἦταν φοβερός. Οὔτε πουλὶ δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους.

Ὁ Φινέας εἶπε στοὺς Ἀργοναῦτες ν' ἀφήσουν προῶτα ἓνα περιστέρι. Καὶ ἂν αὐτὸ περνοῦσε, θὰ περνοῦσαν καὶ ἐκεῖνοι. "Ἄν ὄχι, νὰ μὴν ζάμουν καμιὰ ἀπόπειρα.

Δασκαλεμένοι οἱ Ἀργοναῦτες μόλις ἔφθασαν στὶς Συμπληγάδες Πέτρες ἄφησαν ἓνα περιστέρι ἀπὸ τὴν πλώρη τῆς Ἀργῶς. Τὸ πουλὶ πέταξε καὶ μόνο τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς του ἔπιασαν ξανακλείνοντας οἱ Συμπληγάδες.

Οἱ Ἀργοναῦτες πῆραν θάρρος καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἀνοιξαν οἱ βράχοι ὄρμησαν στὸ πέρασμα. Τραβώντας δυνατὸ κουπί καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἥρας περάσανε. Μόνο ἡ ἄκρη τῆς πρύμνης ἔπαθε λί-

γες ζημιές. Ἀπὸ τότε οἱ Συμπληγάδες ἔμειναν ἀκίνητες, μὰ πὺν πέρασε γιὰ πρώτη φορὰ πλοῖσ ἀνάμεσά τους.

Τώρα πιά μπῆκαν στὴ μεγάλη θάλασσα, τὸν Εὐξεινο Πόντο. Πέρασαν πολλὰ βάσανα, γιὰ τὸ πέλαγος εἶχε μεγάλες φουρτοῦνες καὶ τέλος ἔφθασαν στὴν Κολχίδα τοῦ Καυκάσου. X

7. Οἱ Ἀργοναῦτες φθάνουν στὴν Κολχίδα

Ὁ Βασιλιάς Αἰήτης

Οἱ ἥρωες, ὅταν ἔφθασαν στὴν Κολχίδα, ἔμειναν στὸ καράβι. Μόνον ὁ Ἰάσοντας μαζί μὲ τὸν Τελαμόνα καὶ τὸν Αὐγεία παρουσιάστηκαν στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Αἰήτη.

Τὸ παλάτι, ὅπου κατοικοῦσε ὁ Αἰήτης, ἦταν τόσο μεγάλο καὶ ὡραῖο πὺν τοὺς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση.

Μπροστὰ στὴ μεγάλη πόρτα ἦταν τέσσερες βρύσες. Ἀπὸ τὴ μιά ἔτρεχε γάλα, ἀπὸ τὴν ἄλλη κρασί, ἀπὸ τὴν τρίτη ἀρωματικὸ λάδι καὶ ἀπὸ τὴν τετάρτη νερὸ γλυαρὸ τὸ χειμῶνα καὶ κρύο τὸ καλοκαίρι.

Εἶχε κι ἄλλα ὡραῖα καὶ θαυμαστὰ τὸ παλάτι, μὰ οἱ Ἀργοναῦτες βιάζονταν νὰ παρουσιαστοῦν στὸ βασιλιά.

Μόλις τοῦ εἶπαν τὸ σκοπὸ τους, ὁ Αἰήτης ὀργίστηκε. Ἀμα ὅμως ἔμαθε ὅτι μαζί τους ἦσαν ὅλοι οἱ ἥρωες τῆς Ἑλλάδας, φοβήθηκε πολὺ καὶ εἶπε στὸν Ἰάσωνα:

—Θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πάρης τὸ χρυσόμαλλο δέσμα, ἂν μοῦ ἀποδείξης ὅτι εἶσαι πραγματικὸς ἥρωας. Ἐχω δυὸ ταύρους μὲ χάλκινα πόδια. Τὸ στόμα τους βγάζει συνέχεια γλῶσσες φωτιᾶς. Μόνον ἐγὼ μπορῶ καὶ τοὺς ζέβω στὸ ἄροτρο, καὶ ὀργώνω τὴ γῆ. Μόλις τελειώσω, σπέρνω ὄχι σιτάρι, ἀλλὰ τὰ δόντια ἐνὸς φοβεροῦ δράκοντα. Ἀμέσως γεννιοῦνται ὀπλισμένοι γίγαντες, πὺν μὲ κυκλώνουν ἀπὸ παντοῦ. Τότε τοὺς ἐπιτίθεμαι καὶ τοὺς σκοτώνω ὅλους μὲ τὸ δόρυ μου. Ἄν τὰ καταφέρης αὐτὰ καὶ σύ, τότε θὰ πάρης ὅ,τι ζητᾶς.

Ὁ Ἰάσοντας δέχθηκε ἄφοβα νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ζήτησε ὁ βασιλιάς καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Αὐριο κιόλας θὰ ζέψω τοὺς ταύρους, θὰ ὀργώσω τὴ γῆ, καὶ θὰ σπείρω τὰ δόντια τοῦ δράκοντα. Ἄν καταφέρω νὰ σκοτώσω καὶ τοὺς γίγαντες πιστεύω νὰ μοῦ δώσης τὸ χρυσόμαλλο δέσμα χωρὶς ἄλλη δοκιμασία.

8. Ἡ Μήδεια βοηθάει τὸν Ἰάσωνα

Ὁ Αἰήτης εἶχε μιὰ ωραιότατη καὶ πολὺ ἐξυπνη κόρη, ποὺ τὴν ἔλεγαν **Μήδεια**.

Αὐτὴ ἀγάπησε τὸν Ἰάσωνα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὸν εἶδε καί, μόλις ἔμαθε τὴ συμφωνία, ποὺ ἔκαμε μὲ τὸν πατέρα της, φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ του.

Τὸ βράδυ, τὸν πλησίασε κρυφὰ καὶ τοῦ εἶπε:

«Αὐτὰ ποὺ δέχτηκες νὰ κάμης, Ἰάσωνα, εἶναι πολὺ δύσκολα πράγματα. Πάρε αὐτὴ τὴν ἀλοιφή καὶ τὸ προὐ ἄλειψε ὅλο τὸ σῶμα σου καὶ τὰ ὅπλα σου. Ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα δὲ θὰ σὲ καίῃ ἢ φωτιά καὶ θὰ ἔχης μεγαλύτερη δύναμη καὶ θάρρος.

»Μὴ φοβᾶσαι τὰ βόδια, γιατί δὲν μποροῦν νὰ σὲ τρουπήσουν μὲ τὰ σιδηρένια κέρατά τους. Οὔτε νὰ σὲ κάψουν μὲ τίς φλόγες, ποὺ βγάζουν ἀπὸ τὸ στόμα τους.

»Κι ὅταν σπείρης τὰ δόντια τοῦ δράκοντα καὶ γεννηθοῦν οἱ γίγαντες, μὴ φοβηθῆς. Πάρε ἀμέσως μιὰ πέτρα καὶ πέταξέ τὴν ἀνάμεσά τους. Αὐτοὶ θὰ πέσουν ἐπάνω της, ποῖός νὰ τὴν πρωτοπάρῃ, κι ἔτσι θὰ βρῆς τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς σκοτώσῃς μὲ τὸ δόρυ σου».

Ὁ Ἰάσοντας εὐχαρίστησε τὴ Μήδεια καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὺς θὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὴν Ἑλλάδα.

9. Ὁ Ἰάσοντας ζέβει τοὺς ταύρους καὶ σκοτώνει τοὺς γίγαντες

Ὁ Ἰάσοντας ἀλείφτηκε τὸ προὐ μὲ τὴ μαγικὴ ἀλοιφή τῆς Μήδειας κι ἐπῆγε στὸ σταῦλο νὰ ζέψῃ τοὺς ἄγριους ταύρους.

Οἱ ταῦροι, μόλις τὸν εἶδαν, ὄρμησαν ἐπάνω του νὰ τὸν ξεσκίσουν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα τους τοῦ ἔριχναν φλόγες γιὰ νὰ τὸν κάψουν.

Μὰ ὁ ἥρωας οὔτε τρυπιόταν, οὔτε καιγόταν. Τοὺς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τοὺς ἔβαλε στὸ ζυγὸ.

Ἔστερα τοὺς ὀδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη πλατεία κι ἄρχισε νὰ ὀργώνη!

Ὁ Αἰήτης στεκόταν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του. Κι ὁμως ἦταν ἀλήθεια!..

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἰάσοντας ἔσπειρε τὰ δόντια τοῦ δράκοντα καὶ περίμενε. Δὲν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ νά, ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὸ χῶμα ἀμέτρητοι γίγαντες, ἀρματωμένοι ὡς τὰ δόντια.

Ὁλος ὁ κόσμος περίμενε μὲ ἀγωνία, νὰ ἰδῆ πῶς θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα ὁ ἥρωας, μὲ τόσοις γίγαντες! Οἱ μόνον ποὺ δὲν φοβήθηκαν, ἦσαν οἱ ἄλλοι ἥρωες καὶ φίλοι τοῦ Ἰάσωνα.

Αὐτοὶ ἔμεναν ἀτάραχοι, γιὰτὶ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἥρωα.

Καὶ πράγματι, ὁ Ἰάσοντας δὲν ἔχασε καιρὸ. Ἄρπαξε μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἔριξε ἀνάμεσά τους. Τότε ἔγινε κάτι τὸ ἀλλόκοτο. Ὅλοι μαζὶ οἱ γίγαντες ρίχτηκαν νὰ πάρουν τὴν πέτρα. Μπλέχτηκαν ὁμως τὰ δόρατα καὶ οἱ ἀσπίδες τους καὶ θυμωμένοι χτυποῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ ἥρωας βρῆκε τότε καιρὸ, ὄρμησε ἐπάνω τους καὶ τοὺς σκότωσε ὅλους μὲ τὸ δόρυ του.

Ὁ Αἰήτης ποτὲ δὲ φανταζόταν νὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ ὁ Ἰάσων καὶ ἔφυγε θυμωμένος γιὰ τὸ παλάτι του. Ἄρχισε τώρα νὰ σκέπτεται, μὲ τί τρόπο θ' ἀπέφευγε νὰ παραδώσῃ τὸ χρυσόμαλλο δέμα.

10. Ὁ Ἰάσοντας παίρνει τὸ χρυσόμαλλο δέσμα

Νικητῆς πλέον ὁ Ἰάσοντας ἐπῆγε τὴν ἄλλη ἡμέρα στὸν Αἰήτη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ χρυσόμαλλο δέσμα.

Μὰ ὁ Αἰήτης μετάνιωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ χρυσόμαλλο δέσμα. Γι' αὐτὸ εἶπε στὸν Ἰάσωνα:

—Τὸ δέσμα βρῖσκεται κρεμασμένο στὴν ψηλὴ βάλανιδιά, στὴ μέση τοῦ δάσους. Ἄν μπορῆς, πήγαινε καὶ πάρτο μόνοςσου.

Τὸ χρυσόμαλλο δέσμα τὸ φύλαγε ἄγρυπνα ἕνας ἀνίκητος δράκοντας. Πῶς θὰ τὸ ἔπαιρνε;

Ὁ Ἰάσοντας, ποὺ νόμιζε ὅτι τελείωσαν τὰ βάσανά του, ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸν ἀνίκητο δράκοντα. Τί θὰ ἔκανε τώρα; Πῶς θὰ τὸν νικοῦσε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χρυσόμαλλο δέσμα;

Τὸ βράδυ οἱ ἥρωες συγκεντρώθηκαν στὴν Ἀργὴ καὶ ἔκαμαν συμβούλιο. Εἶπαν ὅλοι τὴ γνώμη τους, μὰ δὲν εὑρίσκαν λύση.

Ἄν ἦταν νὰ πήγαιναν ὅλοι μαζί θὰ σκότωναν τὸ φοβερὸ δράκοντα καὶ θὰ ἔπαιρναν τὸ δέσμα. Ἡ δυσκολία ἦταν ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ μόνος του ὁ Ἰάσοντας.

Καὶ πάλι ἡ Μήδεια ἔσωσε τὴν κατάσταση. Πῆρε τὸν Ἰάσωνα καὶ κρυφὰ ἐπῆγαν μαζί στὸ δάσος.

Προχωροῦσε μὲ θάρρος πρώτη αὐτὴ κι ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰάσοντας. Στὸ δρόμο ἡ Μήδεια ἔκανε συνέχεια μάγια. Μόλις ἔφθασαν κοντὰ στὸ δράκοντα τὸν πλησίασε ἡ Μήδεια καὶ τὸν κοίταξε ἀφοβα στὰ μάτια.

Σιγά - σιγά ὁ δράκοντας ξετυλίχτηκε ἀπὸ τὸ δένδρο κι ἔπεσε κουλουριασμένος στὴ γῆ. Εἶχε ὅμως ἀκόμη ἀνοιχτὸ τὸ φοβερὸ στόμα του μὲ τὰ τρομερὰ δόντια!

Ἡ Μήδεια τοῦ ράντισε τὰ μάτια μ' ἓνα μαγικὸ ὑγρὸ καὶ τὸ θηρίο ἔκλεισε τὸ στόμα κι ἀποκοιμήθηκε.

Ἀμέσως ὁ Ἰάσοντας ξεκρέμασε τὸ χρυσόμαλλο δέρμα ἀπὸ τὸ δέντρο, ἐπῆρε τὴ Μήδεια ἀπὸ τὸ χέρι κι ἔφυγαν γρήγορα. Τὸ πολῦτιμο τρίχωμα τοῦ δέρματος ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἥλιος καὶ φώτιζε τὸ δρόμο τους.

Γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἰδῆ κανεὶς δὲν γύρισαν ἀπὸ τὸ γνωστὸ δρόμο, ἀλλὰ ἐπῆγαν ἀπὸ ἓνα πολὺ ἀπότομο μονοπάτι.

Τὰ πόδια τῆς Μήδειας κατατρυπήθηκαν ἀπὸ τὰ ἀγκάθια καὶ σὲ κάποιο μέρος κινδύνεψαν νὰ πέσουν σὲ κάποιο βάρανθο.

Τέλος ἔφθασαν στὴν παραλία καὶ ἀντίκρισαν τὴν Ἀργώ, ποὺ χοροπηδοῦσε ἀνάλαφρα ἐπάνω στὰ κύματα.

Ἀνέβηκαν ἀμέσως στὸ καράβι, ὅπου τοὺς περίμεναν οἱ ἥρωες μὲ χαρά, κι ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται. Μαζί τους ἐπῆραν τὴ Μήδεια καὶ τὸν ἀδερφὸ της, τὸν **Ἄψυρτο**.

Στὴν ἐπιστροφή οἱ ἥρωες συνάντησαν πολλὲς δυσκολίες καὶ τὰ κύματα τοὺς ἔσπρωξαν σὲ μακρινὲς θάλασσες. Πλησίασαν τὴν Κρήτη, τὴν Αἴγινα καὶ τέλος ἔφθασαν στὴν Ἴωλλό.

Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία κράτησε τέσσερες μῆνες.

Ὁ Ἰάσοντας βασιλεψε λίγα χρόνια στὴν Ἴωλλό, κι ὕστερα ἐπῆρε τὴν «Ἀργώ» κι ἐπῆγε στὴν Κόρινθο. Τὴν «Ἀργώ» τὴν ἀφίερωσε στὸν Ποσειδῶνα κι ὁ ἴδιος ἔμεινε στὴν πόλη ὡς τὸ θάνατό του...

Οί γάμοι τοῦ Πηλέα καί τῆς Θέτιδας.

Ὁ Τρωϊκὸς Πόλεμος

Εἰσαγωγή

Ἀπ' ὅλους τοὺς πολέμους ποὺ ἔγιναν στὰ παλιὰ χρόνια, ὁ πιὸ μεγάλος ἦταν ὁ Τρωϊκὸς Πόλεμος, ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες μὲ τοὺς Τρῶες. Ἡ Τροία ἦταν πολὺ μεγάλη πόλη στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κοντὰ στὸν Ἑλλήσποντο.

Τὸ γιατί καὶ τὸ πῶς ἔγινε αὐτὸς ὁ πόλεμος, ποὺ κράτησε δέκα ὀλόκληρα χρόνια, τὸ ἔγραψε ὁ μεγάλος μας ποιητὴς ὁ "Ὀμηρος" σ' ἓνα μεγάλο του ποίημα, ποὺ λέγεται Ἰλιάδα.

1. Ὁ γάμος τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Θέτιδας

Ὁ θαλάσσιος θεὸς **Νηρέας**, ποὺ ζοῦσε σ' ἓνα ὀλόχρυσο παλάτι στὰ βάθη τῆς θάλασσας, εἶχε πενήντα θυγατέρες.

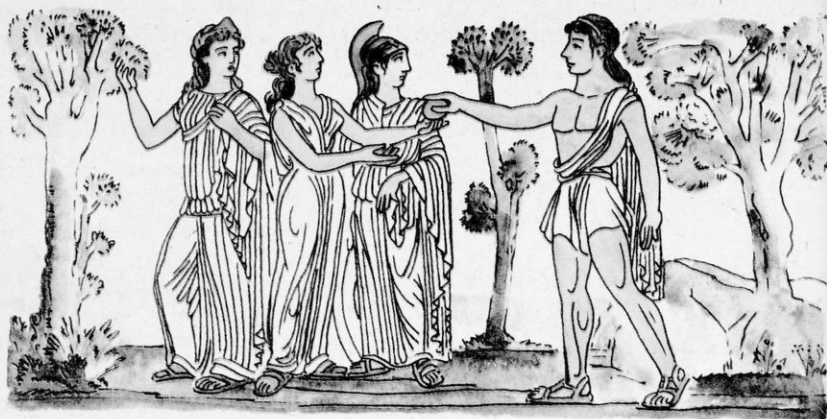
Τὴν πιὸ ὀμορφή ἀπ' αὐτές, ποὺ τὴν ἔλεγαν **Θέτιδα**, οἱ θεοὶ τὴν πάντρεψαν μὲ τὸν **Πηλέα**, τὸ βασιλιὰ τῆς παλιᾶς Φθίας.

Ὁ γάμος ἔγινε ἐπάνω στὸν Ὀλυμπο μὲ θεϊκὴ μεγαλοπρέπεια. Ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεῆς ἦσαν καλεσμένοι καὶ ὅλοι τοὺς χάρισαν πῶλλά καὶ ὠραῖα δῶρα: Ἡ Ἥρα ἔφερε τὸ πέπλο τῆς νύφης, ἡ Ἀφροδίτη ἓνα χρυσὸ κύπελλο, ἡ Ἀθηνᾶ ἓνα θαυμάσιο αὐλό, ὁ Ποσειδῶναρδύοιθάνατα ἄλογα καὶ ὁ σοφὸς Κένταυρος Χείρωνας ἓνα θαυμάσιο δόρυ.

Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ γεννήθηκε ὁ πιὸ ὀμορφος, ὁ πιὸ γενναῖος, καὶ ὁ πιὸ ἀνδρειωμένος ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ὁ **Ἀχιλλέας**:

Ἀπὸ ὅλες τὶς θεῆς ἔλειπε ἡ θεὰ **Ἐριδα**, γιατί αὐτή, ὅπου κι ἂν πήγαινε ἔφερενε καυγάδες καὶ γκρίνιες.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴν κάλεσαν. Μὰ αὐτὴ θύμωσε καὶ νὰ τὶ ἔκαμε: Ἐπῆγε στὸν κῆπο τῶν Ἐσπεριδῶν, ἔκοψε ἓνα ὀλόχρυσο μῆλο κι ἔγραψε ἐπάνω «στὴν ὀμορφότερη». Ὑστερα γύρισε στὸν Ὀλυμπο, ὅπου γινόταν ὁ γάμος, τὸ ἔριξε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν αἴθουσα, ὅπου διασκέδαζαν οἱ θεῆς, κι ἔφυγε.

2. Ἡ κρίση τοῦ Πάρι

Μόλις ἔπεσε τὸ χρυσοῦ μῆλο μέσα στὴν αἶθουσα ἄστραψε σὰν ἥλιος.

Ὅλες οἱ θεὲς ἔτρεξαν νὰ τὸ πάρουν. Μὰ σὰν εἶδαν ὅτι ἔγραφε («στὴν ὁμορφότερη») ἀποτραβήχτηκαν οἱ ἄλλες κι ἔμειναν μόνον τρεῖς: ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Ἀπὸ αὐτὲς καμιὰ δὲν ὑποχωροῦσε καὶ ἡ κάθε μιὰ ὑποστήριζε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερη. Στὸ τέλος ἐπῆγαν στὸν πατέρα τῶν θεῶν, τὸν Δία, καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ δώσῃ αὐτὸς τὸ μῆλο στὴν ὁμορφότερη.

Ὁ Δίας βροῆθηκε σὲ δύσκολη θέσι, γιατί δὲν ἠθέλε καμιὰ νὰ δυσαρεστήσῃ. Ἡ Ἥρα ἦταν γυναίκα του, ἡ Ἀθηνᾶ κόρη του καὶ ἡ Ἀφροδίτη θεὰ τῆς ὁμορφιάς.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς γκρίνιες τοὺς εἶπε:

—Στὴ Μικρὰ Ἀσία, σ' ἓνα βουνὸ κοντὰ στὸν Ἑλλήσποντο, κάθεται ἓνα βοσκόπουλο καὶ παίζει τὴ φλογέρα του. Πηγαίνετε σ' αὐτὸ νὰ σᾶς κρίνῃ ποιά εἶναι ἡ ὁμορφότερη.

Ἐδωσε τὸ χρυσοῦ μῆλο στὸ θεὸ Ἑρμῆ, πὺν μαζὶ μὲ τίς τρεῖς θεὲς πέταξαν γρήγορα στὴ Μικρὰ Ἀσία κι ἔφθασαν στὸ βουνὸ πὺν βρίσκεται κοντὰ στὴν Τροία.

Ἐκεῖ συνάντησαν τὸ βοσκόπουλο μὲ τὴ φλογέρα, πὺν λεγόταν **Πάρις**, καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τροίας **Πριάμου**.

Ὁ Πάρις ξαφνιάστηκε, ὅταν εἶδε τὶς τρεῖς θεές καὶ τὸν Ἑρμῆ μπροστά του καὶ στεκόταν ἀμίλητος.

Τότε ὁ Ἑρμῆς τὸν πλησίασε, τοῦ ἔδωσε τὸ μῆλο καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσει στὴν ὁμορφότερη.

Ὁ Πάρις ἐκοίταξε θαμπωμένος τὶς τρεῖς θεές καὶ δὲν ἔπαιρνε ἀπόφαση. Τότε τὸν πλησιάζει πρώτη ἡ Ἥρα καὶ τοῦ λέει :

— "Ἄν τὸ δώσης τὸ μῆλο σὲ μένα θὰ σὲ κάμω βασιλιὰ πλούσιο καὶ μεγάλο.

Μόλις τελείωσε ἡ Ἥρα τὸν πλησιάζει ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τοῦ λέει :

— "Ἄν τὸ δώσης σὲ μένα θὰ σὲ κάμω βασιλιὰ σοφὸ καὶ δοξασμένο.

Τέλος τὸν πλησιάζει καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ τοῦ λέει :

— "Ἄν τὸ δώσης σὲ μένα θὰ σοῦ δώσω γιὰ σύζυγο τὴν ὁμορφότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ὁ Πάρις, ἀφοῦ ἄκουσε καὶ τὶς τρεῖς θεές, ἔδωσε τὸ μῆλο στὴ θεὰ τῆς ὁμορφιάς, τὴν Ἀφροδίτη.

3. Ὁ Πάρις ἀρπάζει τὴν ὠραία Ἑλένη

Μόλις ἐπῆρε τὸ μῆλο ἡ Ἀφροδίτη, εἶπε στὸν Πάρι :

— Ἡ ὁμορφότερη γυναῖκα στὸν κόσμο εἶναι ἡ Ἑλένη, ἡ γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης Μενελάου. Καμιὰ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μαζί της, γιατί λάμπει σὰν ἥλιος ἡ ὁμορφιά της. Πήγαινε στὴ Σπάρτη κι ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὴν πάρης.

Ὁ Πάρις δὲν ἔχασε καιρό. Ἀρμάτωσε ἓνα καράβι καὶ ξεκίνησε. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες ἔφθασε στὴ Λακωνία. Ἄφησε τὸ καράβι μὲ τοὺς ναῦτες στὸ λιμάνι κι αὐτὸς ἀνέβηκε στὴ Σπάρτη.

Ὁ βασιλιᾶς Μενέλαος τὸν φιλοξένησε καὶ τὸν περιποιήθηκε πολὺ, σὰν βασιλόπουλο ποῦ ἦταν. Ὑστερα ὁμοῦ ἀπὸ δυὸ ἡμέρες ἔφυγε γιὰ τὴν Κρήτη καὶ παράγγειλε νὰ περιποιηθοῦν τὸν ξένο ὅσες ἡμέρες θὰ ἔμεινε.

Ὁ Πάρις μόλις εἶδε τὴν Ἑλένη θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

Μὰ καὶ ἡ Ἑλένη τὸν συμπάθησε, γιατί ἦταν πολὺ ὠραῖος νέος. Γι' αὐτό, ὅταν τῆς εἶπε πὼς ἡ θεὰ Ἀφροδίτη τὸν ἔστειλε νὰ τὴν πάρη, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ἐπῆραν ἀπὸ τὸ παλάτι ἀρκετὰ πολύτιμα πράγματα καὶ πολλὰ χρυσαφικά, μπῆκαν στὸ καράβι κι ἔφυγαν γρήγορα γιὰ τὴν Τροία.

4. Οἱ Ἕλληνες ἐκστρατεύουν νὰ πάρουν πίσω τὴν Ἑλένη

Ὅταν γύρισε ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὴ Κρήτη κι ἔμαθε τί ἔγινε, θυμωσε πάρα πολύ. Ἐτρεξε ἀμέσως στὸν ἀδερφό του τὸν Ἄγαμέμνονα, πὺ ἦταν βασιλιάς στὶς Μυκῆνες καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσει, νὰ ξαναπάρει πίσω τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τιμωρήσει τὸν Πάρι.

Ὁ Ἄγαμέμνονας δέχτηκε πρόθυμα νὰ βοηθήσει τὸν ἀδερφό του. Εἰδοποίησε μάλιστα καὶ τοὺς ἄλλους βασιλιάδες τῆς Ἑλλάδας νὰ βοηθήσουν κι αὐτοί.

Ὅλοι συμφώνησαν νὰ λάβουν μέρος στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τροίας, γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης τὴ θεώρησαν προσβολὴ ἐναντίον ὅλης τῆς Ἑλλάδας.

Ἀμέσως ἄρχισαν ὅλοι νὰ ἐτοιμάζονται. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι ὅλοι οἱ βασιλιάδες μαζεύτηκαν μὲ τὰ καράβια τους καὶ τὸ στρατό τους στὴν Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας.

Ὅλοι τους ἦταν διαλεγτοὶ καὶ γενναῖοι: Ὁ Ἄχιλλέας, ὁ γιὸς τοῦ Πηλέα καὶ τῆς θεᾶς Θέτιδας, ὁ ἀνδρειότερος τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίσης ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ πολυμήχανος καὶ γενναῖος βασιλιάς τῆς Ἰθάκης.

Ὁ Νέστορας, ὁ σοφὸς βασιλιάς τῆς Πύλου.

Ὁ γιγαντόσωμος Αἴας, ὁ Τελαμώνιος, ὁ βασιλιάς τῆς Σαλαμίνας.

Ὁ Ἰδομενέας, ὁ βασιλιάς τῆς Κρήτης,

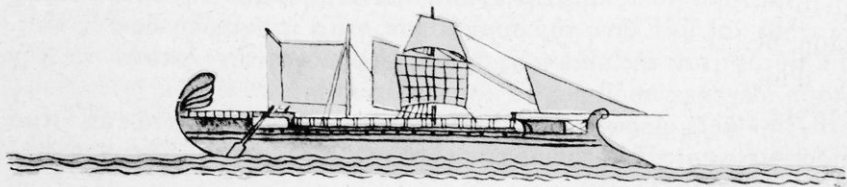
Ὁ ἀτρόμητος Διομήδης, ἐπίσης ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ Αἴας, ἀπὸ τὴ Λοκρίδα.

Ὁ Πάτροκλος, ὁ φίλος τοῦ Ἀχιλλέα, καὶ ἄλλοι.

Στὴν Αὐλίδα μαζεύτηκαν 100 χιλιάδες πολεμιστὲς καὶ 1200 τριήρεις (καράβια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μὲ τρεῖς σειρὲς κουπιᾶ).

Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ὀρίστηκε ὁ Ἄγαμέμνονας, πὺ εἶχε τὰ περισσότερα πλοῖα καὶ τὸν περισσότερο στρατό.

5. Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας

Στὴν Αὐλίδα συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ βασιλιάδες μὲ τὸ στρατό τους καὶ τὰ καράβια τους καὶ περίμεναν τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴν Τροία. Περνοῦσαν ὁμως οἱ μέρες καὶ ἄνεμος δὲ φυσοῦσε γιὰ νὰ ξεκινήσουν τὰ καράβια.

Ὁ στρατὸς ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ. Οἱ βασιλιάδες ἔκαμαν συμβούλιο καὶ ρώτησαν τὸ μάντη **Κάλχα**, ποῦ ἦταν μαζί τους. Καὶ ὁ Κάλχας τοὺς ἀπάντησε :

— Ἡ θεὰ Ἄρτεμη εἶναι πολὺ θυμωμένη μὲ τὸ βασιλιά Ἀγαμέμνονα, γιὰ τὴν σκότωσε τὸ ἀγαπημένο της ἐλάφι. Γι' αὐτὸ δὲ φυσάει ἄνεμος. Μόνον ἂν θυσιάσῃ ὁ Ἀγαμέμνων τὴν κόρη του **Ἰφιγένεια**, τότε θὰ ξεθυμώσῃ ἡ θεὰ καὶ θὰ φυσήξῃ πάλι ὁ ἄνεμος.

Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἀγαμέμνων τὸν ἔπιασε μεγάλη λύπη. Ὁ πόνος τοῦ σπάραξε τὴν καρδιά. Μὰ πάλι πῶς νὰ ξεθυμώσῃ ἡ θεὰ, ποῦ μόνο αὐτὸ ζητοῦσε :

Μὲ βαριὰ καρδιά ἔστειλε ταχυδρομὸν στὶς Μυκῆνες καὶ παράγγειλε στὴ γυναίκα τοῦ **Κλυταιμνήστρα**, νὰ φέρῃ τὴν Ἰφιγένεια στὴν Αὐλίδα. Τάχα θὰ τὴν πάντρευε μὲ τὸν Ἀχιλλεῦ.

Ὅταν ἔφθασαν ἡ Ἰφιγένεια μὲ τὴ μητέρα της, ὁ Ἀγαμέμνων μὲ πολὺ πόνον ἐξήγησε στὴ κόρη του, ποιοῦ ἦταν τὸ θέλημα τῆς θεᾶς.

Ἡ κόρη στήν ἀρχή δειλίασε κι ἔκλαψε γιά τὸν ἄδικο γαμό της. Μὰ σὰν εἶδε τὸ στρατὸ καὶ τοὺς βασιλιάδες νὰ κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη της, εἶπε:

— Πατέρα μου, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν καὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδας μου, δέχομαι νὰ θυσιασῶ. Γιατὶ νὰ ὑπολογίσω τὴ δική μου ζωὴ, ἀφοῦ τόσα παλικάρια δέχονται πρόθυμα νὰ σκοτωθοῦν στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τροίας;

Τὸ ἄλλο πρωὶ οἱ ἱερεῖς ὀδήγησαν τὴν Ἰφιγένεια στὸ βωμὸ τῆς Θεᾶς. Ὁλος ὁ στρατὸς εἶχε μαζευτῆ τριγύρω καὶ λυπόταν, ἀλλὰ καὶ θαύμαζε τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοθυσίᾳ τῆς Ἰφιγένειας.

Μὰ τὴ στιγμὴ πὸ ἐσκυψε ἡ κόρη καὶ ὁ Κάλχας σήκωσε τὸ μαχαίρι, γιὰ νὰ τῆς κόψῃ τὸ κεφάλι, ἔγινε ἓνα θαῦμα. Ἐνα σύννεφο κατέβηκε, ἄρπαξε τὴν Ἰφιγένεια καὶ στὴ θέση της ἄφησε ἓνα ἐλάφι. Ἡ Ἄρτεμη μεταμόρφωσε τὴν κόρη σ' ἓνα ὄμορφο ἐλάφι πὸ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Ὁ Κάλχας θυσιάσε τὸ ἐλάφι κι ἀμέσως φύσηξε ὁ ἄνεμος. Σὲ λίγο μπῆκαν ὅλοι στὰ πλοῖα, ἄπλωσαν τὰ πανιά καὶ ξεκίνησαν...

6. Οἱ Ἕλληνες φθάνουν στὴν Τροία

Ἡ πολιορκία ἀρχίζει

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες τὰ καράβια τῶν Ἑλλήνων ἔφθασαν στὸ λιμάνι τῆς Τροίας.

Ὁ **Πρίαμος**, ὁ βασιλιάς τῆς Τροίας εἶχε μάθει γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῶν Ἑλλήνων κι ἐτοιμάστηκε κι αὐτός. Ἐχτισε γερὰ τεῖχη γύρω ἀπὸ τὴν πόλη του καὶ μάζευε πολὺ στρατὸ.

Ὅταν ἔφθασαν οἱ Ἕλληνες στὴν Τροία, οἱ Τρωῆς τοὺς περίμεναν στὴν ἀκρογιαλιά. Γιὰ ν' ἀποβιβαστοῦν στὴν ξηρὰ ἔκαμαν μεγάλες μάχες.

Στὸ τέλος οἱ Ἕλληνες νίκησαν καὶ στρατοπέδευσαν κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ἐχτισαν ἓνα μεγάλο ξύλινο τεῖχος κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά καὶ γύρω ἄνοιξαν μιὰ βαθειὰ τάφρο.

Ἔτσι καὶ ὁ στρατὸς ἦταν ἀσφαλισμένος καὶ τὰ καράβια προστατεύονταν, πὸν τὰ εἶχαν τραβηγμένα ἔξω στὴν ξηρὰ.

Οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦν τὴν Τροία.

Οἱ Τρῶες ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες μάχες κλείστηκαν στὸ μεγάλο κάστρο τῆς Τροίας. Οἱ Ἕλληνες κυρίεψαν πολλὰ χωριὰ καὶ πόλεις, πὺν ἦσαν στὸν κάμπο καὶ πῆραν πολλὰ τροφίμα καὶ ἐφόδια.

Ἡ ὅλη ἡ περιοχή ἦταν πλούσια καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Τροίας Πριάμος ἔπαιρνε καὶ φόρο ἀπὸ τὰ καράβια, πὺν περνοῦσαν στὸν Ἑλλήσποντο.

Ὁ πόλεμος συνεχιζόταν μὲ πείσμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ πότε νικοῦσε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος.

Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ὁ πιὸ γενναῖος ἦταν ὁ θεόμορφος Ἀχιλλέας, ὁ γιὸς τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Θέτιδας. Ὅταν ἔκανε ἐπίθεση μὲ τοὺς Μυρμηδόνες του, οἱ Τρῶες δὲν κρατοῦσαν πολὺ καὶ κλείνονταν μέσα στὸ κάστρο. Ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἐχθρῶν.

Ἀπὸ τοὺς Τρῶες ὁ πιὸ γενναῖος ἦταν ὁ Ἔκτορας, πὺν ξεχώριζε ἀπ' ὄλους τοὺς γιουὺς τοῦ Πριάμου.

7. Ὁ μέγανος θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα

Ἐννιά χρονία συνεχιζόταν ὁ πόλεμος καὶ κανένας δὲ νικοῦσε. Τὰ τεῖχη τῆς Τροίας ἦσαν ἀπάτητα.

Τότε συνέβηκε ἓνα σοβαρὸ ἐπεισόδιο στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἥρωας Ἀχιλλέας μάλωσε μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο τῶν Ἑλλήνων, τὸν Ἀγαμέμνονα. Καὶ νὰ γιατί:

Στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά ποὺ κυριεψαν οἱ Ἕλληνες ἔπιασαν αἰγμάλωτες δυὸ ωραιότατες κοπέλες.

Τὴ μιά, τὴ **Βρυσίδα**, τὴν ἔδωσαν στὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὴν ἄλλη, τὴ **Χρυσίδα**, τὴν πρόσφεραν στὸν Ἀχιλλέα.

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ, ἦρθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων ὁ πατέρας τῆς Βρυσίδας, ὁ γέρο - **Χρῦσης**, ποὺ ἦταν ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐφερε πολλὰ δῶρα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακάλεσε τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του.

Ὁ Ἀγαμέμνονας δὲ δέχτηκε καὶ ὁ γέρο - Χρῦσης ἔφυγε πολὺ λυπημένος. Γυρίζοντας στὸ ναὸ παρακάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ κάμῃ κακὸ στοὺς Ἕλληνες. Καὶ πράγματι, πολλοὶ Ἕλληνες πολεμιστὲς πέθαιναν ἀπὸ ἀγνωστὴ ἀρρώστεια.

Τότε ὁ Ἀγαμέμνονας ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὴ Βρυσίδα στὸν πατέρα της. Μὲ τὴν ἐπιστροφή της κόρης ἔπιασαν καὶ οἱ θάνατοι.

Ὁ Ἀγαμέμνονας ὅμως διάταξε νὰ τοῦ φέρουν τὴ Χρυσίδα.

Μόλις τ' ἄκουσε ὁ Ἀχιλλέας, θυμώσε πολὺ καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὴν πάρουν. Παρὰ λίγο νὰ γίνῃ πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες βασιλιάδες παρακάλεσαν τὸν Ἀχιλλέα νὰ δώσῃ τὴν κόρη, καὶ στὸ τέλος ὑπέκυψε. Παραδίνοντας ὅμως τὴν Χρυσίδα εἶπε μὲ θυμωμένα λόγια στὸν Ἀγαμέμνονα:

— Ἀπὸ σήμερα δὲ σὲ ἀναγνωρίζω γιὰ ἀρχηγό μου καὶ οὔτε θὰ ξαναπάρω μέρος στὶς μάχες. Καὶ θυμωμένος πολὺ, ἐπῆρε τὸ φίλο του Πάτροκλο καὶ κλείστηκε στὴ σκηνή του.

8. Ὁ θάνατος τοῦ Πάτροκλου, τοῦ φίλου τοῦ Ἀχιλλέα

Ὅταν εἶδαν οἱ Τρῶες, πὼς ἔλειπε ἀπὸ τὴν μάχη ὁ Ἀχιλλέας, ὁ καλύτερος πολεμιστὴς τῶν Ἑλλήνων, ἐπῆραν θάρρος.

Βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο καὶ μὲ ἀρχηγό τους τὸν Ἔκτορα, πολλὲς φορὲς νίκησαν τοὺς Ἑλλήνες καὶ τοὺς κυνήγησαν ὡς τὰ καράβια τους.

Ὁ Ἀχιλλέας, κλεισμένος στὴ σκηνή του, μάθαινε τ' ἄσχημα νέα, μὰ ὁ θυμὸς του δὲν τὸν ἄφηνε. Ὅλοι οἱ βασιλιάδες τὸν παρακάλεσαν νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὸ καλὸ ὄλων. Μὰ αὐτὸς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

Μιὰ μέρα οἱ Τρῶες ἔφθασαν ὡς τὸ ξύλινο τεῖχος, πού εἶχαν φτιάσει οἱ Ἑλλήνες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βάλουν φωτιά. Οἱ Ἑλλήνες κινδύνεψαν καὶ μὲ πολὺ κόπο κατόρθωσαν νὰ τοὺς διώξουν.

Τότε ὁ φίλος του Πάτροκλος ἔτρεξε στὴ σκηνή του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀχιλλέα, μεγάλη συμφορὰ βρῆκε τοὺς Ἑλλήνες. Κινδυνεύουμε ὅλοι νὰ χαθοῦμε. Ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Μενέλαος, ὁ Διομήδης καὶ ἄλλοι ἄνδρες οἱ Ἑλλήνες εἶναι πληγωμένοι. Ποιὸς θὰ δώσῃ θάρρος στὸ στρατό μας; Ἄν δὲ θέλῃς νὰ πολεμήσῃς ἐσὺ, τότε δός μου τὸ στρατό σου καὶ τὰ ὄπλα σου νὰ πολεμήσω ἐγώ. Δὲ βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ χύνεται τόσο Ἑλληνικὸ αἷμα.

Ὁ Ἀχιλλέας ξεθύμωσε λίγο, ἔδωσε στὸ φίλο του τὴν ἄρματα-σιά του καὶ τοῦ εἶπε :

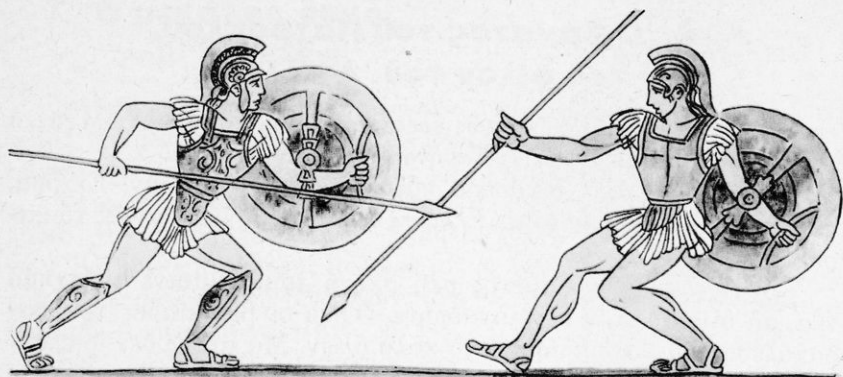
— Πάρε τοὺς Μυρμηδόνες μου καὶ διώξε τοὺς Τρῶες πέρα ἀπὸ τὰ καράβια. Μὴν προχωρήσῃς ὡς τὸ κάστρο, ἀλλὰ νὰ γυρίσῃς πίσω.

Ὁ Πάτροκλος σύναξε τὸ στρατό τοῦ Ἀχιλλέα, τοὺς γενναίους Μυρμηδόνες, ἀνέβηκε στὸ ἄρμα του καὶ ὄρμησε στὴ μάχη.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ Τρῶες, νόμισαν πὼς ἦταν ὁ Ἀχιλλέας καὶ δέιλασαν. Γύρισαν πίσω καὶ κλείστηκαν στὸ κάστρο. Μόνον ὁ Ἔκτορας ἔμεινε ἔξω καὶ μόλις γνώρισε τὸν Πάτροκλο ὄρμησε ἐπάνω του.

Πάλαιψαν γενναῖα καὶ οἱ δύο, μὰ σὲ κάποια στιγμή ὁ Ἔκτορας τὸν τρύπησε μὲ τὸ δόρυ του. Ὁ Πάτροκλος ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ ὁ Ἔκτορας τοῦ πήρε τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέα.

Γύρω στὸ σῶμα τοῦ Πάτροκλου ἔγινε μεγάλη μάχη. Στὸ τέλος οἱ Ἑλλήνες κατόρθωσαν καὶ πήραν τὸ πτώμα του καὶ τὸ μετέφεραν στὴ σκηνή τοῦ Ἀχιλλέα.

9. Ὁ Ἀχιλλέας σκοτώνει τὸν Ἔκτορα

Ὁ θάνατος τοῦ Πάτροκλου ἐλύπησε πολὺ τὸν Ἀχιλλέα. Κλείστηκε στὴ σκηνή του κι ἐκλαψε πολλές ἡμέρες τὸν πιὸ ἀγαπημένο του φίλο. Στὸ τέλος ὀρκίστηκε νὰ πάρῃ ἐκδίκησι.

Ἡ μητέρα του **Θέτιδα**, τοῦ ἔφερε μιὰ καινούρια ἀρματωσιά, πού τὴν ἔφτιαξε ὁ θεϊκὸς σιδηρουργός, ὁ θεὸς **Ἥφαιστος**. Τὴ φόρεσε, ἀνέβηκε στὸ ἄρμα του πού τὸν ἔσερναν τὰ δυὸ ἀθάνατα καὶ γρήγορα ἄτια του καὶ ρίχτηκε σὰ μανιασμένος ἄνεμος στὴ μάχη.

Οἱ Τρῶες μόλις τὸν εἶδαν, κλείστηκαν στὸ κάστρο.

Μόνον ὁ Ἔκτορας, ὁ γενναίωτερος τῶν Τρώων, δὲν μπῆκε στὸ κάστρο κι ἀποφάσισε νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸ θεόμορφο Ἀχιλλέα.

Πάλεψαν ὥρες πολλές οἱ δυὸ ἥρωες, μὰ στὸ τέλος ὁ ἀνίκητος Ἀχιλλέας τρύπησε μὲ τὸ κοντάρι του τὸν Ἔκτορα καὶ τὸν ξάπλωσε νεκρό. Ἐπειτα τὸν ἐγδυσε, τὸν ἔδεσε πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ τὸν ἔσερνε στὸν κάμπο.

Ὅλοι οἱ Τρῶες ἔκλαψαν τὸ θάνατο τοῦ Ἔκτορα, πού ξεχώριζε στὴν παλικαριά ἀπ' ὅλους.

Ὁ Γέρο - Πριάμος δὲ βιάστηκε τὸν πόνο καὶ τὸ βράδυ κατέβηκε στὰ καράβια τῶν Ἑλλήνων. Γονατιστός, μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακάλεσε τὸν Ἀχιλλέα νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ του.

Ὁ Ἀχιλλέας περήφανος καὶ γενναίωπυγος λυπήθηκε τὸ γέρο βασιλιά καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πτώμα τοῦ Ἔκτορα γιὰ νὰ τὸ θάψουν.

Τώρα πιά εἶχε πάρει τὴν ἐκδίκηση γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πολυαγαπημένου του φίλου Πάτροκλου, καὶ ἦταν εὐχαριστημένος.

10. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Πάτροκλου καὶ τοῦ Ἑκτορα, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῶες σταμάτησαν τὸν πόλεμο ἔντεκα μέρες, γιὰ νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς.

Μεγάλες φωτιές ἀναψαν οἱ Ἕλληνες γιὰ νὰ κάψουν τὸ πτώμα τοῦ Πάτροκλου καὶ οἱ Τρῶες γιὰ νὰ κάψουν τὸ πτώμα τοῦ Ἑκτορα. Ἐπειτα ξανάρχισε πάλι ὁ πόλεμος μὲ μεγαλύτερη λύσσα. Μὲ τὸν Ἀχιλλέα μπροστὰ οἱ Ἕλληνες νικοῦσαν τοὺς Τρῶες καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ ξεμυτίσουν.

Ὁ Ἀχιλλέας τριγυροῦσε ἄφοβα κοντὰ στὸ κάστρο καὶ κοροΐδευε τοὺς Τρῶες, ποὺ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω.

Ὅσα βέλη κι ἄν τοῦ ἔριχναν ἀπὸ τὸ κάστρο, κανένα δὲν τὸν εὔρισκε. Ἡ μάνα του ἠ Θέτις, ὅταν ἦταν μωρό, τὸν εἶχε βουτήξει σὲ ἀθάνατο νερὸ κι ἔτσι κανένα ὄπλο δὲν τὸν ἄγγιζε. Μόνο στὴ φτέρνα μποροῦσε νὰ χτυπηθῆ, ἀπ' ὅπου τὸν κρατοῦσε ἠ μάνα του, ὅταν τὸν βούτηξε σὲ ἀθάνατο νερό.

Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ ἥξιαιρα μόνον οἱ θεοί. Ἔτσι ὁ θεὸς Ἀπόλλων, ποὺ ὑποστήριζε τοὺς Τρῶες, ἐπῆγε στὸν Πάρι καὶ τοῦ τὸ φανέρωσε.

Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ Πάρις, ἐπῆρε τὸ τόξο του καὶ σημάδεψε τὸν Ἄχιλλέα. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀπόλλωνα ἓνα βέλος του τὸν πέτυχε στὴ φτέρνα.

Ἄρπαξε τὸ βέλος ὁ Ἄχιλλέας καὶ τὸ πέταξε μακριά. Τὸ αἷμα ὅμως ἔτρεχε ἀσταμάτητα καὶ ὁ ἥρωας καὶ ἡμίθεος γιὸς τῆς Θέτιδας ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες πέθανε.

Φοβερὴ μάχη ἔγινε γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἄχιλλέα. Οἱ Ἕλληνες νίκησαν τοὺς Τρῶες καὶ ἐπῆραν ἀμέσως ἐκδίκηση. Ὁ Φιλοκίτης σημάδεψε τὸν Πάρι καὶ τὸν χτύπησε κατὰστηθα, μ' ἓνα ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα βέλη, ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ Ἡρακλῆς. Ἔτσι πέθανε καὶ ὁ Πάρις, ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πολέμου.

Δεκαεπτὰ ὀλόκληρες μέρες οἱ Ἕλληνες ἔκλαψαν καὶ θρήνησαν τὸ ἀνδρειότερο παιδάκι τους, τὸν Ἄχιλλέα. Ὑστερα ἔκαψαν τὸ πτώμα του καὶ ξανάορισαν τὸν πόλεμο.

11. Ὁ Δούρειος Ἴππος

Κόντευαν νὰ συμπληρωθοῦν δέκα ὀλόκληρα χρόνια καὶ ὁ πόλεμος βαστοῦσε.

Μεγάλῃ παλινκαρία ἔδειξαν οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες δὲν ὑστέρησαν. Πολέμησαν μὲ ἥρωισμό γιὰ νὰ σώσουν τὴν πατρίδα τους. Ὅταν σκοτώθηκε ὅμως ὁ Ἐκτορας, κλείστηκαν στὸ κάστρο καὶ σπάνια ἐβγαίνουν νὰ πολεμήσουν στὸν κάμπο.

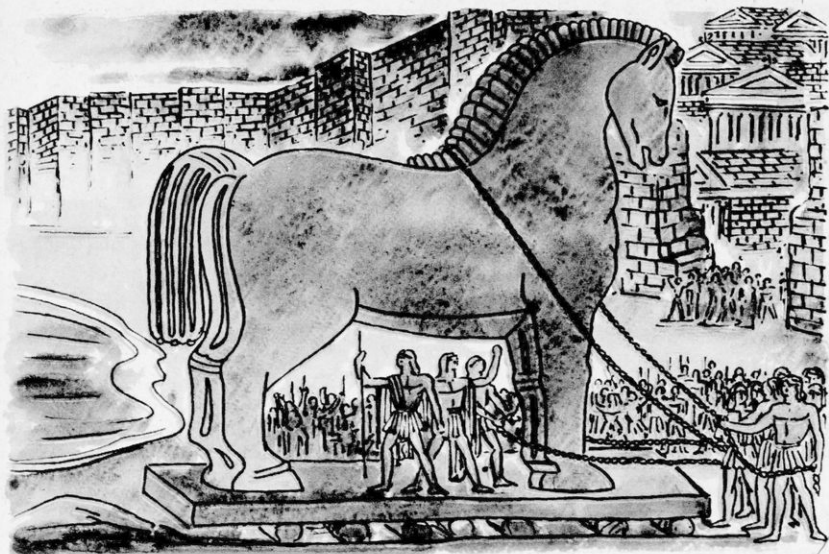
Καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ὅμως τὰ πράματα ἔγιναν δύσκολα. Πῶς νὰ κυριέψουν τὴν Τροία; Τὰ τεῖχη τῆς ἦσαν πολὺ γερὰ καὶ οἱ Τρῶες δὲν τοὺς ἄφηναν ν' ἀνέβουν ἐπάνω. Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν;

Τότε ὁ πολυμήχανος βασιλιάς τῆς Ἰθάκης, ὁ Ὀδυσσεύς, σκέφτηκε ὅτι μόνο μὲ πονηριά θὰ ἔπεφτε τὸ κάστρο.

Γι' αὐτὸ μιὰ ἡμέρα κάλεσε στὴ σκηνή του ὅλους τοὺς βασιλιάδες τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς εἶπε:

«Ἀγαπητοί μου πατριώτες. Λέγα ὀλόκληρα χρόνια ἀγωνιζόμεστε ἐδῶ στὰ ξένα μέρη καὶ ἀκόμη δὲν κατορθώσαμε νὰ κυριέψουμε τὴν Τροία. Πολλὰ ἀπὸ τὰ παλικάρια μας σκοτώθηκαν καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ ὁ ἀσύγκριτος Ἄχιλλέας.

» Ἄν δὲν κυριέψουμε τὴν Τροία γρήγορα, θ' ἀφήσωμε τὰ κόκαλά μας ἐδῶ πέρα. Τὰ τεῖχη τῆς Τροίας δὲν πέφτουν εὐκόλα καὶ τρόπος ν' ἀνεβοῦμε ἐπάνω δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτό, νὰ τί σκέφτηκα:

»Νὰ φτιάξωμε ἓνα ξύλινο ἄλογο (τὸ Δούρειο ἵππο, ὅπως τ' ὀνόμασαν) καὶ νὰ τὸ χαρίσωμε στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ. Μέσα στὴν κοιλιὰ του θὰ μποῦν οἱ γενναιότεροι ἀπὸ μᾶς καὶ θὰ περιμένουν ἀμίλητοι, ὥσπου νάρθῃ ἡ ὥρα.

Ὅλοι τὸν ἄκουαν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς συνέχισε λέγοντας:

«Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες θὰ μποῦνε στὰ καράβια καὶ θὰ ξεκινήσουν νὰ φύγουν. Μὰ δὲ θὰ φύγουν στ' ἀλήθεια, παρὰ θὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τὸ νησὶ Τένεδο».

Κατόπιν τοὺς εἶπε τί θὰ κάμουν ἀκόμη καὶ ὅλοι συμφώνησαν μὲ τὰ λόγια του.

12. Ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας

Ἀμέσως τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ Ἕλληνες ἔβαλαν ἐμπρὸς τὸ σχέδιο τοῦ Ὀδυσσεῦ. Μάζεψαν τὶς σκηνές, χάλασαν τὸ ξύλινο τεῖχος, ἔριξαν τὰ καράβια στὴ θάλασσα καὶ μετέφεραν σ' αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα τους.

Τὸ βράδυ, σὰν νύχτωσε, μπῆκαν ὅλοι στὰ καράβια καὶ σήκω-

σαν τὰ πανιά. Στὸ κάμπο δὲν ἄφησαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ ξύλινο ἄλογο, τὸ Δούρειο ἵππο.

Σὰν ἔφεξε ὁ θεὸς τὴν ἡμέρα, οἱ Τρῶες κοιτάζοντας ἀπὸ τὸ κάστρο δὲν ἔβλεπαν καμιὰ κίνηση στὴν ἀκρογιαλιά. Μερικοὶ ἐπῆραν θάρρος καὶ κατέβηκαν ὡς τὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων. Ψυχὴ ὁμῶς δὲ φαινόταν πουθενά.

Φανταστῆτε τὴ χαρὰ τῶν Τρῶων, ὅταν ἔμαθαν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔφυγαν. Βγῆκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ κάστρο καὶ ἔτρεξαν στὸ λιμάνι. Δὲ βρῆκαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ Δούρειο ἵππο. Ὅλοι συμφώνησαν νὰ τὸν σύρουν μέσα στὸ κάστρο γιὰ νὰ στολίσῃ τὴν πόλι τους.

Μόνον ἓνας ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα, ὁ **Λαιοκόοντας**, ἔφερε ἀντίρρηση καὶ τοὺς εἶπε:

—Νὰ φοβῖστε τοὺς Δαναοὺς (δηλ. τοὺς Ἕλληνες) καὶ ὅταν ἀκόμη προσφέρουν δῶρα. Νὰ μὴ σύρωμε τὸ ἄλογο μέσα στὴν πόλη, γιὰτὶ ἴσως πάθομε κανένα κακό.

Δὲν πρόφθασε ὁμῶς νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, ποὺ προστάτευε τοὺς Ἕλληνες, τοῦ ἔστειλε ἓνα μεγάλο κακό.

Τὴν ἴδια στιγμή βγῆκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα δύο μεγάλα φίδια, ποὺ τύλιξαν αὐτὸν καὶ τὰ δύο του παιδιὰ καὶ τοὺς ἐπνιξαν καὶ τοὺς τρεῖς. Τὸ γεγονός αὐτὸ κατατρόμαξε τοὺς Τρῶες.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ Τρῶες ἔσυραν μὲ πολὺ κόπο τὸ Δούρειο ἵππο ὡς τὸ κάστρο. Ἐπειδὴ δὲ χωροῦσε νὰ μπῆ ἀπὸ τὶς πόρτες, γκρέμισαν ἓνα μέρος τοῦ τείχους καὶ τὸν ἔσυραν μέσα.

Τὸ βράδυ οἴχτηκαν ὅλοι στὸ γλέντι. Ὅλη ἡ πόλη ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ ἄλλοι ἀποτραβήχτηκαν στὰ σπῖτια τους καὶ οἱ περισσότεροι ἦσαν μεθυσμένοι, οἱ Ἕλληνες, ποὺ βρισκόνταν στὴν κοιλιὰ τοῦ ἵππου, βγῆκαν σιγὰ - σιγὰ ἔξω.

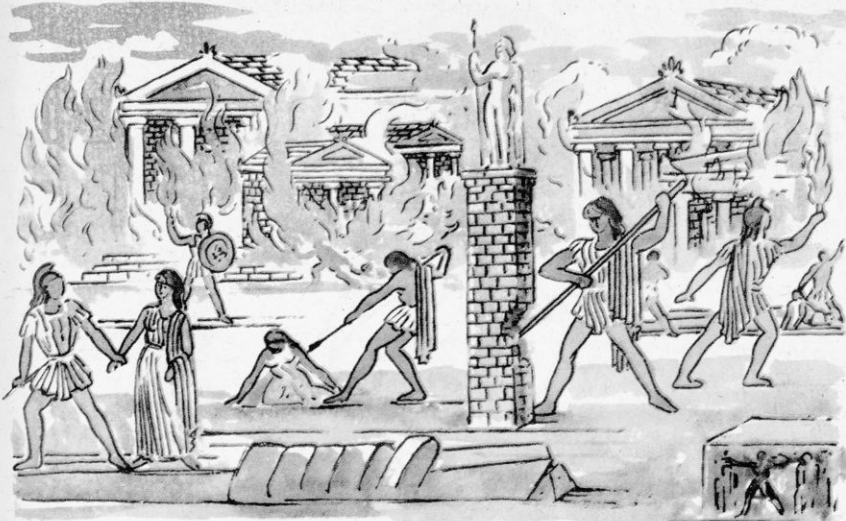
Ἀμέσως ἀνοιξαν διάπλατα τὶς πόρτες τοῦ κάστρου καὶ ἔτρεξαν ἔξω καὶ ἀναψαν συνθηματικὲς φωτιές.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ξαναγύρισαν μὲ τὰ καράβια στὸ λιμάνι καὶ περίμεναν τὸ σύνθημα.

Μόλις εἶδαν τὶς φωτιές, βγῆκαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ καράβια καὶ ἔτρεξαν στὴν Πόλη. Σὲ λίγο ἡ Τροία πλημμύρισε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ποὺ ἄρχισαν νὰ σκοτώνουν, νὰ καίνε καὶ νὰ καταστρέφουν!

Οἱ Τρῶες τόσο πολὺ ξαφνιαστήκαν, ὅταν τοὺς εἶδαν, ὥστε δὲν ἀντιστάθηκαν καθόλου.

Οἱ Ἕλληνες κουβάλησαν πολλὰ πλοῦτη στὰ καράβια τους καὶ

πολλοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοὺς πῆραν σκλάβους. Στὸ τέλος ἔβαλαν φωτιά ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴ Τροία καὶ τὴν ἔκαμαν στάχτη.

Ἦταν τόση μεγάλη ἡ μανία τους, ποὺ δὲν ἄφησαν τίποτε ὄρθιο. Ἡ καταστροφή ἦταν ὀλοκληρωτική.

Ἡ μεγάλη καὶ πλούσια πόλη δὲν ὑπῆρχε πιά. Στὴ θέσπητες τώρα ἦσαν μόνο σωροὶ ἀπὸ πέτρες καὶ στάχτες.

Μὲ τὴν καταστροφή καὶ τὸ τέλος τῆς Τροίας τελείωσαν καὶ τὰ βάσανα τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μενέλαος ξαναπῆρε τὴν Ἑλένη καὶ ὅλοι ξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὶς πατρίδες τους.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή οἱ περισσότεροι Ἕλληνες ὑπέφεραν πολὺ. Ἄλλοι πνίγηκαν καὶ ἄλλοι ἔκαμαν χρόνια νὰ ἐπιστρέψουν. Οἱ θεοὶ τοὺς τιμώρησαν σκληρὰ γιὰ τὴν ἀπονία, ποὺ ἔδειξαν στοὺς Τρῶες.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀγαμέμνωνας μόλις γύρισε στὶς Μυκῆνες, σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του Κλυταιμνήστρα. Ὁ Μενέλαος ἔκαμε ἀρκετὰ χρόνια νὰ γυρίσει στὴ Σπάρτη, καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἔπαθαν πολλὰ βάσανα.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πέρασε τὰ περισσότερα καὶ εἶχε τὶς μεγαλύτερες περιπέτειες, ὥσπου νὰ γυρίσει στὴν πατρίδα του, ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ πολυμήχανος βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης.

Ὁ Ὀδυσσεύς ὁ μυθικός βασιλιάς τῆς Ἰθάκης.

Οί Περιπέτειες του Ὀδυσσέα

1. Ὁ Ὀδυσσεύς στή χώρα τῶν Κικόνων

Ἐπειτα ἀπό τήν καταστροφή τῆς Τροίας, ὁ Ὀδυσσεύς μὲ 50 καράβια καὶ 600 συντρόφους του ξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν στήν πατρίδα τους.

Ὁ ἄνεμος, ὅμως, ἔσπρωξε τὰ καράβια πρὸς τὰ βόρεια καὶ τοὺς ἔφερε στὰ παράλια τῆς Θράκης.

Ἐκεῖ ἀποβιβάστηκαν καὶ κατέλαβαν τὴν παράλια πόλη Ἴσμαρο, ποὺ τὴν κατοικοῦσαν οἱ Κίκονες.

Ἀπὸ τὴν πόλη ἐπῆραν διάφορα τρόφιμα, κρασιά, ἀρκετὰ ἀρνιά καὶ μοσχάρια καὶ κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, τὸ ἔριξαν στὸ γλέντι.

Οἱ Κίκονες κάλεσαν κι ἄλλους γείτονές τους, ὀπλίστηκαν μὲ τόξα καὶ κοντάρια καὶ ρίχτηκαν στὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ἐγινε μεγάλη μάχη καὶ σκοτώθηκαν σχεδὸν οἱ μισοὶ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέα. Οἱ ἄλλοι κατόρθωσαν καὶ μπῆκαν στὰ καράβια καὶ ἔτσι σώθηκαν.

Μὲ βαριά καρδιά ἀνοίχθηκαν στὸ πέλαγος κλαίοντας καὶ θρηνώντας τοὺς χαμένους συντρόφους των.

2. Ὁ Ὀδυσσεύς στή χώρα τῶν Λωτοφάγων

Μόλις ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος, σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία καὶ μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό.

Ὁ ἄνεμος ἔσπρωξε τὰ καράβια πρὸς τὰ νότια καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες βρέθηκαν στὰ παράλια τῆς Ἀφρικής.

Ἐκεῖ βγήκαν στήν ξηρά γιά νά πάρουν νερό καί νά ξεκουραστοῦν. Ὅλοι τους ἦσαν κατάκοποι ἀπό τήν κούραση καί τήν ἀγρύπνια. Πολλές ἡμέρες καί νύχτες δέν ἔκλεισαν μάτι, παλεύοντας μέ τ' ἀγοριεμένα κύματα.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔστειλε μερικοὺς συντρόφους του νά πᾶνε νά μάθουν, σάν τί λογῆς ἄνθρωποι κατοικοῦσαν σ' αὐτὴ τὴ χώρα.

Περίμεναν μιὰ - δυὸ ἡμέρες, μὰ οἱ σύντροφοί τους δὲ γύρισαν. Ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν, καί τὴν ἄλλη ἡμέρα ξεκίνησαν, ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους του, γιά νά πᾶνε νά τοὺς βροῦν.

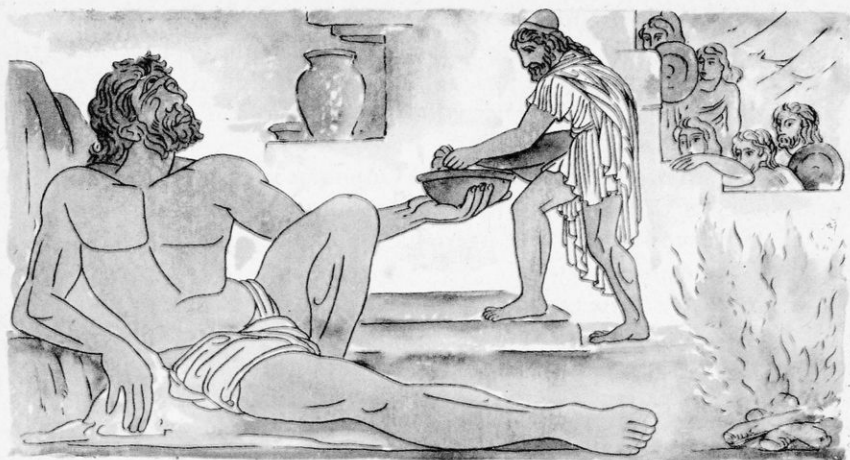
Ὅταν ἔφθασαν σὲ κάποια πόλη, τί νά ἰδοῦν! Οἱ σύντροφοί τους κάθονταν μαζί μὲ τοὺς ξένους, ἔτρωγαν, ἔπιναν καί τραγουδοῦσαν. Προσπάθησαν νά τοὺς πάρουν, μὰ αὐτοὶ δέν τοὺς ἐγνώριζαν, οὔτε θυμοῦνταν τίποτε.

Τί εἶχε συμβῆ; Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς λέγονταν Λωτοφάγοι, γιὰτὶ ἔτρωγαν ἓνα γλυκὸ καί νόστιμο καρπὸ, σάν μῆλο, τὸ λωτό. Ὅποιος ἔτρωγε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ φρούτο αὐτὸ τῆς λησμονιάς, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα.

Αὐτὸ εἶχαν πάθει καί οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύα, καί γι' αὐτὸ δέν ἤθελαν νά ξαναγυρίσουν στὰ καράβια.

Μὲ πολὺ κόπο καί σχεδὸν διὰ τῆς βίας τοὺς ἔφεραν στὰ καράβια. Ὑστερα ξεκίνησαν τραβώντας γρήγορα κουπιά.

3. Στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων ταξίδευαν μέρες καὶ μέρες, χωρὶς νὰ φαίνεται πουθενὰ ἡ πατρίδα τους, ἡ Ἰθάκη.

Κάποια ἡμέρα ἔφθασαν σ' ἓνα νησί, στὰ νότια τῆς Ἰταλίας.

Ἐκεῖ ζοῦσαν, τὰ παλιὰ χρόνια, οἱ Κύκλωπες, ποὺ ἦσαν σωστά τέρατα. Ἦσαν ὑψηλοὶ δέκα μέτρα, πολὺ χοντροὶ κι εἶχαν ἓνα μάτι σὰν πιάτο στὴ μέση τοῦ μετώπου. Ὅλοι ἦσαν ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ Κύκλωπες ἦσαν παιδιὰ τοῦ θεοῦ Ποσειδώνα καὶ τῆς θαλασσινῆς θεᾶς Ἀμφιτρίτης.

Οὔτε ἔσπερναν οὔτε καλλιεργοῦσαν τίποτε. Ζοῦσαν ἓνας - ἓνας χωριστὰ καὶ ὁ καθένας τους εἶχε πολλὰ γιδοπρόβατα, ποὺ τὰ ἔβασκε στὰ λιβάδια τοῦ νησιοῦ. Οἱ Κύκλωπες ἔπιναν πολὺ γάλα κι ἔτρωγαν τυρὶ καὶ ἄψητα κρέατα.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, εἶδαν κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ πολλὰ γίδια. Ἔπιασαν μερικὰ ἀπ' αὐτά, τὰ ἔψησαν καὶ ἔφαγαν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ὀδυσσεὺς συγκέντρωσε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ μείνετε ὅλοι ἐδῶ στὰ καράβια. Ἐγὼ μὲ δώδεκα ἀπὸ σᾶς θὰ πάω νὰ ἰδῶ τί λογιῆς ἀνθρώποι ζοῦν σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη.

Μαζί τους δὲν ἐπῆραν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα μεγάλο ἀσὶ, γεμάτο γλυκὸ κρασί.

Προχώρησαν μέσα στο νησί και σε λίγο ἔφθασαν μπροστά σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά. Μπῆκαν μέσα και τί νά ἰδοῦν! Ἡ σπηλιά ἦταν γεμάτη κάδους μὲ τυριά, μαλλιά, δέρματα και μεγάλα κανάτια γεμάτα γάλα. Σὲ μιὰν ἄκρη ἦσαν μαντρωμένα πολλὰ ἄρνια ὀλόπαχα, πού βέλαζαν.

Οἱ σύντροφοί του εἶπαν στὸν Ὀδυσσεά νά πάρουν μερικά τυριά και ἄρνια και νά γυρίσουν στὰ καράβια. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε.

—“Ὁχι, τοὺς εἶπε. Θὰ μείνωμε νά ἰδοῦμε τί ἀνθρώποι ζοῦν σ’ αὐτὴ τὴ χώρα...

Ἄναψαν φωτιά και περίμεναν σὲ μιὰ γωνιά, ὥσπου νύχτωσε.

Σὲ λίγο, νά και μπαίνει στὴ σπηλιά ἕνας γίγαντας, πολὺ ψηλὸς και χοντρός, μὲ ἕνα μεγάλο μάτι στὸ μέτωπο.

Εἶχε στὴ πλάτη του ἕνα βαρὺ φόρτωμα ξύλα, πού, καθὼς τὸ ἔριξε μέσα στὴ σπηλιά, ἔκαμε φοβερὸ κρότο. Ἐπειτα ἔβαλε τὰ πρόβατα μέσα κι ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς μὲ ἕνα θεόρατο βράχο, πού δὲν μπορούσε νά τὸν σαλέψη κανένας.

Ὁ Ὀδυσσεάς και οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸν εἶδαν, πάγωσαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Στριμώχτηκαν σὲ μιὰ γωνιά κι οὔτε κουνιόνταν, οὔτε ἀνάσαιναν.

Ὁ Κύκλωπας αὐτὸς ἦταν ὁ Πολύφημος, ὁ δυνατότερος και ὁ πιὸ ἄγριος ἀπ’ ὄλους. Ἀφοῦ ἄναψε φωτιά, ἄρμεξε τὶς προβατίνες του και κάθησε νά φάη.

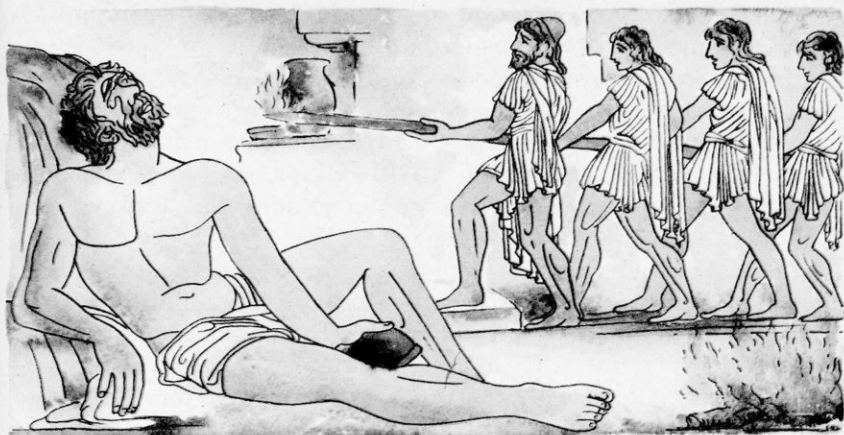
Κοιτάζοντας γύρῳ βλέπει σὲ μιὰ γωνιά τὸν Ὀδυσσεά και τοὺς συντρόφους του. “Ε! ποιοί εἴσατε σεῖς; τοὺς φωνάζει μὲ βροντερὴ φωνή. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε και τί θέλετε ἐδῶ;

—Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴν Τροία, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὀδυσσεάς. Εἴμαστε Ἕλληνες και στὸ ὄνομα τοῦ Δία, σὲ παρακαλοῦμε νά μᾶς βοηθήσης νά γυρίσωμε στὴν πατρίδα μας. Ὁ ἄνεμος και τὰ κύματα μᾶς ἔφεραν στὸ νησί σας.

Ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν ἀπάντησε. Ἄπλωσε μόνο τὶς μακριὲς χερσοῦκλες του, ἄρπαξε δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά, τοὺς χτύπησε κάτω και τοὺς ἔκαμε κομμάτια. Ὑστερα τοὺς ἔφαγε.

Τὸ ἄλλο πρωὶ σηκώθηκε, ἔβγαλε τὰ πρόβατά του στὴ βοσκὴ και ἔκλεισε μὲ τὸ βράχο τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς.

Ὁ Ὀδυσσεάς μὲ τοὺς δέκα, τώρα, συντρόφους του, ἔμειναν φυλακισμένοι. Ὅλη μέρα συλλογίζονταν, πῶς θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὸν Κύκλωπα. Ἄν δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ σπηλιά, θὰ εἶχαν τὴν τύχη τῶν δυὸ ἀδιζοσκοτωμένων συντρόφων τους.

Χ 4. Ὁ Ὀδυσσεύς τυφλώνει τὸν Πολύφημο

Ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς δὲν ἀπελπίστηκε. Σὲ κάποια γωνιὰ εἶδε ἓνα μακρὸ χλωρὸ κλωνάρι ἀπὸ ἐλιά. Ἀμέσως τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα.

Τὸ ἐπῆρε, τὸ ἔξυσε στὴν ἄκρη, καὶ τὸ ἔκρουψε σὲ μιὰ γωνιά.

Τὸ βράδυ γύρισε ὁ Κύκλωπας, ἔβαλε πάλι μέσα τὰ πρόβατα, ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς καὶ ὕστερα ἄρμεξε τὶς προβατίνες του.

Ὅταν τελείωσε, ἄρπαξε δυὸ ἀκόμη συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύα καὶ τοὺς ἔφαγε. Οἱ ἄλλοι στρομώχτηκαν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ὁ Ὀδυσσεύς δὲν τάχασε, γέμισε μιὰ μεγάλη κούπα κρασί καὶ τὸν πλησίασε :

—Κύκλωπα, νά, πιὲς ἀπὸ αὐτὸ τὸ γλυκὸ κρασί καὶ ἐλπίζω νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ γυρίσωμε στὴν πατρίδα μας.

Ἐκεῖνος τὸ ἤπιε, εὐχαριστήθηκε καὶ εἶπε στὸν Ὀδυσσεύα :

—Φέρε μου ἀκόμη καὶ ἄλλο. Ἔχομε καὶ ἐδῶ κρασί, μὰ αὐτὸ εἶναι νέκταρ σωστό.

Ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ γέμισε πολλὲς φορὲς τὴν κούπα, ὥσπου ὁ Κύκλωπας ἄρχισε νὰ ζαλιζεται.

—Πῶς σὲ λένε, ξένη; ρώτησε.

—**Κανένας**, εἶναι τ' ὄνομά μου, ἀπάντησε ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἔτσι μὲ φωνάζουν ὅλοι. Τότε ὁ ἀγριάνθρωπος τοῦ ἀποκριθῆκε :

—Τὸν Κανένα θὰ τοῦ κάνω τὴ χάρη νὰ τὸν φάω τελευταῖο. εἶπε γελώντας καὶ ξάπλωσε μεθυσμένος.

Σὲ λίγο κοιμόταν ὁ **Πολύφημος** καὶ ροχάλιζε δυνατά.

Ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ἔχασε καιρό. Φώναξε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἔχουν θάρρος. Σήκωσαν μὲ κόπο τὸ μυτερὸ ξύλο καὶ πλησίασαν τὸν Κύκλωπα. Μὲ μῖα τὸ ἔμπηξαν στὸ μάτι του.

Ὁ Κύκλωπας ἔβαλε τέτοιες φωνές, πὺν ἀκούστηκε σὲ ὅλο τὸ νησί. Φώναζε καὶ καλοῦσε τοὺς ἄλλους Κύκλωπες νὰ τὸν σώσουν.

Ἐκεῖνοι σὰν ἀκουσαν τὶς φωνές πλησίασαν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τὸν ρωτοῦσαν τί ἔπαθε.

—Φίλοι μου, ἀπάντησε ὁ Πολύφημος, ὁ Κανένας μὲ τύφλωσε. Ὅχι μὲ δύναμη, ἀλλὰ μὲ πονηριά. Τότε ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν:

—Αφοῦ κανένας δὲν σὲ πειράζει, γιατί φωνάζεις καὶ μᾶς ξυπνᾶς ἀπὸ τὸν ὕπνο; Καὶ ξανάφυγαν.

Ὁ Πολύφημος τυφλὸς πιά, σηκώθηκε τρικλίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ μεθύσι κι ἔψαχνε στὴ σπηλιὰ.

Μὰ ποῦ νὰ τοὺς βρῆ, πὺν δὲν ἔβλεπε;

—Δὲ θὰ μοῦ γλυτώσετε, φώναζε ἄγρια ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὸ ἄλλο πρῶτὸ ὁ Κύκλωπας ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς καὶ κάθησε στὴν εἴσοδο. Καθὼς ἔβγαιναν τὰ πρόβατα, τὰ ψηλαφοῦσε στὴ ράχη ἓνα - ἓνα, μήπως μαζί τους περάσουν καὶ οἱ ξένοι.

Ὁ Ὀδυσσεύς ὅμως νὰ τί σκέφτηκε: Κράτησε τὰ πῖθὲς μεγάλωσσιμα κριάρια καὶ τὰ ἔδεσε τρία - τρία μαζί. Στὸ μεσιανό, ἀπὸ κάτω, κρεμάστηκε κι ἀπὸ ἓνας ἄνδρας. Ἔτσι βγήκαν ὅλοι ἔξω.

Ὁ ἴδιος κράτησε τὸ μεγαλύτερο κριάρι, τὸ καμάρι τοῦ κοπαδιοῦ καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κοιλιᾶς του.

Ὁ Κύκλωπας, νοιώθοντας τὸ ἀγαπημένο του κριάρι νὰ βγαίνει τελευταῖο, τὸ χაῖδεψε καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιατί, καλὸ μου κριάρι, βγαίνεις τελευταῖο σήμερα; Μήπως εἶσαι κι ἐσὺ λυπημένο γιὰ τὸ κακὸ πὺν μοῦ ἔκαμε ἐκεῖνος ὁ Κανένας; Ἐννοια σου καὶ δὲ θὰ μοῦ γλυτώση.

Ὅταν βγήκαν ὅλοι ἔξω, ἔτρεξαν στὰ καράβια. Ἐτοιμάστηκαν γρήγορα καὶ ξανοίχτηκαν στὸ πέλαγος. Τότε ὁ Ὀδυσσεύς φώναξε πειραχτικὰ στὸν Κύκλωπα:

—Ἐ! Κύκλωπα. Ἄν σὲ ρωτήση κανένας, ποῖς σὲ τύφλωσε, νὰ τι νὰ τοῦ εἴπῃς; Ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τύφλωσε, ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης.

Μόλις τ' ἀκούσε αὐτὸ ὁ Κύκλωπας ἔγινε θηρίο. Ἀρπαξε ἓνα θεόρατο βράχο καὶ τὸν πέταξε κατὰ τὴ θάλασσα. Ὁ βράχος παρὰ λίγο νὰ συντρίψῃ ἓνα ἀπὸ τὰ καράβια τους.

Ἀμέσως τράβηξαν γρήγορα κουπιὰ κι ἀπομακρύνθηκαν. ✍

5. Στὸ νησί τοῦ Αἰόλου

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενο νησί τῶν Κυκλάπων, σὲ λίγες ἡμέρες ἔφθασαν στὸ νησί, ὅπου κατοικοῦσε ὁ **Αἰόλος**, ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων.

Ὁ θεὸς τοὺς δέχτηκε καλὰ καὶ τοὺς φιλοξένησε πάνω ἀπὸ ἓνα μῆνα. Στὰ πλούσια τραπέζια τοῦ Αἰόλου ἔτρωγαν κι ἔπιναν ξένοιαστοί. Ὁ Ὀδυσσεὺς διηγήθηκε πολλὲς ἀπὸ τίς ἱστορίες τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ποὺ ἄρresαν πάρα πολὺ στὸν Αἰόλο.

Ὅταν ὁμως τοῦ διηγήθηκε τὰ βάσανα καὶ τίς περιπέτειες ποὺ τράβηξαν στὸ γυρισμό, ὁ θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς συμπόνεσε.

Γιὰ νὰ φθάσουν γρήγορα στὴν πατρίδα τους, ἔπιασε κι ἔβαλε μέσα σ' ἓνα μεγάλο βοδινὸ ἀσκή, ὅλους τοὺς ἀνέμους κι ἄφησε ἔξω μόνον τὸ γλυκὸ ζέφυρο (μπάτη).

Τὸ ἀσκή τὸ ἔβαλε μέσα στὸ καράβι τους καὶ τὸ ἔδεσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ κατάρτι. Κατόπιν τοὺς ἔδωσε πολλὰ τροφίμα καὶ τοὺς εὐχίθηκε καλὸ ταξίδι.

Ἐννιά μερόνυχτα ἀρμένιζαν στὴ θάλασσα καὶ τὴ δέκατη ἡμέρα φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ἡ πατρικὴ γῆ.

Εἶχανε τόσο ζυγώσει στήν Ἰθάκη, πού διέκριναν καθαρά τίς φωτιές καί τοὺς καπνοὺς της.

Ἔοιποι πηδοῦσαν ἀπὸ τῆ χαρά τους.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ λιγάκι, γιατί ἦταν κατάκοπος. Ὅλες τίς μέρες κρατοῦσε μόνος τὸ τιμόνι, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φθάσουν γρήγορα στήν πατρίδα τους.

Τότε οἱ σύντροφοί του ἔκαμαν μιὰ κακὴ σκέψη. Φαντάστηκαν, πὼς μέσα στὸ ἄσκι ὁ Αἴολος θὰ εἶχε βάλει ἀσήμι καί χρυσάφι γιὰ τὸν Ὀδυσσεά καί θέλησαν νὰ τὸ ἰδοῦν.

Δὲν ἄκουσαν τὸν Ὀδυσσεά πού τοὺς εἶχε εἰπῆ νὰ μὴν τὸ πειράξουν, γιατί θὰ πάθουν κακό.

Μόλις ἀποκοιμήθηκε, ἔλυσαν τὸ ἄσκι. Μὲ μιᾶς ὄρμησαν ἔξω ὄλοι οἱ ἄνεμοι καί σηκώθηκε μεγάλη θαλασσοταραχὴ. Τὰ καράβια χόρευαν σὰν καρδύτσουφλα, κι ἀντὶ νὰ πᾶνε πρὸς τὴν Ἰθάκη, τὰ κύματα τὰ ἔσπρωξαν πάλι πρὸς τὸ νησί τοῦ Αἰόλου.

Ὅταν σηκώθηκε ὁ Ὀδυσσεύς, τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Τί νὰ κάμη τώρα; Βγήκε πάλι στὸ νησί καί παρακάλεσε γονατιστὸς τὸ θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Μὰ ὁ Αἴολος τοὺς ἔδιωξε.

—Δὲ θέλω νὰ σᾶς ξαναδῶ, τοὺς εἶπε. Φαίνεται πὼς οἱ θεοὶ σᾶς μισοῦν.

Ἀπελπισμένοι, ὁ Ὀδυσσεύς καί οἱ σύντροφοί του, ξανοίχτηκαν πάλι στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος...

6. Στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων

Ὑστερα ἀπὸ ἕξι μερόνυχτα, μὲ ἄγρια φουρτούνα, ὁ Ὀδυσσεύς καί οἱ σύντροφοί του ἔφθασαν σ' ἓνα ἄγνωστο νησί.

Οἱ σύντροφοί του προχώρησαν κι ἀγκυροβόλησαν τὰ καράβια τους μέσα στὸ ἀπάνεμο λιμάνι τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔδωσε τὸ καράβι του στ' ἀνοιχτὰ τοῦ λιμανιοῦ κι ἔστειλε τρεῖς συντρόφους του, νὰ ἰδοῦν τί λογιῆς ἄνθρωποι κατοικοῦσαν στὸ νησί.

Κοιτάζοντας ἀπὸ μακριά, δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ καπνοὺς, πού ἀνέβαιναν στὸν οὐρανό.

Ὅταν οἱ τρεῖς σύντροφοί τοῦ Ὀδυσσεά ἔφθασαν στήν πόλη, τράβηξαν γιὰ τὸ παλάτι.

Μόλις εἶδαν τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, τρόμαξαν. Ἦσαν κάτι

ἄνθρωποι μὲ γιγάντιο σῶμα, γυμνοὶ καὶ ἄσχημοι· Λαιστρυγόνες τοὺς ἔλεγαν.

Οἱ ἀγριάνθρωποι αὐτοί, μόλις εἶδαν τοὺς τρεῖς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς ὀδήγησαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε κι ὁ βασιλιάς τους, ποὺ ἦταν ἓνας ἀπαίσιος ἀγριάνθρωπος. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεά ἄρχισαν νὰ τοῦ λένε ποιοὶ εἶναι καὶ τί ἠθελαν. Δὲν πρόφθασαν νὰ τελειώσουν τὰ λόγια τους κι ὁ βασιλιάς τῶν ἀγριανθρώπων, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, ἔπιασε ἓνα ἀπὸ τοὺς τρεῖς, τὸν σκότωσε κι ἄρχισε νὰ τὸν τρώῃ.

Οἱ ἄλλοι δύο, εὐτυχῶς, γλύτωσαν καὶ τρέχοντας ἔφθασαν στὰ καράβια.

Ὁ βασιλιάς τῶν Λαιστρυγόνων μὲ βροντερῆ φωνὴ κάλεσε ὅλους τοὺς ἀγριανθρώπους νὰ μαζευτοῦν στὸ λιμάνι.

Σὲ λίγο ἔφθασαν πάρα πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ρίχτηκαν στὰ καράβια. Σκότωσαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔπιασαν ζωντανούς.

Ἔτσι ὅλα τὰ καράβια ποὺ μπήκαν στὸ λιμάνι πιάστηκαν.

Μόνον τὸ καράβι τοῦ Ὀδυσσεά σώθηκε, μαζὶ μὲ λίγους συντρόφους του.

χ

7. Στὸ νησί τῆς μάγισσας θεᾶς Κίρκης

Ἔστερα ἀπ' ὅσα ἔπαθαν στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων, ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τοὺς λίγους συντρόφους του τράβηξαν γρήγορα κουπί κι ἀπομακρύνθηκαν.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἔφθασαν στὸ νησί τῆς θεᾶς **Κίρκης**. Βγῆκαν στὴν παραλία καὶ κοίταζαν τὸ ὄμορφο καὶ δασωμένο νησί. Ἄνέβηκαν σὲ κάποιο κοντινὸ λόφο, μὰ δὲ διέκριναν τίποτε. Τί νὰ κάνουν;

Μήπως πάθουν κι ἐδῶ τὰ ἴδια, ποὺ ἔπαθαν στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων; Ἀπὸ φόβο μὴ χαθοῦν ὅλοι, χωρίστηκαν σὲ δύο ὁμάδες κι ἔριξαν κλῆρο. Ἡ ὁμάδα ποὺ κληρώθηκε, μὲ ἀρχηγὸ τὸν **Εὐρύλοχο**, βράδισε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

Σὲ λίγο ἔφθασαν μπροστὰ σ' ἓνα ὀλόλευκο παλάτι, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα σ' ἀνθισμένους κήπους.

Γύρω του κυκλοφοροῦσαν λύκοι, λιοντάρια κι ἄλλα ἄγρια ζῶα, ποὺ μαγεμένα ἀπὸ τὴ θεὰ Κίρκη δὲν πείραζαν κανένα.

Στὸ παλάτι αὐτὸ κατοικοῦσε ἡ μάγισσα θεὰ Κίρκη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὕφαινε στὸν ἀργαλειὸ καὶ γλυκοτραγουδοῦσε.

Ἡ θεὰ τοὺς καλοδέχτηκε καὶ τοὺς ἔστρωσε πλούσιο τραπέζι. Μέσα ὅμως στὰ φαγητά της εἶχε ρίξει μαγικὰ βότανα. Σὰν ἔφαγαν τοὺς ἄγγιξε μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της, τοὺς μεταμόρφωσε σὲ χοίρους καὶ τοὺς ἔκλεισε στὸ χοιροστάσιο.

Ὁ Εὐρύλοχος δὲν μπῆκε στὸ παλάτι κι ὅταν εἶδε τοὺς συντρόφους του μεταμορφωμένους σὲ χοίρους, ἔτρεξε γρήγορα στὸ καράβι.

Μόλις τ' ἄκουσε ὁ Ὀδυσσεάς, ζώστηκε τὸ σπαθὶ του καὶ τράβηξε μόνος γιὰ τὸ παλάτι τῆς Κίρκης.

Στὸ δρόμο τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Ἐρμῆς καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάρε αὐτὸ τὸ βότανο, γιὰ νὰ μὴν σὲ πιάνουν τὰ μάγια τῆς Κίρκης, κι ἄκουσε τι ἄλλο θὰ κάνης : Ὅταν ἡ θεὰ σηκώσῃ τὸ ραβδί της νὰ σὲ κάμῃ χοῖρο, νὰ τραβήξῃς τὸ σπαθὶ σου καὶ νὰ κάμῃς πὼς θὰ τὴ σκοτώσῃς. Αὐτὴ τότε θὰ φοβηθῇ καὶ θὰ κάμῃ ὅ,τι θελήσῃς.

Προχώρησε ὁ Ὀδυσσεάς κι ἔφθασε στὸ παλάτι. Ἡ Κίρκη τὸν καλοδέχτηκε καὶ τοῦ ἔστρωσε βασιλικὸ τραπέζι. Ὅταν ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καὶ εἶδε πὼς δὲν ἔπιαναν τὰ μάγια της, σήκωσε τὸ μαγικὸ ραβδί της νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

Δὲ χάνει καιρὸ ὁ Ὀδυσσεάς καὶ ἀμέσως τραβάει τὸ σπαθὶ του. Ἡ Κίρκη φοβήθηκε κι ἔβαλε τίς φωνές. Γονάτισε μπροστά του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὴ σκοτώσῃ.

Ὁ Ὀδυσσεάς τῆς εἶπε τότε νὰ τοῦ κάμῃ τὸν ὄρκο τῶν θεῶν, ὅτι δὲν θὰ τὸν πειράξῃ καὶ ὅτι θὰ ξανακάμῃ τοὺς συντρόφους του πάλι ἀνθρώπους.

Ἡ Κίρκη ὀρκίστηκε κι ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ Ὀδυσσεάς. Ὑστερα κάλεσαν κοντὰ τους καὶ τοὺς συντρόφους, πού ἦσαν στὸ καράβι κι ἔμειναν στὸ νησί της ἕνα ὀλόκληρο χρόνο.

Στὸ τέλος ὁμοῦς βαρέθηκαν καὶ ἤθελαν νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Ὁ Ὀδυσσεάς παρακάλεσε τὴν Κίρκη νὰ τοὺς βοηθήσῃ κι ἐκεῖνη τὸν συμβούλεψε νὰ κατέβῃ πρῶτα στὸν Ἄδη καὶ νὰ ρωτήσῃ τὸ μάντη **Τειρεσία**.

Ἔτσι, ὁ Ὀδυσσεάς κατέβηκε καὶ στὸν Ἄδη κι ἔμαθε ἀπὸ τὸ μάντη Τειρεσία, τί ἔμελλε ἀκόμη νὰ πάθῃ, ὥσπου νὰ φτάσῃ στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα.

Ἡ Κίρκη τοὺς φόρτωσε μὲ τροφίμα καὶ πλούσια δῶρα καὶ κάποια ἡμέρα σήκωσαν πανιὰ καὶ ἄφησαν πίσω τους τὸ ὄμορφο νησί της.

8. Στὸ νησί τῶν Σειρήνων

Ἀφήνοντας τὸ νησί τῆς Κίρκης, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες διέκριναν ἕνα ἄλλο νησί. Ἦταν τὸ νησί τῶν Σειρήνων.

Σ' αὐτὸ κατοικοῦσαν οἱ Σειρήνες, πού ἦσαν πολὺ ὠραῖες γυ-

ναϊκες. Μόλις ἔβλεπαν κανένα πλοῖο νὰ περνᾷ κοντά τους, κατέβαιναν στὴν ἀκρογιαλιὰ κι ἄρχιζαν ἀμέσως τὸ γλυκὸ τραγουδι τους.

Τραγουδοῦσαν τόσο γλυκὰ καὶ τόσο ὁμορφα, πὺ ἔκαναν τὸν καθένα νὰ ξεχνᾷ καὶ γυναῖκα καὶ παιδι καὶ πατριδα. Τὸ μόνο πὺ ἤθελε, ἦταν νὰ βροῖσκειται κοντά τους καὶ νὰ τὶς ἀκούη.

Ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ ἤξερε αὐτὰ ἀπὸ τὸν Τειρεσία καὶ νὰ τὶ ἔκαμε, πρὶν νὰ φθάσουν κοντὰ στὸ νησί τῶν Σειρήνων.

Βούλωσε μὲ κερὶ τ' αὐτιὰ τῶν συντρόφων του καὶ κατόπιν τοὺς διέταξε νὰ τὸν δέσουν στὸ κατάρτι τοῦ καραβιοῦ. Ὑστερα τοὺς εἶπε :

— Ὅταν φθάσωμε κοντὰ στὸ νησί τῶν Σειρήνων καὶ σᾶς εἰπῶ νὰ μὲ λύσετε, ἐσεῖς νὰ μὲ δέσετε ἀκόμη πιὸ σφιχτά. Μόνο σὰν βρεθοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί, τότε νὰ μὲ λύσετε.

Σὲ λίγο τὸ καράβι ἔπλεε κοντὰ στὸ νησί τῶν Σειρήνων. Ἀμέσως, μόλις τὸ εἶδαν οἱ Σειρήνες, κατέβηκαν ὅλες στὴν ἀμμουδιά, κι ἄρχισαν: Ἄλλες ἔπαιζαν τὴ λύρα κι ἄλλες τραγουδοῦσαν τόσο γλυκὰ πὺ μάγευαν καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη. Μὰ οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεὺς δὲν ἄκουαν τίποτε. Κι ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς, μαγεμένος ἀπὸ τὴ γλυκεῖα φωνή τους, ζήτησε ἀπὸ τοὺς συντρόφους του μὲ νοήματα νὰ τὸν λύσουν, αὐτοὶ ὅμως τὸν ἔδεσαν ἀκόμη πιὸ σφιχτά.

Σὲ λίγο ἀπομακρύνθηκαν κι ἄφησαν πίσω τὸ νησί. ὅπου ζοῦσαν οἱ νεράιδες Σειρήνες μὲ τὴ μαγευτικὴ φωνή.

9. Ἡ Σκύλα καὶ ἡ Χάρυβδη

Ὅταν ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σειρήνων, ἔλυσαν τὸν Ὀδυσσεὰ κι ἔβγαλαν τὸ κερὶ ἀπὸ τὰ αὐτιά τους.

Ἀπὸ μακριὰ διέκριναν ἓνα στενὸ, ποῦ ἔπρεπε νὰ περάσουν.

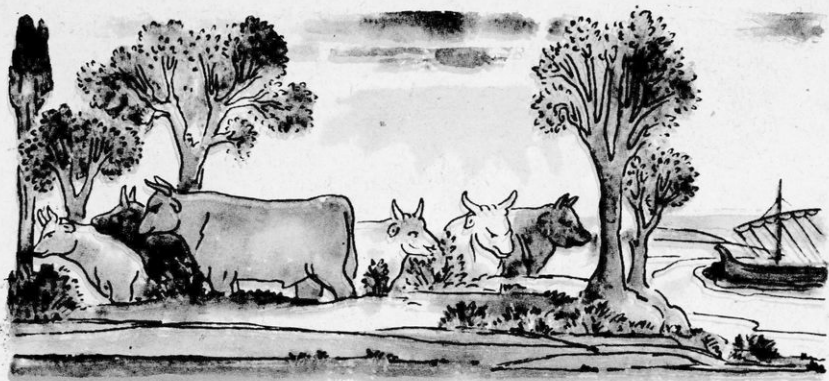
Τότε θυμήθηκε ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ λόγια τοῦ μάντη καὶ κατάλαβε πὼς ἔφθασαν στὸ στενὸ τῆς **Σκύλας** καὶ τῆς **Χάρυβδης**. Ἀμέσως εἰδοποίησε τοὺς συντρόφους του γιὰ τὸν κίνδυνο ποῦ θὰ περάσουν, ἀλλὰ τοὺς εἶπε νὰ ἔχου θάρρος καὶ νὰ τραβοῦν γρήγορα κουπί. Σὲ λίγο θὰ ἔμπαιναν στὴ στενὴ θάλασσα, ποῦ ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὀρθώνονταν ἀπόκρημνοι καὶ γυμνοὶ βράχοι.

Ἀπὸ τὸν ἓνα βράχο ἦταν ἡ Σκύλα κι ἀπὸ τὸν ἄλλο ἡ Χάρυβδη.

Ἡ σκύλα ἦταν ἓνα τεράστιο σκυλί, μὲ ἕξι μεγάλα στόματα, ποῦ εἶχαν τρομερὰ δόντια. Ἡ Χάρυβδη ἦταν ἓνα μεγάλο θηρίο, μὲ πολὺ μεγάλο στόμα. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ρουφοῦσε τὴ θάλασσα καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ξεροῦσε μὲ πολὺ θόρυβο. Ἄλλοίμονο στὸ πλοῖο ποῦ θὰ περνοῦσε τὴ στιγμή αὐτή. Μποροῦσε νὰ τὸ ρουφήξει ὀλόκληρο, ἢ νὰ τὸ καταστρέψει ὅταν ξεροῦσε.

Ἔτσι ὅλη ἡ προσοχή τους ἦταν νὰ φυλαχτοῦν ἀπὸ τὴ Χάρυβδη καὶ τραβοῦσαν γρήγορα κουπί. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ τρέμοντας κοίταζαν ὅλοι πρὸς τὴ Χάρυβδη, ἄπλωσε ἡ Σκύλα καὶ ἄρπαξε ἕξι ἀπὸ τοὺς συντρόφους των. Ὅλοι πάγωσαν ἀπὸ τὸ φόβο τους, βλέποντας τοὺς συντρόφους των νὰ σπαράζουσαν στὰ δόντια τῆς Σκύλας.

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα κατόρθωσαν νὰ περάσουν τὸ στενὸ καὶ ἔτσι νὰ γλιτώσουν ἀπὸ τὸ μεγάλο κίνδυνο.

10. Στὸ νησί τοῦ "Ἡλίου

Ἄφου γλίτωσαν ἀπὸ τῆ Σκύλα καὶ τῆ Χάρυβδη, ἔπλεαν στ' ἀνοιχτὸ πέλαγος. Δὲν εἶχαν πολὺ ξεμακρύνει, ὅταν φάνηκε μακριὰ στὴ θάλασσα ἓνα ἄλλο νησί. Ὁ Ὀδυσσεὺς κατάλαβε ποιὸ ἦταν, γι' αὐτὸ κάλεσε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ νησί; Εἶναι τὸ νησί τοῦ "Ἡλίου. Ἐπάνω σ' αὐτὸ βόσκουν οἱ ὠραιότερες καὶ παχύτερες ἀγελάδες τοῦ κόσμου. Ὅταν φθάσωμε ἐκεῖ, θέλω νὰ δώσετε τὸ λόγο σας, πὼς δὲ θὰ τις πειράξετε. Ἄν δὲ μὲ ἀκούσετε, θὰ πάθωμε μεγάλο κακὸ.

Σὲ λίγο ἄραξαν στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ βγήκαν στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Κάθισαν ἀρκετὲς ἡμέρες ἐκεῖ, γιὰτὶ δὲ φυσοῦσε πρῶτος ἄνεμος. Κάποια μέρα ὁ Ὀδυσσεὺς βγήκε περίπατο στὸ νησί. Οἱ σύντροφοί του ξέχασαν τὰ λόγια του καὶ βλέποντας τις ὀλόπαχες ἀγελάδες, δὲν κρατήθηκαν. Ἐπιασαν μερικὲς ἀπ' αὐτές, τις ἔσφαξαν καὶ ἄναψαν φωτιὰ νὰ τις ψήσουν.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ εἶδε τις σφαγμένες ἀγελάδες θύμωσε πάρα πολὺ. Μὰ τί νὰ κάμη; Τὸ κακὸ πιά εἶχε γίνει.

Τὴν ἄλλη μέρα μπήκαν στὸ καράβι καὶ ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος. Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ καὶ ξέσπασε μεγάλη φουρτούνα. Βουνὰ τὰ κύματα, ὁ ἄνεμος πολὺ δυνατός. Ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ Ἡλίου ἔπεσε ὅλη ἐπάνω τους.

Ἐνας κεραυνὸς συνέτριψε τὸ κατάρτι καὶ ἔκοψε τὸ καράβι στὰ δύο.

Ὅλοι πνίγηκαν. Ἐνας μόνον ἔμεινε παλεύοντας μὲ τὰ κύματα, ὁ Ὀδυσσεὺς.

11. Στὸ νησί τῆς θεᾶς Καλυψῶς

Ἐννιά ὀλόκληρα μερόνυχτα χαροπάλευε ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὰ ἀγριεμένα κύματα. Ἐπιτέλους διέκρινε κάποιο νησί. Ἀμέσως κατάλαβε, ὅτι ἦταν τὸ νησί τῆς θεᾶς **Καλυψῶς**.

Κολυμπώντας μὲ πολὺ κόπο, τράβηξε κατὰ ᾄκει. Κατάκοπος, πεινασμένος καὶ διψασμένος ὅπως ἦταν, ξάπλωσε στὴν ἀμμουδιά, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ συνέλθῃ.

Ὑστερα σηκώθηκε καὶ κοίταξε γύρω. Ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ ὄμορφα τοπία, μὲ τὰ πυκνὰ δάση καὶ τὰ γάργαρα νερὰ ζοῦσε ὀλομόναχη ἡ θεὰ Καλυψώ. Στὸ βάθος, ἐπάνω σ' ἓνα πυκνόφυτο λόφο, ὑψωνόταν τὸ παλάτι τῆς. Ἀμέσως τράβηξε κατὰ ᾄκει.

Ὅταν ἔμαθε ἡ θεὰ ποῖος ἦταν ὁ ὄμορφος καὶ γεροδεμένος ἄνδρας, τὸν δέχτηκε μὲ πολλὴ χαρὰ.

—Μεῖνε ἐδῶ, τοῦ εἶπε, θεόμορφε, Ὀδυσσεύ, καὶ θὰ ἔχῃς ὅ,τι ζητήσῃ ἡ ψυχὴ σου.

Κι ἔμεινε πράγματι ἐκεῖ ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Ἡ θεὰ τοῦ χάρισε κάθε εὐτυχία. Κι ὅμως ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Ἡ σκέψη του πάντα πετοῦσε στὴν πατρίδα του. Ὁρεσ καθόταν στὴν ἀκρογιαλιά καὶ κοίταζε μακριὰ στὸ πέλαγος. Μὰ δὲν ἔβλεπε τὸ νησί του καὶ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὡσπὸν μιὰ μέρα δὲ βάσταξε καὶ εἶπε στὴ θεά:

—Θέλω νὰ φύγω. Ἔστω καὶ καπνὸ νὰ ἰδῶ ἀπὸ μακριὰ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ τζάκια τῶν σπιτιῶν τῆς Ἰθάκῃς κι ἄς πεθάνω.

Ἡ θεὰ μὲ πολλὴ λύπη σεβάστηκε τὸν πόνο του καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγη. Ἐφτιαξε μόνος του μιὰ σχεδία μὲ κορμούς δέντρων καὶ ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος.

Σὲ λίγο τὸν ἐπίασε πάλι τρικυμία καὶ ἡ σχεδία του κομματιάστηκε. Ἔτσι βρέθηκε πάλι στὴ θάλασσα, ἀβοήθητος καὶ μέρες ὀλόκληρες παράδερνε μὲ τ' ἄγρια κύματα.

12. Στὸ νησί τῶν Φαιάκων

Τρεῖς μέρες παράδερνε μὲ τ' ἄγρια κύματα ὁ Ὀδυσσεύς. Κατάκοπος καὶ ἀπελπισμένος σὲ κάποια στιγμή εἶδε μακριὰ κάποια ξηρά. Ἔβαλε ὅλη τὴ δύναμή του καὶ κολυμπώντας γερά, ἐφθασε μισοπεθαμένος καὶ ξάπλωσε στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἦταν πτόμα σωστὸ ἀπὸ τὴν κούραση, τὴν ἀγρύπνια, τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα. Ὅταν συνῆλθε λίγο εἶδε πὼς κοντὰ του ἦταν ἓνα μικρὸ ποτάμι. Σύρθηκε ὡς ἐκεῖ καί, ἀφοῦ ἤπιε νερό, ξάπλωσε πάλιν σὲ κάτι ξερὰ φύλλα καὶ ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

Πόσο κοιμήθηκε καὶ αὐτὸς δὲν ἤξαιρε. Σὲ κάποια στιγμή, πού ὁ ἥλιος ἦταν ψηλά, τὸν ξύπνησαν γέλια καὶ φωνές. Ἀνασηκώνεται καὶ βλέπει κοντὰ στὴν ἀκροποταμιὰ μερικὲς ὄμορφες κοπέλλες.

Ἦταν ἡ βασιλοπούλα **Ναυσικᾶ**, πού ἦλθε μὲ τὶς δοῦλες τῆς νὰ πλύνῃ τὰ προικιά τῆς στὸ ποτάμι.

Πὼς νὰ φανερωθῇ ὁμως, πού ἦταν ὀλόγυμνος;

Σηκώνεται σιγὰ - σιγὰ, κόβει ἓνα πυκνόφυλλο κλαδί, σκεπάζει ὅπως - ὅπως τὴ γύμνια του καὶ πλησιάζει τὶς κοπέλλες. Νησιτικός, κουρασμένος καὶ κακοπαθημένος ὅπως ἦταν, φαινόταν σὰν ἀγριάνθρωπος.

Γι' αὐτό, μόλις τὸν ἀντίκρυσαν οἱ κοπέλλες, ἔβαλαν τὶς φωνές καὶ ἔτρεξαν φοβισμένες. Μόνο μιὰ, ἡ ὀμορφότερη, δὲν ἔφυγε καὶ στάθηκε στὴ θέση της. Ὁ Ὀδυσσεύς τὴν πλησίασε, γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ θλιμμένη φωνή:

— Σὲ προσκυνῶ, καλὴ κόρη, καὶ σοῦ εὐχομαι κάθε εὐτυχία στὴ ζωὴ σου. Δὲν ξαίρω ποιά εἶσαι, ἀλλὰ μοιάζεις περισσότερο μὲ θεά, παρὰ μὲ θνητὴ γυναίκα. Ἄν πάλι εἶσαι θνητὴ, μακαρίζω τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τ' ἀδελφία, πού καμαρώνουν τέτοια ὀμορφιά. Χρόνια καὶ χρόνια μὲ δέρνουν τὰ κύματα καὶ εἶναι θαῦμα πὼς γλύτωσα ὡς τὰ σήμερα. Σὲ παρακαλῶ θερμά, βοήθησέ με καὶ δός μου ἓνα ροῦχο νὰ κρύψω τὴ γύμνια μου...

—Ξένε, τοῦ ἀπαντάει ἡ Ναυσικᾶ, μὴ φοβᾶσαι πιά. Βρίσκεσαι στὸ φιλόξενο νησί τῶν Φαιάκων καὶ ὁ πατέρας μου, ὁ βασιλιάς **Ἄλκίνοος**, θὰ σὲ βοηθήσει.

Ἄμέσως διάταξε τὶς δούλες τῆς νὰ τοῦ δώσουν ροῦχα νὰ ντυθῆ καὶ ὕστερα ἡ ἴδια τὸν κάλεσε νὰ φάη ἀπὸ τὸ φαγητό τους. Τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ μάζεψαν τὰ πλυμένα ροῦχα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ παλάτι.

Μπροστὰ πῆγαινε ἡ Ναυσικᾶ, ἐπάνω σὲ χρυσοστόλιστο ἄρμα καὶ πίσω ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὶς δούλες τῆς.

Ὅταν ἔφθασαν μπροστὰ στὸ παλάτι, ἡ Ναυσικᾶ μπῆκε μέσα καὶ μίλησε στὸν πατέρα τῆς καὶ τὴ μητέρα τῆς γιὰ τὸν ξένο.

Ὁ Ὀδυσσεύς κοίταζε τὸ παλάτι καὶ τὸ θαύμαζε. Ὁλόκληρο ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο καὶ οἱ πόρτες του ἦσαν δουλεμένες μὲ ἀσήμι καὶ χρυσάφι.

Σὲ λίγο τὸν φώναξαν μέσα καὶ τὸν ὀδήγησαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποῦ δέχονταν τοὺς ξένους.

Γύρω στ' ὀλόχρυσο τραπέζι κάθονταν ὁ βασιλιάς **Ἄλκίνοος**, ἡ βασίλισσα **Ἀρήτη** καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Φαιάκων.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς βασίλισσας, τῆς διηγήθηκε τὰ βάσανά του καὶ παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Ὅλοι συμπόνεσαν τὸν Ὀδυσσεύα καὶ τὸν βεβαίωσαν πὼς θὰ τὸν βοηθήσουν.

13. Ἡ φιλοξενία τοῦ Ὀδυσσεά στό Παλάτι τῶν Φαιάκων

Ὁ Ὀδυσσεάς ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸ φιλοξενούμενος στὸ παλάτι, ὅπου ξεκουράστηκε καὶ συνήλθε.

Ὁ βασιλιάς τῶν Φαιάκων Ἀλκίνοος, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν Ὀδυσσεά, ὀργάνωσε ἀγῶνες καὶ συμπόσια. Στούς ἀγῶνες ἔλαβε μέρος κι ὁ Ὀδυσσεάς καὶ νίκησε σὲ πολλὰ ἀγωνίσματα.

Γιὰ τὶς νίκες του αὐτὲς ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος ἔκαμε ἓνα μεγάλο συμπόσιο καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς ἄρχοντες τῶν Φαιάκων.

Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καλά, τὸ ἔριξαν στὸ γλέντι. Στὸ τραπέζι ἦταν κι ὁ τυφλὸς μουσικὸς **Δημόδοκος**, ποὺ τοὺς διασκέδαζε μὲ τὴ λύρα του καὶ τὸ τραγούδι του.

Σὲ κάποια στιγμή ὁ Ἀλκίνοος τοῦ εἶπε νὰ τοὺς τραγουδήσῃ κάτι ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Τροίας. Κι ὁ τυφλὸς Δημόδοκος ἄρχισε νὰ παίξῃ τὴ λύρα του καὶ μὲ τὴ γλυκιὰ φωνή του νὰ τραγουδάῃ τὰ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων. Τραγούδησε γιὰ τὸ θυμὸ καὶ τὴν παλικαριά τοῦ Ἀχιλλέα, γιὰ τὸν Δούρειο ἵππο καὶ γιὰ τὸν πολυμήχανο Ὀδυσσεά.

Ὅλοι παρακολουθοῦσαν μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ συγκίνηση. Μόνον ὁ Ὀδυσσεάς φαινόταν λυπημένος. Κι ὅταν ὁ Δημόδοκος ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ καὶ τὰ δικά του κατορθώματα, δὲν κρατήθηκε ἄλλο καὶ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

Ὅλοι ξαφνιάστηκαν καὶ γύρισαν τὰ μάτια τους πρὸς τὸν Ὀδυσσεά. Σὰν τί τάχα νὰ ἔπαθε ὁ Ξένος; Ποιὲς θύμησες τὸν ἔκαμαν νὰ δακρύσῃ;

Ὅταν τελείωσε τὸ ὠραῖο τραγούδι, ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος εἶπε:

— Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Δημόδοκος ἄρχισε τὰ τραγούδια τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὁ Ξένος μας μελαγχόλησε καὶ στὸ τέλος ἐδάκρυσε. Τάχα, σὰν τί νὰ τοῦ συμβαίνει; Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ μαθαίναμε.

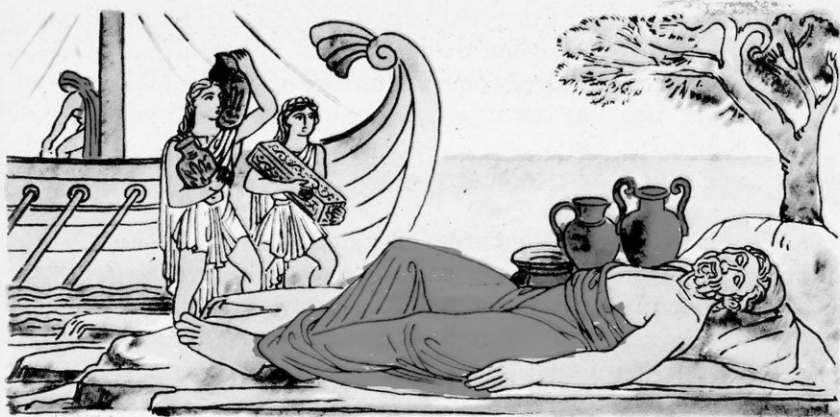
Ὁ Ὀδυσσεάς δὲν κρατήθηκε πιά. Ἦταν ἄλλωστε καιρὸς νὰ τοὺς εἰπῇ ποιὸς ἦταν καὶ νὰ τοὺς διηγηθῇ τὰ βάσανά του.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἄρχισε, οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἀκούσαν καὶ οἱ προσκεκλημένοι κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Πόσες ὥρες κράτησε ἡ διηγησή του, κανεὶς δὲν κατάλαβε.

Ὅλοι τὸν ἄκουαν μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ συμπόνια. Κι ὅταν τελείωσε, τὰ μάτια ὅλων ἦσαν δακρυσμένα.

14. Οἱ Φαίακες στέλνουν τὸν Ὀδυσσεά στὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκη

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Φαιάκων ἄρ-
χισαν νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ὀδυσσεά. Τοῦ ἐτοίμασαν
ἓνα ὠραῖο καὶ γερὸ καράβι καὶ τοῦ διάλεξαν γιὰ ναῦτες τὰ καλύ-
τερα παλικάρια τους.

Ὅλοι οἱ ἄρχοντες τοῦ χάρισαν πλούσια δῶρα: Ὁ βασιλιάς Ἀλ-
κίνοος τοῦ πρόσφερε ἓνα ὀλόχρυσο ποτήρι, ἡ βασίλισσα Ἀρήτη ἓνα
ὀλοκέντητο χιτῶνα καὶ ἡ Ναυσικᾶ μιὰ κόκκινη βασιλικὴ γλαμύδα.

Ἀφοῦ ἐτοιμάστηκαν ὅλα, τὸν ξεπροβόδησαν ὡς τὸ λιμάνι, μὲ
χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια.

Ὁ Ὀδυσσεάς τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ τοὺς εὐχαρίστησε ὅλους
καὶ προπάντων τὸ βασιλιά, τὴ βασίλισσα καὶ τὴ Ναυσικᾶ.

Ὑστερα σήκωσαν πανιά κι ἄφησαν πίσω τὸ νησι τῶν Φαιά-
κων, τὴ σημερινὴ Κέρκυρα. Τὸ καράβι μὲ πρῖμο ἄνεμο, ἔπλεε
πρὸς τὰ νότια, πρὸς τὴν Ἰθάκη.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἥσυχη καὶ καταγάλανη. Οἱ θεοὶ ἀποφάσισαν
τὴν ἐπιστροφή του. Ἀρκετὰ ἦσαν τὰ βάρσανα πού πέρασε. Τώρα
πιὰ θὰ γύριζε στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα.

Εὐχαριστημένος ὁ Ὀδυσσεάς, ἔριχνε τὴ ματιὰ του στὸ πέλα-
γος καὶ λαχταροῦσε νὰ ἰδῆ τὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκη. Μὰ σὲ
λίγο γλυκὸς ὕπνος τοῦ ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του.

Κοιμόταν ακόμη, όταν ἔφθασαν σὲ κάποιο λιμάνι τῆς Ἰθάκης. Οἱ ναῦτες ἔβγαλαν τὰ δῶρα στὴν ξηρὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσουν, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἄφησαν ἀπαλὰ στὴν ἀμμουδιά.

Ἔστερα σήκωσαν πανιὰ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ νησί τους. X

15. Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν πατρίδα του

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ὀδυσσεύς, τὸ καρὰβι τῶν Φαιάκων δὲν φαίνονταν πιά. Σηκώθηκε καὶ κοίταξε γύρω του, μὰ ἡ καταχνιὰ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ διακρίνη καλά. Ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπε τίποτε δὲν ἀναγνώριζε.

— Ἀχ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Μὲ γέλασαν οἱ Φαίακες. Ποιὸς ξέρει σὲ πῶς ἀγνώστο νησί μὲ ἄφησαν!

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τίς σκέψεις, νὰ καὶ τοῦ παρουσιάζεται μπροστά του ἡ θεὰ Ἀθηναῖα.

«Μὴν ἀνησυχῆς, Ὀδυσσεύς, τοῦ λέγει. Βρίσκεσαι στὴν πατρίδα σου τὴν Ἰθάκη, πού ἔχει πλούσιες σοδειὲς καὶ τρέφει πρόβατα, γίδια καὶ χοίρους. Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε πού ἔφυγες καὶ δὲ θυμᾶσαι καλά. Νὰ τὸ βουνὸ Νήρυτο, νὰ τὸ λιμάνι, νὰ οἱ βράχοι καὶ τὰ ψηλὰ δέντρα. Τὰ γνωρίζεις τώρα;

«Ἡ γυναίκα σου, ἡ Πηνελόπη, σοῦ μένει πιστὴ καὶ σὲ περιμένει. Οἱ ἄρχοντες ὅμως τῆς Ἰθάκης τῆς λένε πὼς πέθανες καὶ τῆς ζητοῦν νὰ παντρευτῆ ἕναν ἀπὸ αὐτούς. Γι' αὐτὸ μαζεύτηκαν ὅλοι στὸ παλάτι σου καὶ τρῶνε καὶ γλεντοῦν τὸ βίό σου.

»Μὰ ἡ γυναίκα σου δὲ θέλει νὰ πιστέψῃ πὼς χάθηκες. Κάθε μέρα ὑφαίνει στὸν ἀργαλειό της καί, ὅταν τὴν στενοχωροῦν, τοὺς λέγει: «Κάμετε ὑπομονή, καὶ ὅταν τελειώσω τὸ ὑφάδι μου, θὰ διαλέξω ἕναν γι' ἄνδρα μου». Ἀλλὰ τὸ ὑφάδι δὲν τελειώνει ποτέ. Γιατὶ ὅσο ὑφαίνει τὴν ἡμέρα, τὸ ξηλώνει τὴ νύχτα.

»Ὁ γιὸς σου, ὁ Τηλέμαχος, ἔγινε γερὸ παλικᾶρι καὶ γυρίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὴν Ἑλλάδα, μὴπως μάθῃ τίποτε γιὰ σένα. Δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τοὺς ἄρχοντες νὰ κάθονται στὸ παλάτι, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς διώξῃ μόνος του. Γι' αὐτὸ πικραίνεται πολὺ ἡ καρδιά του»

Ἔστερα ἡ Ἀθηναῖα τὸν συμβούλεψε, πὼς νὰ πάῃ νὰ βρῆ πρῶτα τὸν πιστό του βοσκὸ Εὐμαιο. Πὼς νὰ φανερωθῆ στὸ γιὸ τοῦ τὸν Τηλέμαχο καὶ πὼς καὶ οἱ δυὸ μαζὶ νὰ καθαρίσουν τὸ παλάτι ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες.

Ὁ Ὀδυσσεύς εὐχαρίστησε τὴ θεὰ Ἀθηναῖα καὶ ἐκεῖνη τὸν χτύπησε μὲ τὸ ραβδί της καὶ τὸν ἔκαμε ἕνα γέρο ζητιάνο.

16. Ὁ Ὀδυσσεύς φανε- ρῶνεται στὸν Τηλέμαχο

Ντυμένος σὰ ζητιάνος, ὁ Ὀδυσσεύς, ξεκίνησε γιὰ τὰ μαντριά του, ὅπου ἔμενε ὁ καλὸς καὶ πιστὸς του βοσκός, ὁ Εὐμαιος.

Ὁ γέρο - Εὐμαιοὺς τὸν καλοδέχτηκε καὶ τὸν ἐπῆρε μέσα στὴν καλύβα. Τοῦ ἔστρωσε νὰ φάη κι ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ, ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται.

Συζητώντας ὁ Εὐμαιοὺς τοῦ μίλησε γιὰ τὸν βασιλιά του, τὸν Ὀδυσσεύα, ποῦ λείπει εἴκοσι χρόνια στὰ ξένα καὶ κανένας δὲν ξαίρει ἂν ζῆ ἢ ἂν πέθανε. Ὑστερα τοῦ μίλησε γιὰ τοὺς μνηστήρες, ποῦ κάθονται στὸ παλάτι καὶ τρῶνε τὴν περιουσία του.

Ὁ Ὀδυσσεύς, χωρὶς νὰ τοῦ φανερωθῆ, τοῦ ἀπάντησε πὼς τὸ ἀφεντικό του θὰ γυρίσῃ γρήγορα.

Ὁ χοιροβοσκὸς χάρηκε γιὰ τὰ λόγια τοῦ ξένου καὶ δὲν ἤξαιρε πὼς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, γιὰ τίς πληροφορίες του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦλθε στὰ μαντριά ὁ Τηλέμαχος, ποῦ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ταξίδι του στὴ Σπάρτη.

Ὁ Εὐμαιοὺς ἐπῆγε στὴ πόλη γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Πηνελόπη, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ γιουῦ της κι ἔτσι δόθηκε καιρὸς στὸν Ὀδυσσεύα νὰ φανερωθῆ στὸν Τηλέμαχο.

Πατέρας καὶ γιουὸς ἔπεσαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι ἔκλαψαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ διηγήθηκε τὰ βάσανά του καὶ τοῦ εἶπε τὸ σχέδιό του, γιὰ τὸ σκοτωμὸ τῶν μνηστήρων.

— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε ὁ Ὀδυσσεύς, ποῦ ἐμεῖς εἵμαστε δυὸ καὶ αὐτοὶ εἶναι πολλοί. Θὰ μᾶς βοηθήσουν ὁ Δίας καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Μόνο τὸ νοῦ σου, νὰ μὴ μάθῃ κανένας πὼς γύρισα. Οὔτε ἡ μητέρα σου, οὔτε ὁ παππούς σου, οὔτε ὁ πιστὸς μας Εὐμαιοὺς. Ἐγὼ θὰ σὲ εἰδοποιήσω, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα.

17. Ὁ Ὀδυσσεύς στὸ παλάτι

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Τηλέμαχος γύρισε στὸ παλάτι καὶ βρῆκε τὴ μητέρα του. Τῆς εἶπε τὰ νέα τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ τὴ βεβαίωσε, πὼς ἔμαθε θετικά, ὅτι ζῆ ὁ πατέρας του. Βρίσκεται, τῆς εἶπε, στὸ νησι τῆς Καλυψῶς καὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι κοντά τους.

Χάρηκε πολὺ ἡ Πηνελόπη κι ἔκλαψε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Τώρα καὶ νὰ πεθάνω, εἶπε, θὰ πάω εὐχαριστημένη.

Ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὸν Εὐμαιο ἔφθασαν κι αὐτοὶ σὲ λίγο στὸ παλάτι καὶ κουβεντιάζοντας στάθηκαν μπροστὰ στὴ μεγάλη πόρτα.

Ἐκεῖ παράμερα ἦταν ξαπλωμένο ἓνα γέρικο σκυλί, πού μόλις εἶδε τὸν Ὀδυσσεύ, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ στήλωσε τ' αὐτιά του.

Ἦταν ὁ **Ἄργος**, τὸ ἀγαπημένο σκυλί τοῦ Ὀδυσσεύ, πού σὰν ἔφυγε γιὰ τὴν Τροία, κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε πιά καὶ ζοῦσε ἄθλια στοὺς δρόμους, γεμάτο τσιμπούρια. Τώρα πού εἶδε τὸ ἀφεντικό του, τὸ γνώρισε κι ἔκαμε νὰ σηκωθῆ. Μὰ δὲ βρῆκε τὴ δύναμην νὰ τρέξῃ στὸν κύριό του.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἀναγνώρισε τὸ πιστὸ σκυλί του καὶ κόντεψε νὰ δακρῦσῃ. Κρατήθηκε ὅμως καὶ προχώρησε μέσα στὸ παλάτι.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα βρῆκε τοὺς μνηστήρες, τοὺς πλησίασε καὶ ζητοῦσε ἀπὸ καθέναν βοήθεια. Ἐκεῖνοι ἔτρωγαν κι ἔπιναν καὶ μό-

λις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ τὸν πειράζουν. Ἄλλος τοῦ ἔδινε ἕνα κόκαλο κι ἄλλος τὸν ἔσπρωγνε. Ἐνας μάλιστα τοῦ πέταξε ἕνα σκαμνί, πού τὸν χτύπησε στὴν πλάτη. Ὅλα ὁ Ὀδυσσεύς τὰ δέχτηκε μὲ ὑπομονή, γιατί δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα.

Τὸ βράδυ ὁ Ὀδυσσεύς παρουσιάστηκε στὴν Πηνελόπη. Ἡ βασίλισσα τὸν δέχτηκε μὲ καλοσύνη κι ἄς ἦταν κουρελής. Τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται κι ἂν ἤξαιρε τίποτε γιὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν Ὀδυσσεά.

— Ὁ ἄνδρας σας ζῆ, τῆς ἀπάντησε ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι κοντά σας. Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Τροία, ἔφθασε στὴν Κρήτη, τὴν πατρίδα μου, καὶ τώρα ταξιδεύει γιὰ ἐδῶ. Ὁ Ὀδυσσεύς εἶπε τάχα πὼς ἦταν Κρητικὸς.

Ἡ Πηνελόπη εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὰ λόγια τοῦ ξένου καὶ πρόσταξε τὶς δοῦλες της νὰ τὸν πλύνουν, νὰ τοῦ δώσουν καινούρια ροῦχα καὶ νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν ἀναπαντικὸ κρεβάτι.

Τῆ στιγμῇ ὅμως, πού ἡ γριά δοῦλα **Εὐρύκλεια** τοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια, εἶδε στὸ πόδι του μιὰ παλιὰ πληγή, πού τὴν εἶχε κάμει στὸν Ὀδυσσεά ἕνας ἀγριόχοιρος.

Ἀμέσως τὸν ἀναγνώρισε καὶ παρὰ λίγο νὰ βάλῃ τὶς φωνές. Ὁ Ὀδυσσεύς τῆς ἔκαμε νόημα νὰ μὴ μιλήσῃ καὶ τὴν ὄρκισε νὰ μὴν εἰπῆ σὲ κανέναν τίποτε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Πηνελόπη εἶπε στοὺς μνηστῆρες :

— Ἀποφάσισα νὰ πάρω ἕναν ἀπὸ σᾶς. Κι αὐτὸς θὰ εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ τεντώσῃ τὸ τόξο τοῦ Ὀδυσσεά καὶ θὰ περάσῃ τὸ βέλος ἀπὸ τὶς τρύπες δώδεκα τσεκουριῶν, στὴ γραμμῇ.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε, γιατί ἤξαιρε πὼς κανένας δὲ θὰ τὸ κατόρθωνε αὐτὸ κι ὕστερα κλείστηκε στὸ δωμάτιό της.

18. Ὁ Ὀδυσσεύς σκοτώνει τοὺς μνηστῆρες

Ὑστερα ἀπὸ ὅ,τι τοὺς εἶπε ἡ Πηνελόπη, οἱ μνηστῆρες πῆραν τὸ τόξο τοῦ Ὀδυσσεά κι ἄρχισαν νὰ τὸ δοκιμάζουν. Προσπάθησαν ὅλοι μὲ τὴ σειρά, μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τεντώσῃ τὸ φοβερὸ του τόξο.

Τότε ὁ Ὀδυσσεύς ζήτησε ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες νὰ δοκιμάσῃ κι αὐτός. Ὅλοι γέλασαν καὶ τοῦ τὸ ἔδωσαν. Μὰ τί νὰ ἰδοῦν! Ὅπως ὁ τεχνίτης στὸ τραγούδι καὶ στὴ λύρα τεντώνει εὐκολὰ τὶς χορδές του, ἔτσι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς τέντωσε τὸ μεγάλο τόξο.

Ἄφου σημάδεψε καλά, ἔριξε τὸ βέλος κι αὐτὸ πέρασε μὲ τὴ σειρά καὶ τὶς δώδεκα τρύπες τῶν τσεκουριῶν.

Οἱ μνηστῆρες τάχασαν καὶ στάθηκάν ἀμίλητοι. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀμέσως πέταξε τὰ κουρέλια του καὶ φώναξε τὸν Τηλέμαχο νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθὶ του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἄρχισε νὰ σημαδεύῃ ἕναν - ἕναν τοὺς μνηστῆρες μὲ τὸ τόξο του, ὥσπου σὲ λίγο τοὺς ξάπλωσε ὅλους κάτω νεκροῦς.

Ὑστερα ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκα του, μαζὶ μὲ τὸν Τηλέμαχο καὶ τῆς εἶπαν τὸ τί ἔγινε.

Ἡ Πηνελόπη δάκρυσε ἀπὸ χαρὰ. Καὶ ὅταν τῆς εἶπε κάποιον μυστικὸ, ποὺ μόνον οἱ δύο τους τὸ ἤξαιραν, ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκλαιγαν ὦρες καὶ οἱ δύο ἀπὸ χαρὰ, ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς κι ἀνταμώθηκαν πάλι, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια χωρισμό...

Ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς διηγῆθηκε τὰ βάσανά του καὶ αὐτὴ τοῦ μίλησε γιὰ τὰ δικά της.

Μὰ τώρα ὅλα πέρασαν καὶ ἡ εὐτυχία ξαναγύρισε στὸ παλάτι τους...

19. Ὁ Ὀδυσσεύς συναντιέται μὲ τὸν πατέρα του, τὸ γέρο-Λαέρτη

Μὲ τὸ σκότωμα τῶν μνηστήρων ὁ Ὀδυσσεύς ξανάφερε τὴν τάξιν στὸ παλάτι καὶ στὸ βασιλείο του.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆρε τὴ βασίλισσα καὶ ξεκίνησε νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα του, τὸ γέρο-Λαέρτη.

Ὁ γέρο-Λαέρτης, ἀφοῦ ἀπόκαμε νὰ περιμένῃ τὸ γιό του καὶ δὲν ἄντεχε πλέον νὰ βλέπῃ τοὺς μνηστῆρες, νὰ σπαταλοῦν τὴν περιουσία του, ἀποτραβήχτηκε στὰ κτήματα.

Ὅταν ἔφθασε ὁ Ὀδυσσεύς, τὸν βρῆκε στὸ λαχανόκηπο, ὅπου σκάλιζε ἓνα δέντρο. Τὰ πολλὰ χρόνια εἶχαν ἀσπρίσει τὸ γέρο-Λαέρτη καὶ τὰ πολλὰ βάσανα τὸν εἶχαν μαραζώσει. Ἦταν ἀδύνατος, ἀπεριποίητος καὶ μόλις στεκόταν στὰ πόδια του.

Ὁ Ὀδυσσεύς δὲν τοῦ φανερώθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τοῦ εἶπε πὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ πὼς εἶχε συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Ὀδυσσεά.

Ὅταν, ὅμως, εἶδε τὸ γέρο-πατέρα του νὰ εἶναι τόσο λυπημένος καὶ νὰ μὴν πιστεύῃ πὼς ζῆ ὁ γιός του, δὲ βάσταξε. Τοῦ φανερώθηκε ἀμέσως καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἦρες πολλὲς ἔκλαψαν ἀγκαλιασμένοι πατέρας καὶ γιὸς καὶ δὲ χόρταιναν νὰ κοιτάζονται στὰ μάτια.

Ἦστερα γύρισαν στὸ παλάτι καὶ ἔζησαν πάλι καλὰ καὶ εὐτυχισμένα, ὡς τὰ βαθιὰ γεράματα.

Εἰσαγωγή . . . . . Σελ. 3

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΙ ΘΕΟΙ

1. Οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων	✓	5
2. Οἱ δώδεκα μεγαλύτεροι θεοὶ	✓	7
3. Οἱ ἄλλοι μικρότεροι θεοὶ	✓	8
4. Οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ θεοὶ τοὺς	✓	9
5. Ἡ λατρεία τῶν ἀρχαίων θεῶν	✓	10

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

Εἰσαγωγή . . . . . » 11

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Ἡρακλῆ	✓	» 13
2. Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας	✓	» 14
3. Οἱ δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ	✓	» 15
<i>Πρῶτος ἄθλος:</i> Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας	✓	» 15
<i>Δεύτερος ἄθλος:</i> Ἡ Λερναία Ὑδρα	✓	» 17
<i>Τρίτος ἄθλος:</i> Τὸ ἐλάφι μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα	✓	» 18
<i>Τέταρτος ἄθλος:</i> Ὁ κάπρος τοῦ Ἐρύμανθου	✓	» 19
<i>Πέμπτος ἄθλος:</i> Οἱ σταῦλοι τοῦ Αὐγεία	✓	» 20
<i>Ἑκτος ἄθλος:</i> Οἱ στυμφαλίδες ὄρνιθες	✓	» 21
<i>Ἑβδομος ἄθλος:</i> Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης	✓	» 22
<i>Ὀγδοὺς ἄθλος:</i> Τὰ ἄλογα τοῦ Διομήδη	✓	» 23
<i>Ἐνατὸς ἄθλος:</i> Ἡ ζώνη τῆ Ἰπολύτης, Βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων	✓	» 24
<i>Δέκατος ἄθλος:</i> Τὰ βόδια τοῦ Γηρουόνη	✓	» 25
<i>Ἐνδέκατος ἄθλος:</i> Τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων	✓	» 26
<i>Δωδέκατος ἄθλος:</i> Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὸν Κέρβερο ἀπὸ τὸν Ἄδη	✓	» 27
Ὁ θάνατος τοῦ Ἡρακλῆ	✓	» 29

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΘΗΣΕΑΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Θησέα	Σελ.	31
2. Τὸ ταξίδι τοῦ Θησέα στὴν Ἀθήνα	»	32
3. Τὰ πρῶτα κατορθώματα τοῦ Θησέα	»	33
α) Ὁ ληστής Περιφθίης	»	33
β) Σίνης ὁ Πιτυοκάμπης	»	33
γ) Ὁ Σκείρωνας	»	33
δ) Ὁ Προκρούστης	»	34
4. Ὁ Θησέας στὴν Ἀθήνα	»	35
5. Ὁ Θησέας πιάνει τὸν ταῦρο τοῦ Μαραθῶνα	»	35
6. Ὁ Θησέας πηγαίνει στὴν Κρήτη	»	36
7. Ὁ Θησέας σκοτώνει τὸ Μινώταυρο	»	37
8. Ὁ Θησέας βασιλεύει τῆς Ἀθήνας	»	38

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΑΔΜΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΚΗΣΤΗ

1. Ὁ θάνατος τῆς Ἀλκησθίης	»	39
2. Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει τὴν Ἀλκησθίη ἀπὸ τὸ Χάρο	»	40

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φοῖβος καὶ Ἑλλη	»	41
2. Τὸ Χρυσόμαλλο κριάρι	»	41
3. Ἴάσωνας καὶ Πελίας	»	43
4. Ὁ Ἴάσωνας προετοιμάζεται γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι	»	44
5. Οἱ Ἀργοναῦτες	»	45
6. Τὸ ταξίδι τῆς Ἀργῶς	»	46
7. Ἡ Ἀργῶ φθάνει στὴν Κολχίδα — Αἰήτης	»	47
8. Ἡ Μήδεια βοηθάει τὸν Ἴάσωνα	»	48
9. Ὁ Ἴάσωνας ζέβει τοὺς ταύρους καὶ σκοτώνει τοὺς γίγαντες	»	48
10. Ὁ Ἴάσωνας παίρνει τὸ χρυσόμαλλο δέρμα	»	50

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΤΡΩΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Εἰσαγωγή	»	52
1. Ὁ γάμος τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Θέτιδας	»	52
2. Ἡ κρίση τοῦ Πάρι	»	54

3. Ὁ Πάρις ἀρπάζει τὴν ὠραία Ἑλένη ✓	Σελ.	55
4. Οἱ Ἕλληνες ἐκστρατεύουν νὰ πάρουν πίσω τὴν Ἑλένη ✓	»	56
5. Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας ✓	»	59
6. Οἱ Ἕλληνες φθάνουν στὴν Τροία ✓	»	59
7. Ὁ μεγάλος θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα ✓	»	60
8. Ὁ θάνατος τοῦ Πάτροκλου, τοῦ φίλου τοῦ Ἀχιλλέα ✓	»	61
9. Ὁ Ἀχιλλέας σκοτώνει τὸν Ἔκτορα, τὸ πρῶτο παλικᾶρι τῆς Τροίας ✓	»	61
10. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα ✓	»	63
11. Ὁ Δούρειος Ἴππος ✓	»	64
12. Ἡ καταστροφή τῆς Τροίας ✓	»	65

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

1. Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Κικόνων ✓	»	68
2. Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων ✓	»	68
3. Στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων ✓	»	71
4. Ὁ Ὀδυσσεύς τυφλώνει τὸν Πολύφημο ✓	»	73
5. Στὸ νησί τοῦ Αἰόλου ✓	»	75
6. Στὴ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων ✓	»	76
7. Στὸ νησί τῆς μάγισσας θεᾶς Κίρκης ✓	»	78
8. Στὸ νησί τῶν Σειρήνων ✓	»	79
9. Ἡ Σκύλα καὶ ἡ Χάρυβδι ✓	»	81
10. Στὸ νησί τοῦ Ἥλιου ✓	»	82
11. Στὸ νησί τῆς θεᾶς Καλυψῶς ✓	»	83
12. Στὸ νησί τῶν Φαιάκων ✓	»	84
13. Ἡ φιλοξενία τοῦ Ὀδυσσεύα στὸ παλάτι τῶν Φαιάκων ✓	»	86
14. Οἱ Φαίαικες στέλνουν τὸν Ὀδυσσεύα στὴν πατρίδα του, τὴν Ἰθάκη ✓	»	87
15. Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν πατρίδα του ✓	»	88
16. Ὁ Ὀδυσσεύς φανερώνεται στὸν Τηλέμαχο ✓	»	88
17. Ὁ Ὀδυσσεύς στὸ Παλάτι ✓	»	90
18. Ὁ Ὀδυσσεύς σκοτώνει τοὺς μνηστῆρες ✓	»	91
19. Ὁ Ὀδυσσεύς συναντιέται μὲ τὸν πατέρα του, τὸ γερο-Λαέρτη ✓	»	93

Σελος.-

Τὸ ἐξώφυλλο καὶ ἡ εἰκονογράφηση ἔγινε ἀπὸ τὸ ζωγράφο ΧΡΙΣΤΟ ΔΑΓΚΛΗ

24
024000028121

500/27 15

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ»

Διεύθυνση : ΘΕΜΟΥ ΡΟΔΑΝΘΗ

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

1. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ	Θ. Ροδάνθη
2. ΙΛΙΑΔΑ	Γιώργου Γεραλή
3. ΟΔΥΣΣΕΙΑ	Γιώργου Γεραλή
4. Ο ΞΕΡΟΒΡΑΧΟΣ ΔΕΝ ΠΡΟΣΚΥΝΑΕΙ	Γ. Μπενέκου
5. ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΟΥ (Παιδ. άνθολ.)	Μιχ. Περάνθη
6. ΠΑΙΔΙΑ ΜΕ ΨΥΧΗ	Κ. Α. Σφαέλλου-Βενιζέλου
7. ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ	*Άλκη Τροπαιάτη
8. ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ	Θ. Ροδάνθη
9. ΤΟ ΑΕΤΟΠΟΥΛΟ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ	*Άλκη Τροπαιάτη
10. Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	Γιώργου Γεραλή
11. ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ	Θέμου Ροδάνθη
12. ΜΥΘΟΙ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ	Χ. Σακελλαρίου
13. ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΛΩΣΤΗ ΔΕΜΕΝΗ	Γι. Σταΐκου
14. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ	Θέμου Ροδάνθη
15. ΙΣΤΟΡ. ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΓΙΑ Τ' ΑΓΡΙΜΙΑ	Χ. Σακελλαρίου
-

Τα χαρακτηριστικά τῶν βιβλίων τῆς «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» εἶναι ἡ ποιότητα καὶ ἡ Ἑλληνικότητα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ

Π. Γ. ΜΑΥΡΙΑ & ΣΙΑ Ο. Ε.

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ - Τ. 101

ΤΗΛ. 536-553